

UPOZNAJMO BOGA II 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM

(Martine Lutere, izvini!)

Morris Venden

U ponudi i serija video predavanja
nastala na osnovu ove knjige!

MORRIS L. VENDEN
UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM
(MARTINE LUTERE, IZVINI!)

Morris L. Venden
UPOZNAJMO BOGA II
– 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM
(Martine Lutere, izvini!)

Naslov originala:
95 THESES ON RIGHTEOUSNESS BY FAITH
Apologies to Martin Luther
By Morris L. Venden

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
grupa prevodilaca

Dizajn korica:
Goran Vidas – gvidaszg@hotmail.com

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd; tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje

Beograd, 2017.

Elektronska verzija knjige „Upoznajmo Boga II – 95 teza o opravdanju verom“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobraviest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

MORRIS L. VENDEN

UPOZNAJMO BOGA II
95 TEZA O OPRAVDANJU
VEROM

(MARTINE LUTERE, IZVINI!)

Beograd, 2017

NAPOMENA: engleska reč *righteousness* koja sama po sebi znači *pravednost*, u okviru izraza *righteousness by faith* prevođena je kao *opravdanje (verom)*. Razlog tome je što su u teološkom smislu to reči istog značenja – sinonimi. Naime, u grčkom originalu Novog zaveta koristi se samo jedna reč, ***dikaiosune***, koja se na engleski i srpski jezik prevodi ili kao justification (opravdanje) ili kao righteousness (pravednost). Izvor tog opravdanja (pravednosti) jeste Bog, odnosno u pitanju je božanska pravednost. Samim tim, izrazi ***justification by faith*** ili ***righteousness by faith*** imaju isto značenje – *opravdanje verom* – primedba izdavača.

SADRŽAJ

UVOD.....	9
95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM.....	11
TEZA BROJ 1.....	21
TEZA BROJ 2.....	24
TEZA BROJ 3.....	26
TEZA BROJ 4.....	29
TEZA BROJ 5.....	31
TEZA BROJ 6.....	33
TEZA BROJ 7.....	35
TEZA BROJ 8.....	38
TEZA BROJ 9.....	41
TEZA BROJ 10.....	44
TEZA BROJ 11.....	46
TEZA BROJ 12.....	48
TEZA BROJ 13.....	50
TEZA BROJ 14.....	53
TEZA BROJ 15.....	56
TEZA BROJ 16.....	59
TEZA BROJ 17.....	62
TEZA BROJ 18.....	64
TEZA BROJ 19.....	67
TEZA BROJ 20.....	69
TEZA BROJ 21.....	72
TEZA BROJ 22.....	74
TEZA BROJ 23.....	76
TEZA BROJ 24.....	78
TEZA BROJ 25.....	80
TEZA BROJ 26.....	83

TEZA BROJ 27.....	85
TEZA BROJ 28.....	87
TEZA BROJ 29.....	89
TEZA BROJ 30.....	91
TEZA BROJ 31.....	93
TEZA BROJ 32.....	95
TEZA BROJ 33.....	97
TEZA BROJ 34.....	100
TEZA BROJ 35.....	102
TEZA BROJ 36.....	105
TEZA BROJ 37.....	107
TEZA BROJ 38.....	109
TEZA BROJ 39.....	111
TEZA BROJ 40.....	113
TEZA BROJ 41.....	115
TEZA BROJ 42.....	117
TEZA BROJ 43.....	119
TEZA BROJ 44.....	122
TEZA BROJ 45.....	125
TEZA BROJ 46.....	128
TEZA BROJ 47.....	131
TEZA BROJ 48.....	134
TEZA BROJ 49.....	136
TEZA BROJ 50.....	138
TEZA BROJ 51.....	141
TEZA BROJ 52.....	144
TEZA BROJ 53.....	147
TEZA BROJ 54.....	150
TEZA BROJ 55.....	153
TEZA BROJ 56.....	156
TEZA BROJ 57.....	158

TEZA BROJ 58.....	160
TEZA BROJ 59.....	162
TEZA BROJ 60.....	164
TEZA BROJ 61.....	166
TEZA BROJ 62.....	169
TEZA BROJ 63.....	171
TEZA BROJ 64.....	173
TEZA BROJ 65.....	175
TEZA BROJ 66.....	177
TEZA BROJ 67.....	179
TEZA BROJ 68.....	181
TEZA BROJ 69.....	183
TEZA BROJ 70.....	186
TEZA BROJ 71.....	188
TEZA BROJ 72.....	191
TEZA BROJ 73.....	194
TEZA BROJ 74.....	196
TEZA BROJ 75.....	198
TEZA BROJ 76.....	201
TEZA BROJ 77.....	203
TEZA BROJ 78.....	205
TEZA BROJ 79.....	207
TEZA BROJ 80.....	209
TEZA BROJ 81.....	211
TEZA BROJ 82.....	214
TEZA BROJ 83.....	216
TEZA BROJ 84.....	218
TEZA BROJ 85.....	221
TEZA BROJ 86.....	223
TEZA BROJ 87.....	225
TEZA BROJ 88.....	228

TEZA BROJ 89.....	230
TEZA BROJ 90.....	232
TEZA BROJ 91.....	235
TEZA BROJ 92.....	238
TEZA BROJ 93.....	241
TEZA BROJ 94.....	244
TEZA BROJ 95.....	246

UVOD

U stvari, i nema mnogo potrebe za izvinjavanjem Martinu Luteru! Njegova iznemenadna spoznaja, na onim čuvenim stepenicama, da će pravednik od vere biti živ, zaista je bila važna prekretnica u protestant-skoj reformaciji. Ali 95 teza koje je zakucao na vrata crkve u Vitenbergu nisu prevashodno bile nastavak rasprave o predmetu opravdanja verom. Umesto toga, one su se prvenstveno bavile neophodnim reformama u religijskom sistemu toga doba, insistirajući na slobodi savesti, osudi prodavanja oproštajnica i bučno istupajući protiv papskih zloupotreba.

Devedeset pet teza u ovoj knjizi usredsređene su na istine opravdanja verom jedino u Isusa Hrista. Ta vest je bezvremenska po svojoj primeni, uvek poput kreščenda, sve do onog vremena kada bude prevladalo jedno interesovanje, kad jedan predmet bude progutao sve ostale, Hristos naša pravednost. Mi živimo u tom vremenu. Poruka trojice anđela odjekuje i nastaviće da odjekuje sve dok ne dostigne razmere glasnog poklića.

Svrha ove knjige je da podstakne razmišljanje i proučavanje o velikoj temi Hristove pravednosti. Napisana je za vernike, sa pratećim kompletom biblijskih pouka namenjenih vašim prijateljima.

Ali obratite pažnju! Ako ustanovite da se slažete već sa prvom tezom, možda ste se upecali. Ako smatrate da ste, i posle prvih dvanaest teza, i dalje saglasni, nema vam izlaza! Ko god se zaista slaže sa prvih dvanaest teza biće pod pritiskom da se ne složi sa ostalim, budući da prvih dvanaest obrazuju osnovu za razumevanje čitavog paketa.

Teorija opravdanja verom je poput dinamita. Kada je zaista shvatite, nikada više nećete biti isti. No sama teorija nije dovoljna. Stvarna sila dolazi kada je *iskusite* sami za sebe. Pozivam vas danas na iskustvo koje traje čitavog života!

95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM

PRAVEDNOST

1. Hrišćanin čini ono što je ispravno *zato* što je hrišćanin, a nikad *u nameri* da to bude. Jovan 15,5.
2. Pravednost = Isus. Mi nemamo pravednosti odvojeno od Njega. Rimljanima 1,16.17.
3. Jedini način da tražimo pravednost jeste da tražimo Isusa. Rimljanima 4,4.5.
4. Hrišćanstvo i spasenje nisu zasnovani na onome šta *činite*, već na Onome koga *poznajete*. Rimljanima 3,28.
5. Postupati ispravno, tako što se neće činiti pogrešno, ne znači postupati ispravno. Biti dobar, tako što se neće biti loš, ne znači biti dobar. Matej 23,27.28.
6. Pravednost će vas učiniti moralnim, ali moralnost vas neće učiniti pravednim. Matej 5,20.
7. Naša dobra dela nemaju nikakve veze sa *uzrokom* našeg spasenja. Naša loša dela nemaju nikakve veze sa *uzrokom* naše propasti. Rimljanima 3,20.

GREH

8. Svako se rađa grešan (samoživ) zato što se svako rađa odvojen od Boga. Psalam 58,3.
9. Bog nas ne smatra odgovornim za to što smo rođeni grešni. Jezekilj 18,20; Jovan 1,9.
10. Mi grešimo zato što smo grešni. Mi nismo grešni zbog toga što grešimo. Rimljanima 7,14-17.
11. Greh (u jednini) – življenje odvojeno od Boga – dovodi do greha (u množini) – činjenja pogrešnih stvari. 1. Jovanova 3,4.
12. Ko god živi odvojeno od Boga, živi u grehu. Jovan 16,8.9.

VERA

13. Najbolja definicija vere je poverenje. Poverenje znači zavisiti od drugoga (uzdati se u drugoga). Matej 15,21-28.
14. Poznavanje Boga dovodi do poverenja u Boga. Ako Ga ne poznajete, nećete imati poverenja u Njega. Ako u Njega nemate poverenja, vi Ga ne poznajete. 2. Timotiju 1,12.
15. Vera je rod (plod) Duha, a ne rod osobe. To nije nešto na čemu mi radimo ili što mi dostižemo. Galatima 5,22.
16. Pozitivno razmišljanje ne proizvodi istinsku veru, ali će vera proizvesti pozitivno razmišljanje. Rimljanima 10,17.

PREDAJA

17. Predaja znači odustajanje od sebe, a ne odustajanje od svojih greha. Odustajanje od svojih greha je posledica odustajanja od sebe i traženja Boga. Rimljanima 10,3.4.
18. Rad na odustajanju od svojih greha može nas sprečavati da odustanemo od sebe. Rimljanima 9,31.32.
19. Niko ne može sebe da razapne niti da sebe dovede do predaje. Neko drugi to mora da učini za njega. Galatima 2,19.20.
20. Nama upravljaju Bog ili sotona. Jedina vlast koju mi imamo je da izaberemo ko će upravljati nama. Rimljanima 6,16.
21. Predaja volje je predaja moći izbora, ali mi koristimo svoju moć izbora da bismo je predali. Odričemo se (odustajemo od) svoje moći izbora, što se tiče ponašanja; zadržavamo svoju moć izbora, što se tiče odnosa. Filibljanima 2,13; Rimljanima 6,11.
22. Jedini *nameran* (*svestan*) trud u hrišćanskom životu je tražiti Boga. Spontani trud (napor), što se tiče drugih stvari, proizaći će iz toga. Jovan 15,5; Filibljanima 4,13.
23. Hrišćani koji uzrastaju doživljavaju uspone i padove (iskustvo toplo-hladno) u predaji. Ponekad se uzdaju u Boga, ponekad u sebe. Luka 9,54; Matej 16,16; 17,22.23.

OBRAĆENJE

- 24. Obraćanje je delo Svetog Duha, koji proizvodi promenu stava prema Bogu i stvara novu sposobnost za poznavanje Boga. Jovan 3,3-8.
- 25. Obraćanje vodi do promenjenog života. Jezekilj 36,26.27.
- 26. Obraćanje i pokajanje su stalna iskustva, a ne samo jednokratna. Luka 9,23.

POKAJANJE

- 27. Pokajanje je žalost (tuga) zbog greha i odvrćanje od greha. Pokajanje je dar. Stoga, žalost zbog greha je dar, i odvrćanje od greha je dar. Dela apostolska 5,31.
- 28. Mi ne menjamo svoje živote da bismo došli Hristu. Mi dolazimo Njemu upravo takvi kakvi smo, a On menja naše živote. Jovan 6,37.
- 29. Bog nam daje pokajanje *pre* nego što nam da oprostjenje. Dela apostolska 3,19.
- 30. Svetovna žalost (žalost po svetu) znači da nam je žao što smo prekršili zakon i što smo uhvaćeni. Božanska žalost (žalost po Bogu) znači da nam je žao što smo slomili srce i povredili svog najboljeg prijatelja. 2. Korinćanima 7,10.

OPROŠTENJE

- 31. Jedini poznat greh koji ne može biti oprostjen je onaj za koji se ne pokajemo i ne zatražimo oprostaj. 1. Jovanova 1,9.
- 32. Oprostaj ne donosi grešniku ništa dobro, ukoliko ga on ne prihvati. Psalam 86,5.
- 33. Božje praštanje nije ograničeno, ali naše prihvatanje Njegovog praštanja može da bude. Matej 18,21.22.
- 34. Oni kojima je mnogo oprošteno, mnogo će voleti. Oni koji mnogo vole, biće mnogo poslušni. Luka 7,41-43; Jovan 14,15.

35. Oproštaj je besplatan, ali nije jeftin. Koštao je života Božjeg dragog Sina. Jovan 3,16.

KRST

36. Bog oprašta grešnicima, ne oprašta greh, ali Biblija ovo zove oproštenjem greha. Isus je umro zato što gresi nisu mogli da budu oprošteni. Isaija 53,5.6.8.

37. Prema Pismu, Hristos je umro za naše grehe. 1. Korinćanima 15,3.

38. Krst je omogućio Bogu da bude pravedan, a da ipak oprostí svakom. Rimljanima 3,23-26.

39. Hristova smrt je bila neophodna, kako bi nam bilo oprošteno. Jovan 3,14.15.

40. Mi ne možemo da dodamo ništa onome što je Isus učinio na krstu, ali Bog može da doda mnogo. Jevrejima 7,25; 9,11.12.

SIGURNOST

41. Ostajanje sa Isusom je isto tako važno kao i dolaženje k Njemu. Jovan 15,4.

42. Sigurnost spasenja nastavlja se kroz svakodnevni lični odnos sa Isusom. 1. Jovanova 5,11.12.

43. Hrišćani bi trebalo da znaju da sigurnost spasenja imaju danas. Jovan 6,47.

44. Biblija uči da je jednom spasen – zauvek spasen, dokle god ostajete u spasenju. Matej 24,12.13.

45. Mir ne proizilazi iz pobede, ali pobeda proizilazi iz mira. Jovan 8,11.

46. Jedan od razloga zašto nastavljamo da grešimo je zato što ne verujemo da nam je oprošteno. Sigurnost vodi do pobede. Nesigurnost vodi do poraza. 1. Jovanova 3,2.3.

ODNOS

47. Opravdanje verom je iskustvo, ne samo teorija. Filibljanima 3,9.10.
48. Posvećen život hrišćanina nije neobavezan. Odnos sa Bogom je celokupna osnova neprekidnog hrišćanskog života. Jovan 17,3.
49. Ako ne odvojimo vreme za Bibliju i molitvu, mi ćemo duhovno umreti. Jovan 6,53.
50. Samo zato što čitate Sveto pismo i molite se, ne znači da ćete imati odnos sa Bogom. Ali ako to ne radite, svakako ga nećete imati. Jovan 5,39.
51. Osnovna svrha molitve nije da se dobiju odgovori, već da se upozna Isus. Otkrivenje 3,20; Jovan 17,3.
52. Osnovna svrha proučavanja Svetog pisma nije da se dobiju informacije, već da se upozna Isus. Otkrivenje 3,20.
53. Stvari se često pogoršavaju kada se molimo, dok ne naučimo da tražimo Isusa radi Njega, a ne radi nas. Knjiga o Jovu.
54. Svako ko se obeshrabri svojim odnosom zbog svog ponašanja je legalista. Rimljanima 7,14-24.

POSLUŠNOST

55. Istinska poslušnost je dar od Boga (odeća je besplatna). Matej 22,11-14.
56. Prava poslušnost dolazi iznutra ka spolja, a ne spolja ka unutra. Matej 23,25.26.
57. Istinska poslušnost je prirodna i spontana. Ona dolazi samo kroz odnos vere sa Hristom. Jovan 14,15.
58. Onaj ko zavisi od Boga za silu, ne mora da se trudi da bude poslušan. On bi morao da se trudi da to ne čini. 1. Jovanova 3,6.
59. Poslušnost koja je samo spoljašnja jeste lažna poslušnost. Matej 5,20.

60. Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, naši životi će biti životi stalne poslušnosti. 1. Jovanova 2,3.

ZAKON

61. Svako ko pokušava da živi hrišćanskim životom odvojeno od Hrista, nije hrišćanin. On je legalista, bez izbira da li je konzervativan ili liberalan. Galatima 3,1-3.

62. Ne postoji sila za istinsku poslušnost u zakonu. Planina Sinaj nije dobra bez Brda Golgote. Rimljanima 8,3.

63. Hristos je svršetak zakona za pravednost, ali ne i svršetak zakona. Rimljanima 10,4.

DELA

64. Dobra dela učinjena odvojeno od Hrista jesu loša dela. Matej 7,22.23.

65. Svrha dobrih dela nije da nas spasu, već da donesu slavu Bogu. Matej 5,16.

66. Kada je reč o istinskoj veri i delima, ne možete imati jedno bez drugog. Jakov 2,17.18.26.

RAST

67. Vera raste po kvantitetu, a ne po kvalitetu. Rast se odražava u stalnoj zavisnosti od Boga. Luka 17,5.6.

68. Vi ne rastete pokušavajući da rastete. Matej 6,27.

69. Hrišćani jačaju shvatajući svoju slabost. Kada su slabi, onda su jaki. 2. Korinćanima 12,9.10.

70. Mi možemo činiti sve kroz Hrista koji nam daje snagu, ali bez Njega ne možemo činiti ništa. Filibljanima 4,13; Jovan 15,5.

PREBIVANJE

71. Sotona nema moć da učini da oni koji se oslanjaju na Boga zgreše, ali one koji se oslanjaju na sebe, lako je poraziti. 2. Korinćanima 10,4.5.
72. Postojan (stalan) svakodnevni odnos sa Bogom vodi do postojane (stalne) predaje, oslanjanja na Njega iz trenutka u trenutak. Jovan 15,1-5.
73. Gledanje u sebe je uvek tačka razdvajanja od Boga i ono prekida oslanjanje na Njega – iz trenutka u trenutak. Matej 14,28-30.
74. Bog se nikada neće odvojiti od nas. Ali mi možemo da izaberemo da se odvojimo od Boga. Rimljanima 8,35.38.39.

SVEDOČENJE

75. Razlog zašto Bog želi da mi svedočimo je prvenstveno zbog našeg dobra. Matej 11,29.
76. Za istinskog hrišćanina, želja da deli dolazi prirodno (iako načini, odnosno metode mogu da se razlikuju). 2. Korinćanima 4,13.
77. Najsrećnija osoba na svetu je ona koja je najviše uključena u služenje drugima. Najnesrećnija osoba je ona koja je najviše uključena u služenje sebi. Marko 8,35.
78. Hrišćanska služba u duhovnom životu odgovara vežbanju u fizičkom. Dela apostolska 3,6-9.
79. Ne možemo da damo drugima ono što ni mi sami nemamo. Marko 5,19; Jovan 3,11.

ISKUŠENJE

80. Pravi problem u iskušenju je da li živeti život odvojeno od Hrista. Jovan 16,8.9.
81. Iskušenja postaju gresi kada pristanemo na njih u svom umu. Matej 5,21.22.28.

- 82. Isus je bio iskušavan da čini ono što je ispravno, ali u svojoj sopstvenoj sili, a tako se i mi iskušavamo. Matej 4,2.3.
- 83. Gospod zna kako da oslobodi pobožne iz iskušenja, ali ne i bezbožne. 2. Petrova 2,9.
- 84. Iskušenja se ne nadvladavaju (pobeduju) u vreme iskušenja, već uvek pre toga. Jevrejima 4,16.

POBEDA

- 85. Pobeda nije nešto što mi postizemo. To je nešto što mi primamo. 1. Korinćanima 15,57.
- 86. U hrišćanskom ratu smo aktivni što se tiče borbe vere, a pasivni što se tiče borbe sa grehom. Efescima 6,10-18.
- 87. Prava pobeda je ostvarivanje pobede nad pokušajem da se ostvari pobeda. 2. Dnevnika 20,15.17.

SAVRŠENSTVO

- 88. Savršenstvo karaktera nije naš posao. To je Božji posao u nama. Jevrejima 13,20.21.
- 89. Savršenstvo može biti opasna tema, ako usredsređuje našu pažnju na nas same i naša sopstvena dela. Galatima 3,3.

ISUS

- 90. Isus je bio kao Adam pre pada, po tome što je imao bezgrešnu prirodu – On nije rođen odvojen od Boga. Isus je bio kao Adam nakon pada u fizičkoj (telesnoj) snazi, mentalnoj (umnoj) moći i moralnim vrednostima (jakom karakteru). Luka 1,35; Jevrejima 2,17.18.
- 91. Isus nije imao prednost u odnosu na nas u nadvladavanju iskušenja. Jevrejima 4,15.
- 92. Isus je nadvladao iskušenje na isti način na koji i mi možemo da ga nadvladamo: silom odozgo, a ne silom iznutra. Jovan 14,10.

93. Isus je greh smatrao odbojnim. Dokle god se oslanjamo na Boga, i mi greh smatramo odbojnim. Jevrejima 1,8.9.
94. Mi nikada ne možemo *biti* kakav je Isus bio, ali možemo *činiti* ono što je Isus činio. Jovan 14,12.
95. Problem greha je narušen odnos između Boga i čoveka. Cilj spasenja je da obnovi odnos između Boga i čoveka. Otkrivenje 19,7-9.

TEZA BROJ 1

HRIŠĆANIN ČINI ONO ŠTO JE ISPRAVNO ZATO ŠTO JE HRIŠĆANIN, A NIKAD U NAMERI DA TO BUDE.

Ovo se dogodilo tokom prvih nekoliko sedmica u jednoj novoj parohiji. U toj crkvi cilj mi je bio da posetim svaku porodicu i tako počnem sa upoznavanjem. No, lako je zaustaviti se samo na nekom beznačajnom razgovoru. „Nije li ono gore pored zaveseslika tetka Mini?“

„Jeste.“

Tako mi je sinula ideja: postavljajući jedno pitanje, isto pitanje, u svakom domu. „Koja je vaša definicija hrišćanina?“ I brižljivo sam beležio svaki odgovor.

„Hrišćanin je onaj koji živi po zlatnom pravilu.“

„Hrišćanin je pošten.“

„Hrišćanin je neko ko je blag i pun ljubavi.“

„Hrišćanin je dobar sused.“

Čuo sam mnogo različitih odgovora, ali sa istim zajedničkim imeniteljem. Svaki odgovor ticao se ponašanja. Hristovo ime bilo je očigledno odsutno.

Možete čitati izveštaje dopisnika koji intervjuišu čoveka na ulici, i postavlja slična pitanja. Obrazac odgovora je isti.

„Hrišćanin čini ovo, i čini ono. Hrišćanin ne čini ono drugo.“ Koliko često čujete odgovor: „Hrišćanin je onaj ko poznaje i voli Hrista“?

Šta je hrišćanstvo? Da li je ono prvenstveno zasnovano na ponašanju? Ili je pre svega utemeljeno na odnosu? To je najvažnija stvar za razumevanje i doživljavanje spasenja verom u Hrista. Hrišćanstvo je poznavanje Hrista. A ponašanje koje razlikuje hrišćanina od ne-hrišćanina dolazi kao *posledica* odnosa vere sa Isusom – ono nikada nije uzrok.

Da malo drugačije sročimo ovu tezu. Drvo jabuke donosi plod jabuke zato što je ono drvo jabuke, a nikada da bi to postalo. Isus je napravio isto poređenje: „Isto tako, svako dobro drvo donosi dobre plo-

dove, a rđavo drvo donosi rđave plodove. Dobro drvo ne može doneti rđave plodove, ni rđavo drvo dobre plodove.“ Matej 7,17.18 (SSP¹).

Ako ste zainteresovani za dobar plod, početna tačka je dobro drvo. Vaš zadatak je, dakle, da zalivate drvo, da ga možda nadubrite, i dozvolite suncu, kiši i vetru da urade svoj posao. Nema potrebe za mučnim nastojanjima kako bi se proizveo plod. Ako imate zdravo drvo, plod će doći sam po sebi.

Baš tako je i u hrišćanskom životu. Onaj ko pokušava da živi hrišćanskim životom radeći na svom ponašanju nalazi se u slepoj ulici. U *Hristovim očiglednim poukama* je to ovako rečeno: „Upravo putem obnove srca Božja blagodat² deluje na preobražaj života. Čisto spoljna promena nije dovoljna da nas dovede u saglasnost sa Bogom. Ima mnogo njih koji pokušavaju da se reformišu ispravljanjem ove ili one loše navike, i nadaju se da će na taj način postati hrišćani; ali oni otpočinju na pogrešnom mestu. Potrebno je da najpre radimo na svom srcu.“ str. 97 originala.

Nije bitno koliko vam je život možda ispravan, nije bitno koliko dobrih dela možda činite, nije bitno koliko možda delujete religiozni. To će vas samo učiniti moralnim. Međutim, vi nećete biti istinski hrišćanin sve dok lično ne budete upoznali Hrista, i to „jedan na jedan“.

Rana crkva se toliko usredsređivala na Gospoda Isusa Hrista da je On bio tema njihovog razmišljanja i razgovora. „Hristos je ovo uči-

1 SSP – Savremeni srpski prevod

2 **Blagodat** – Božja **nezasluživa** milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči **nezaslužena** jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodat).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored **milosti**) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored **milosti**. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od **milosti** koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč **blagodat** prevodili rečju **milost**, što je pogrešno – *prim. izdavača*

nio, i Hristos je ono rekao.“ Konačno je neko predložio: „Nazovimo ih *Hrišćani*.“

Kako bi glasilo vaše ime kad bi vas nazvali prema onome o čemu najčešće mislite i govorite? Da li ste samo dobra osoba? Ili ste stvarno hrišćanin? Razmislite o tome!

TEZA BROJ 2

PRAVEDNOST = ISUS. MI NEMAMO PRAVEDNOSTI ODVOJENO (NEZAVISNO) OD NJEGA.

Moj glavni profesor na koledžu otvorio je diskusiju u razredu na početku semestra, tražeći od nas da definišemo *pravednost*.

Ponudili smo mnoge definicije. Pravednost je ispravno postupanje. Pravednost je usaglašenost sa Božjim zakonom. Pravednost je svetost. I možda čak bolje od toga, pravednost je ljubav. Nisu samo članovi razreda dali te definicije, već takve definicije možete naći i u nadahnutom komentaru¹.

Međutim, pošto nas je namučio nagnavši nas da razmislimo o svim mogućim definicijama, on nas je najzad naveo na zaključak da je najbolja, najpotpunija definicija za pravednost Isus. Sve ostale su nedgovarajuće.

Ako se, na primer, pravednost definiše kao ispravno postupanje, onda bi jedina stvar neophodna da postanete pravedni bila – šta? Da činite ono što je ispravno. Ne biste imali potrebu za Spasiteljem kada bi pravednost bila zasnovana jedino na ponašanju.

Ali pravednost nije entitet sam po sebi. To nije nešto što ljudski rod može da proizvede na bilo koji način. Mi smo bankroti što se tiče pravednosti. Isaija kaže: „Sva naša pravda [je] kao nečista haljina.“ Isaija 64,6. Ne samo što nismo u stanju da proizvedemo pravednost, nego smo nesposobni i da postepeno stvaramo rezerve pravednosti. Ona nije nešto što možemo dobiti ili zadržati odvojeno od Isusa. Prema tome, pravednost možemo najbolje definisati kao Osobu. Sve dok imamo Isusa, imamo i pravednost. Ali bez Njega, nema nade na pravednost.

„Grešni čovek može pronaći nadu i pravednost jedino u Bogu, i svako ljudsko biće biva pravedno samo dok ima vere u Boga i dok održava životnu vezu s Njim“ – *Testimonies to Ministers*, str. 367.

Mogli biste pokušati da to predstavite u vidu jednačine. Ako je Isus = Pravednost, a Pravednost = Isus, onda je jedini način da dobije-

1 Autor misli na dela Elen Vajt – *prim. izdavača*

mo pravednost da dođemo kod Isusa i ostanemo s Njim. Tako bismo mogli reći da je Ljudski rod + Isus = Pravednost.

Diskutovao sam jednog dana o tome sa grupom studenata na koledžu kada me je jedan mladi čovek u poslednjem redu čudno pogledao, podigao ruku i rekao: „Ali ako je Isus sam po sebi pravednost, i ako je ljudski rod plus Isus takođe pravednost, onda je ljudski rod jednak nuli!“ A govorio je tako kao da sam upravo učinio ogromnu nepravdu ljudskom rodu.

No, nije li to ona dilema ljudskog roda da mi ne posedujemo sopstvenu pravednost? Mi smo vredni svega u očima neba. Isus je na krstu dokazao vrednost svake ljudske duše. Ali kad je reč o ostvarivanju pravednosti, mi smo bespomoćni. Ne možemo je proizvesti; uopšte je nemamo.

Čarls T. Everson (Charles T. Everson) ispričao je priču o jednoj ženi koja je otišla da kupi materijal za novu haljinu. Opipavala je prstima tkaninu, ispitivala tkanje, divila se bojama i šarama, sve dok konačno nije pronašla jednu trubu materijala koji je izgleda bio ono što je želela. Dok je još oklevala, želeći da se uveri u ispravnost svog izbora, vlasnik prodavnice joj je prišao i kazao: „Zapazio sam da gledate taj materijal, a slučajno se dogodilo da je baš od tog posebnog komada sašivena i haljina. Možda je niste primetili prilikom ulaska.“

Tako su zajedno krenuli do izloga ispred prodavnice, i žena je uzviknula: „Divna je. Tačno ono što želim. Materijal je bio sjajan – ali sada, gledajući ga u haljini, potpuno sam ubeđena.“ I ona je kupila taj materijal.

Baš tako je i sa Božjim zakonom. Mi se možemo diviti njegovim načelima; možemo se složiti sa njegovim pravilima. Ali pre nego što ga istinski razumemo i prihvatimo, moramo ga videti oličenog u životu – Isusovom životu. Kad vidimo Njega, naša srca su zadobijena. A kad Ga primimo, primamo i Njegovu pravednost.

TEZA BROJ 3

JEDINI NAČIN DA TRAŽIMO PRAVEDNOST JESTE DA TRAŽIMO ISUSA.

Bio jednom jedan čovek koji je želeo da postane pekar. Oduvek je voleo sveže ispečeni hleb, i pomislio da bi bilo pravo uživanje praviti ga za druge. Stoga je pogledao po gradu da bi našao najbolju lokaciju za novi biznis. Dobio je jednu parcelu na čošku, unajmio gradskog preduzimača i ubrzo je njegova pekara bila spremna za otvaranje, sa blistavim sudoperama i posuđem od nerđajućeg čelika u pozadini, i sjajnim staklenim kasetama za izlaganje njegovih proizvoda.

Ali posao mu nije išao baš najbolje. Radio je satima. Oglašavao je na sve moguće načine koje je mogao da smisli. Pokušavao je da da sve od sebe kako bi posao krenuo. Ipak, izgledalo je da nije mogao da napravi onu vrstu hleba koju je probao u prošlosti. Kada bi kupci svratili da vide njegovu novu zgradu, retko bi kupili neki od njegovih proizvoda. I nikada nisu ponovo dolazili.

Konačno, posle mnogo godina mučne borbe, morao je da prizna da je promašio. Bio je na ivici bankrotstva. Pokušao je sve što je znao da svoju pekaru učini uspešnom, ali ništa nije funkcionisalo.

I upravo kad se spremao da potpuno odustane, čuo je nešto što je napravilo pravu revoluciju u celom njegovom poslu. Saznao je da mu je, da bi napravio hleb, potrebno *brašno*! Ranije to nikada nije probao, ali nekako mu je dobro zvučalo. I kad je počeo da upotrebljava brašno, sve je bilo potpuno drugačije.

Jeste li pogodili da je ovde reč o paraboli? Smatramo da je teško poverovati da bi bilo ko stvarno prevideo tu jednostavnu, osnovnu istinu kako je za pravljenje hleba neophodno brašno. Shvatamo da bi bilo pogubno pokušati voditi pekaru bez toga.

Bez obzira kojim se poslom bavite, morate razumeti izvesne osnovne zahteve, ukoliko se uopšte nadate uspehu. Ne možete održavati banku bez novca. Ne možete putovati prugom samo u kolima za kočničara. Nemoguće je dobiti vunu ako nemate ovce.

Ali kako je to u hrišćanskom životu? Koliko je nas godinama prenebregavalo ono što je osnovno? Tragalo za pravednošću, a da nismo znali kako da je zadobijemo? I više je nego mučno pokušavati da bismo hrišćani ne shvatajući kako da to ostvarimo .

Dopisnici imaju izvesna vodeća pitanja koja postavljaju da bi dospeli do osnovnih elemenata novinarske priče. Ta pitanja mogu se preneti i na hrišćanski život. Prvo glasi: Šta? Neki od nas su odrastali uz to *šta*. Šta činiti, a šta ne činiti da bismo bili hrišćani i da bismo se spasli. Dobijali smo dosta takve, teško svarljive, hrane. To je vodilo diskusijama na časovima proučavanja Svetog pisma (Biblije) i tokom sedmica molitve, uz pitanje šta je pogrešno u ovom a šta u onom.

Da li je pogrešno govoriti o pitanju *Šta*? Ne, Sveto pismo sadrži mnogo informacija o tom *šta*. Međutim, *šta* nikada ne može biti osnova hrišćanstva.

Postoji zatim pitanje: Zašto? To je prefinjeno, intelektualno pitanje. Postavlja se kada nešto analizirate, detaljno ispitujete i o tome diskutujete. To je najbolje pitanje da se ispuni vreme tokom proučavanja subotnoškolske pouke. *Zašto* može biti značajno. Bog kaže: „Dodište sada, pa ćemo zajedno prosuditi“ Isaija 1,18 (engl. prevod). Nije pogrešno rasuđivati. Mi smo rođeni po Božjem obličju, sa sposobnošću da mislimo i razmatramo. Ali pitanje *zašto* nije dovoljno.

Još jedno pitanje na koje smo u istoriji naše crkve utrošili dosta vremena jeste – Kada? Kada će se sve to dogoditi? I stoga imamo karte po zidovima koje objašnjavaju to *kada*. Neki su možda toliko zainteresovani za pitanje *kada* zato što se nadaju da uhvate poslednji voz. Drugi se pak brinu da će ih to *kada* naći zatečene pre nego što uopšte smisle *kako* da ostvare ono *šta*.

Ako ste odrastali uz pitanja *šta* i *zašto* i *kada*, sledeće logično pitanje glasi – Kako? To je praktično pitanje, i može vas uvesti u teoriji o opravdanju verom. Ako ne shvatite to *kako*, ostalo će vam samo stvarati frustracije. Međutim čak i da znate *kako*, to nije dovoljno, zato što je opravdanje verom više od teorije. To je iskustvo. I to *kako* postaje najuzbudljivije pitanje kad shvatite da je odgovor na pitanje *kako* za pravo *ko*.

Isus je osnova hrišćanstva. Tačno je da Biblija govori o traženju pravednosti. Sofonija 2,3 to govori na više mesta: „Tražite pravdu (pravednost).“ I neki od nas su pomislili da tražiti Isusa znači tražiti pravednost. Međutim, nedostaje nam *kako*. Budući da je Pravednost = Isus, tražiti pravednost znači tražiti Isusa. „Božja pravednost je ote- lovljena u Hristu. Mi primamo pravednost primajući Njega“ – *Misli sa Gore blagoslova*, str. 18 originala.

TEZA BROJ 4

HRIŠĆANSTVO I SPASENJE NISU ZASNOVANI NA ONOME ŠTA ČINITE, VEĆ NA ONOME KOGA POZNAJETE.

Jedan žena je kupila novi par kontaktnih sočiva. Nedugo zatim, zaustavio ju je policajac zbog nekog saobraćajnog prekršaja i pošto je pogledao ograničenja u njenoj vozačkoj dozvoli, strogo ju je upitao: „Gde su vam naočare“?

Odgovorila je: „Imam kontaktna.“ (*Contacts* na engleskom, što je policajac razumeo kao „kontakte“, tj. vezu, poznanike – *prim. prevodioca*)

„Meni nije važno koga poznajete – trebalo bi da nosite naočare!“

Neosporna je činjenica na ovom svetu da to koga poznajete čini razliku. Ako tražite zaposlenje, a poznajete šefa, imaćete prednost. Ako ste dovedeni na sud, a znate sudiju, to je dobra vest. Ako želite da se s nekim upoznate, a otkrijete da mu znate prijatelja, završili ste posao.

Kad je Abraham Linkoln bio predsednik, ponekad bi davao uputstva svom osoblju da ne dozvole da ga uznemiravaju. Otišao bi u svoju kancelariju i zatvorio vrata za sobom. Čuvari su stajali ispred, kao i na obe strane hodnika, da spreče bilo koga da uđe unutra.

A onda bi neko žurno došao kroz hodnik. Prošao bi tačno pored čuvara, širom otvorio vrata i ušao pravo kod predsednika. Čuvari čak nisu ni pokušali da ga zaustave. Zašto? Zato što je njegovo ime bilo Ted Linkoln, i bio je predsednikov sin! Njegovo srodstvo s predsednikom činilo je tu veliku razliku.

Da li verujete da je vaš odnos sa Hristom ono što menja sve u vašem duhovnom životu? Da li verujete da je hrišćanstvo zasnovano na tome koga poznajete? Ili, da li verujete da je ono zasnovano na tome šta činite?

Na jednom sastanku pod šatorima, pre nekoliko godina na severozapadu, urednik *Pregleda i glasnika* ustao je i postavio slušaocima nekoliko pitanja. Rekao je: „Koliko vas veruje da se spasava jedino verom u Isusa Hrista?“ Podiglo se nekoliko ruka, a onda su se brzo spustile.

Potom je on upitao: „Koliko vas veruje da se spasavate na osnovu svojih dela?“ Još nekoliko ruku se podiglo, a onda brzo spustilo.

Najzad je upitao: „Koliko vas veruje da se spasavate verom u Isusa, plus vaša dobra dela?“ Podigle su se sve ostale ruke, i zadržale se u vazduhu uz mahanje!

On je kazao: „Nadam se da ćete na kraju jutrošnje propovedi promeniti svoje mišljenje! A onda je krenuo da dokazuje da se spasavamo jedino verom u Isusa Hrista. I tačka.

Isus je rekao u Jovanu 17,3: „A ovo je večni život: da upoznaju tebe, jedinoga istinitog Boga, i onoga koga si poslao – Isusa Hrista“ (SSP). U *Čežnji vekova*, na str. 331 originala piše: „Pošto kroz Hrista ulazimo u odmor, Nebo počinje već ovde. Mi odgovaramo na Njegov poziv: „Dodite, učite od Mene“, i tako, dolazeći Njemu mi otpočinjemo večni život. Nebo je neprestano približavanje Bogu kroz Hrista.“

Da li Ga poznajete? Poznavanje Isusa je celokupna osnova hrišćanskog života. Poznavanje Isusa je put u večni život. Poznavanje Isusa promeniće vaš način života, jer dok učite da Ga poznajete, da Ga volite i da Mu se pridružite, On će vas promeniti u svoje obličje.

Pravednost je Osoba. Spasenje je Osoba. Kroz Isusa, vaš večni život može početi još danas!

TEZA BROJ 5

**POSTUPATI ISPRAVNO, TAKO ŠTO SE NEĆE ČINITI
POGREŠNO, NE ZNAČI POSTUPATI ISPRAVNO. BITI DOBAR,
TAKO ŠTO SE NEĆE BITI LOŠ, NE ZNAČI BITI DOBAR.**

Ako ne činite ništa pogrešno, onda činite ispravno – tačno? Pogrešno!

Naravno, to ne znači da ukoliko radite pogrešno u stvari radite ispravno, ili da je sasvim u redu činiti pogrešno. Ono što to zapravo znači jeste da ne možete postupati ispravno spolja, a pogrešno iznutra. A to nije ispravno! Čini ispravno jedino onaj koji je ispravan i iznutra i spolja.

Jeste li ikada čuli za fariseje? Da li su oni bili ispravni ili nisu? Isus im je u Mateju 23,27.28 uputio teške reči: „Teško vama, učitelji zakona i fariseji, licemer! Vi ste kao okrečeni grobovi, koji spolja izgledaju lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistoće. Tako i vi spolja ljudima izgledati pravedni, a iznutra ste puni licemerja i bezakonja“ (SSP).

Što nas dovodi do jednog značajnog pitanja. Iako se možemo složiti da je cilj za hrišćanina da bude dobar i iznutra i spolja, pretpostavimo da još niste niste dobri iznutra. Zar nije bolje da bar budete dobri spolja, ako je to najbolje što možete učiniti? Zar nije bolje biti farisej nego carinik? Pazite kako ćete odgovoriti!

Isus je rekao da religija fariseja nije dovoljna za večni život: „Ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti učitelja zakona i fariseja, nećete ući u Carstvo nebesko“ Matej 5,20 (SSP). Ma koliko spoljna dobrota bila od koristi u nekim slučajevima, ona ne donosi spasenje.

Mogli bismo pogledati *Put Hristu*, str. 44 originala: „Ima onih koji tvrde da služe Bogu, iako se oslanjaju na sopstvene napore da bi bili poslušni Njegovom zakonu, obrazovali ispravan karakter i osigurali spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta nekim dubokim doživljajem Hristove ljubavi; oni nastoje da obavljaju dužnosti hrišćanskog života kao nešto što Bog od njih zahteva kako bi zadobili nebo. Takva reli-

gija je bez ikakve vrednosti.“ Dakle, ma koliko spoljna dobrota bila ponekad od koristi, ona nije korisna za religiju. Tu ona nema nikakvu vrednost.

U Otkrivenju 3. poglavlju nalazi se specijalna poruka crkvi za vreme neposredno pre Isusovog ponovnog dolaska. „Znam tvoja dela: nisi ni hladan ni vruć. Da si makar ili hladan ili vruć. Ovako, pošto si mlak – ni vruć ni hladan – ispljunuću te iz svojih usta“ – stihovi 15 i 16 (SSP). Prema tome, ma koliko da je u nekim slučajevima spoljna dobrota od koristi, ona je po Božjoj proceni gora nego da je uopšte nema! On čak više voli hladno nego mlako!

Dobrota koja je samo spolja mrska je Bogu. On zna da je do otvorenog grešnika lakše dosegnuti dobrom veću o spasenju nego do nekog ko ne oseća za tim nikakvu potrebu. Oni koji uspevaju da budu dobri spolja u sopstvenoj snazi lišeni su potrebe za Spasiteljem. I budući da ne osećaju tu potrebu, oni ne dolaze Hristu kako bi dobili spasenje koje On želi da im daruje.

Mogućno je ispuniti crkvu snažnim ljudima koji su u stanju da postignu¹ ponašanje koje crkva zahteva. A ponašanje na koje su oni toliko ponosni postaje prepreka za bilo kakav lični odnos sa Isusom Hristom.

Ako to stvarno verujemo, ako stvarno prihvatimo tezu da spoljašnja pravednost nije samo bezvredna u Božjim očima, nego Mu je i odvratna, prestaćemo s *pokušajima* da činimo ono što je ispravno! Umesto toga, usmerićemo sve svoje vreme i energiju i napore da Ga potražimo, kako bi On mogao da dođe i živi svoj život u nama.

Da li vas to plaši? Da li se bojite da odustanete od pokušavanja da činite ono što je ispravno? Jeste li voljni da ulažete napor u prihvatanje Njegove pravednosti iz dana u dan u neprestanoj zajednici s Njim? Ako se u ovom trenutku osećate nervozni, pitajući se gde je tu ponašanje, požurite da pročitate sledeće poglavlje. Ono počinje rečima: „Pravednost će vas učiniti moralnim.“ A sada brzo, pređite na sledeću stranicu!

1 Produce (eng.), prevedeno kao *postignu*, što je smisao originala – da sami tj. u svojoj sili proizvedu zahtevano ponašanje – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 6

PRAVEDNOST ĆE VAS UČINITI MORALNIM, ALI MORALNOST VAS NEĆE UČINITI PRAVEDNIM.

Bog nije protiv moralnosti! On ne ukorava Laodikejce u Otkrivenju 3 zbog njihove moralnosti. On ih ukorava zato što pokušavaju da pravednost zamene moralnošću.

Možda niste protiv plastičnih grozdova! Možda ćete ih smatrati vrlo privlačnim u nekom aranžmanu u sredini stola. Postoji mesto za plastično voće, i neke imitacije na tržištu izgledaju sasvim ubedljivo. Ali kad neko doda plastično grožđe u voćnu salatu, budite sigurni da će vam ono delovati razočaravajuće i neukusno. Ne postoji zamena za stvarni plod.

Bog nije protiv moralnosti! Ako živite moralnim životom, nećete završiti u zatvoru. Uštedićete sebi mnogo muka! Bolji ćete biti u poslu. Poboljšaće se vaš ugled i položaj u društvenoj zajednici. Oni oko vas neće trpeti posledice vašeg nemoralnog ponašanja. Moralnost ima neke stvarne prednosti, i tu nema spora. Međutim, Božji ukor Laodikejskoj crkvi zasniva se na premisi da moralnost nikada nije zamena za pravednost.

„Mnogi koji sebe nazivaju hrišćanima samo su obični moralisti“ – *Hristove očigledne pouke*, str. 315 originala. Zapazite da se ovde ne opisuju oni koji sami sebe nazivaju moralistima. Opisuju se oni koji sebe zovu hrišćanima, a nisu.

U paraboli o čoveku bez svadbenog ruha (odeće – videti Matej 22), zapažamo isti princip. Čovek je mogao odlučiti da umesto da ode na svadbu, ostane kod kuće gde njegovo obično odelo ne bi izazvalo nikakav komentar. Car ga je pozvao na svadbu, ali ga nije prisiljavao da svečanosti i prisustvuje. Čovekov problem ogledao se u tome što je on odeću koju je car obezbedio pokušao da zameni sopstvenom, a da ipak uspe da uđe na svadbenu gozbu.

Ljudi u Hristovim danima usavršili su vrstu religije zasnovanu jedino na moralnosti. Farisej koji se molio stojeći u hramu bio je žrtva

moralnosti kao zamene za pravednost. On je hodao sopstvenim moralnim putem. Recitovao je Bogu listu dela koje je smatrao dobrom preporukom za nebo. Njegova sigurnost bila je utemeljena na činjenici da on nije *činio* ono što je *činio* skupljač poreza¹. Bilo mu je bitno jedino ponašanje.

I on je ponovo dokazao bezuspešnost moralnosti da vas učini pravednim; ona vas samo može lišiti istinske pravednosti.

Bog nije protiv moralnosti! Čitajte o tome u knjizi *Put Hristu*, str. 18 originala. „Obrazovanje, kultura, vežbanje volje, ljudski napor imaju svoju oblast delovanja, ali su ovde nemoćni. Oni mogu proizvesti spoljnu ispravnost u ponašanju, ali ne mogu da promene srce.“

Ne bi trebalo da odbacujemo moralnost, ali je neophodno da je ispravno razumemo. Moralnost je rezultat (posledica) pravednosti. Ona nije njen uzrok. Ona nikada nije uzrok. Istinski hrišćanin biće i moralna osoba. U potrazi za istinskom pravednošću, ne treba nikada da se bojimo da će moralnost ostati po strani. Mogućno je posedovati samo spoljašnju dobrotu, ali nikada nije moguće imati samo unutrašnju dobrotu. Kad je srce promenjeno, neizbežna posledica biće i promena ponašanja. Pravednost će vas uvek učiniti moralnim. „Ako ostanemo u Hristu, ako Božja ljubav prebiva u nama, naša osećanja, naše misli, naši ciljevi, naša dela biće u skladu sa Božjom voljom izraženom u propisima Njegovog svetog Zakona“ – *Put Hristu*, str. 61.

Bog nije protiv moralnosti! Ali On nas upozorava da ne prihvatamo moralnost kao zamenu za pravednost. On nas poziva da umesto toga prihvatimo Hristovu pravednost, koja se besplatno daje svima koji preko Njega dolaze Bogu.

1 Carinik, u prevodu Vuka Karadžića – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 7

NAŠA DOBRA DELA NEMAJU NIKAKVE VEZE SA UZROKOM NAŠEG SPASENJA. NAŠA LOŠA DELA NEMAJU NIKAKVE VEZE SA UZROKOM NAŠE PROPASTI.¹

Starešina A. T. Džons (A. T. Jones) bio je jedan od pobornika opravdanja samo verom u Hrista tokom posebnog naglašavanja pravednosti unutar naše crkve, godine 1888. On je očigledno bio vatreni govornik i pravi individualista. U svom oduševljenju, prenatglašavao je svoje argumente, i Gospod mu je uputio poruku u vidu saveta. Može se naći u *Selected Messages*, knjiga 1, počev od str. 377.

Starešina Džons više puta je izjavio da dobra dela ne vrede ništa, da nema uslova za spasenje. Elen Vajt mu je rekla: „Znam šta hoćeš da kažeš, ali ostavljaš pogrešan utisak na mnoge umove. Iako dobra dela neće spasti nijednu dušu, ipak je nemoguće da se ijedna duša spase bez dobrih dela“ – str. 377. A samo nekoliko stranica kasnije u istoj knjizi, na str. 388, ona kaže: „Delima ne možemo kupiti ulazak u nebo.“

Dakle, u čemu je starešina Džons prenatglasio svoj argument? Koja je razlika između izjave da dobra dela nemaju nikakvu vrednost i izjave da se dobrim delima neće spasti nijedna duša, niti kupiti ulazak u nebo?

Neki ljudi prebrzo zaključuju da dobra dela, ukoliko nas ne spavaju, mora da i nisu bitna. A ako naša loša dela nisu uzrok naše propasti, onda su loša dela verovatno OK. Međutim, jedna ključna reč sprečava tu vrstu nesporazuma. Kad se govori o povezanosti naših dobrih ili loših dela sa uzrokom našeg spasenja ili propasti, nemojte prenebrengnuti reč *uzrok*.

Mi ne govorimo o *značaju* dobrih dela. Mi ne govorimo o *svrsi* dobrih dela. Mi govorimo o načinu spasavanja. A kad je reč o spasenju, dobra dela nisu uzrok. Ona su posledica.

¹ Ako bi se ova veoma važna misao rekla na drugačiji način, mogla bi da glasi: **Naša dobra dela ne uzrokuju naše spasenje, baš kao što ni naša loša dela ne uzrokuju našu propast.** Ili: **Naša dobra dela nisu razlog našeg spasenja, kao što ni naša loša dela nisu razlog naše propasti** – *prim. izdavača*

Šta je *uzrok* našeg spasenja? Znamo da to nisu naša dobra dela. Rimljanima 3,20 jasno govori o tome. „Stoga se pred njim niko neće opravdati delima zakona“ (SSP). *Isus* je Onaj koji nas spasava, a mi se spasavamo tako što Ga prihvatamo. „Nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bi se mi mogli spasti“ – Dela apostolska 4,12 (Karadžić).

U središtu naše pažnje ne smeju da budu naša dela, bez obzira da li su dobra ili loša. U potrazi za spasenjem, treba da se usredsredimo na Isusa, i dok Ga posmatramo, postajemo promenjeni u Njegovo obličje. Kad god gledamo u sebe, pašćemo. Ili ćemo videti svoju grešnost i obeshrabriti se, ili svoje dobro ponašanje i uzoholiti se. To je slepa ulica na oba kraja. Bezbedni smo samo ako gledamo u Isusa.

Pavle je sa žarom govorio o predmetu spasenja samo verom u Hrista. Ali on nije bio protiv dobrih dela. Bio je jedan od onih koji su se najlepše ponašali u gradu. On upravo o tome govori u Filibljanima poslanici 3. poglavlju: „Ako bilo ko ima razloga da se hvali dobrim delima, ja ću pored njegovih staviti svoja dostignuća.“² Ipak, na kraju, sve je to ubrojao u gubitak u poređenju sa Hristovom pravednošću. „Sudeći po slovu Zakona, kako ga ljudi primenjuju na život posmatran spolja, on se uzdržavao od greha; ali kada je uronio u dubine njegovih svetih propisa, i sagledao sebe onako kako ga Bog vidi, ponizno je pognuo glavu i priznao svoju krivicu“ – *Put Hristu*, str. 29 i 30 originala.

Jednom sam sa grupom propovednika razmatrao ovu temu. Kad smo govorili o prvoj polovini tvrdnje, da *naša* dobra dela nemaju nikakve veze sa *uzrokom* našeg spasenja, saglasnost je bila opšta. Ali kad smo prešli na drugu polovinu, da naša loša dela nemaju nikakve veze sa *uzrokom* naše propasti, nekima od njih je postalo neugodno.

No, dozvolite da vas upitam: Ako je prvo tačno, nije li i drugo isto tako tačno? Zar oba dela jednostavno ne potvrđuju istu istinu? Naše spasenje zasnovano je na našem neprestanom prihvatanju Isusa i Njegove žrtve za nas, putem svakodnevne zajednice s Njim. Ono se ne temelji na našem ponašanju. Spasenje zadire dublje od ponašanja.

2 Parafraza stihova 3 i 4 – *prim. izdavača*

A isto je i sa gubitkom spasenja! Ponašanje nije demarkaciona³ linija za određivanje nečije večne sudbine.

Ako na kraju budete spaseni, to će biti zbog onoga što ste učinili u zajednici sa Isusom kao svojim Spasiteljem. Dobra dela će nesumnjivo biti prisutna, ali ona nisu *uzrok* vašeg spasenja. Na isti način, ako na kraju propadnete, to će biti zato što ste Isusa ostavili da uzalud kuca pred vratima vašeg srca. Loša dela mogu biti prisutna, ali će ona biti posledica, a ne uzrok. Bog ne sudi na osnovu spoljnih postupaka, već prema srcu. Iz srca izlazi život. Videti 1. Samuilova 16,7; Priče Solomunove 4,23.

† Dobra dela nisu uzrok spasenja, ali su njegova posledica tj. njegov pokazatelj.

Međutim, treba imati na umu da je i za njihovo usavršavanje tj. njihovo sve potpunije ispoljavanje potrebno vreme – vreme da naučimo da dozvoljavamo Bogu da se On sve potpunije ispoljava kroz nas. Zato bismo na ovom mestu ukazali na opasnost skretanja pogleda sa Hrista i zajednice (odnosa, veze) sa Njim na posmatranje svog duhovnog napretka i njegovo procenjivanje na osnovu naših sopstvenih dela. Kao što se i kaže u nastavku teksta, to može izazvati ili našu obeshrabrenost ili oholost. Imajmo u vidu Hristove reči da ne treba da se brinemo za svoj rast, napredak, jer je to Njegov deo: „A ko od vas brinući se može primaknuti [približiti se] rastu svom lakat jedan? Ako, dakle, ne možete ni najmanje, zašto se brinete za ostalo?“ (Luka 12,25.26 – kombinacija prevoda Karadžić-Sinod SPC). Naše je jedino da gledamo u Njega i bavimo se lepotom Njegovog božanskog karaktera. Ispravna dela i ponašanje onda će doći spontano i postepeno, sama po sebi u svoje vreme. Baš kao što se i u paraboli u Jevandelju po Marku 4,26-29 govori o postepenom rastu i sazrevanju biljke i donošenju zrelih plodova tek na kraju – dotle biljka i plod postepeno sazrevaju. Autor o tome piše u nastavku svoje knjige (Teza 89) i mnogim svojim drugim delima – *prim. izdavača*

3 Demarkaciona linija – linija razdvajanja, razgraničenja, granična linija – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 8

SVAKO SE RAĐA GREŠAN (SAMOŽIV¹) ZATO ŠTO SE SVAKO RAĐA ODVOJEN OD BOGA.

Kao ljudskim bićima, zajedničke su nam bar dve stvari. Prvo, svi smo rođeni. Drugo, rodili smo se grešni. Naš problem s grehom počeo je još od našeg rođenja, jer smo se rodili odvojeni od Boga.

Ponekad je ljudima teško da shvate tu istinu. Gledaju u novorođenu bebu i kažu: „Kako tako majušno, bespomoćno stvorenje može biti grešno?“ Međutim, malo je onih koji ne prihvataju činjenicu da je novorođenče samoživo! Nije bitno što je majka umorna ili što otac mora sutra da radi. Ako beba želi da je nahranite, presvučete ili zabavite, ona ima načina da vam to stavi do znanja. Beba je u potpunosti egocentrična.

Roditi se u ovom svetu tragično je iskustvo! „Nasleđe dece je nasleđe greha. Greh ih je odvojio od Boga“ – *Child guidance*, str. 475. Zbog Adamovog greha, njegovo potomstvo rađalo se sa urođenom sklonošću ka neposlušnosti. Videti *Ellen G. White Comments, SDA Bible commentary*, sv. 5, str. 1128.

U prvih sedam teza bavili smo se predmetom pravednosti. Pošto je suprotno od pravednosti greh, čini se da je to sledeći logičan predmet koji valja razmotriti. Jasno razumevanje pravednosti i greha od suštinskog je značaja za svako proučavanje na temu spasenja verom. Način na koji prilazite tim predmetima može biti pukotina na pešačkoj stazi koja se kasnije pretvara u Veliki Kanjon.

Naše proučavanje o pravednosti do sada moglo bi se sažeto prikazati rečima da pravednost proističe iz odnosa za Isusom; ona se ne zasniva na ponašanju. Ako je to tačno, onda i greh moramo definisati kao nešto više od ponašanja. Mi smo grešni od rođenja; mi smo grešni po prirodi. Upravo je naša priroda zla, a zla dela su samo [njena] posledica. Pavle kaže u Efescima 2,3 da smo mi po prirodi deca gneva. U

1 Egocentričan, sebičan, usredsređen na sebe – *prim. izdavača*

Psalmu 58,3 (KJV) stoji: „Zli² su otuđeni od same utrobe: oni zastrane (krenu stranputicom) čim se rode.“ A u slučaju da niste sigurni koga da uključite u „zli“, setite se teksta u Rimljanima 3,10: „Nema pravednoga – nijednoga.“

Priča kaže da je škorpion želeo da pređe reku. Pronašao je žabu na obali i zamolio je da ga preveze na svojim leđima.

„O, ne“, odgovorila je žaba. „Kad bih ti dozvolila da mi se uspužeš na leđa, ti bi me ujeo, i umrla bih.“

„Zašto bih to učinio?“ pitao je škorpion. „Kada bih te ujeo i ti umrla, tada bismo se oboje utopili, i ja nikada ne bih uspeo da pređem reku.“

I tako se škorpionov argument učinio žabi razumnim, te mu je dopustila da joj se popne na leđa, i počela da pliva preko reke.

Otrprilike na polovini puta, škorpion ju je ujeo. Uz svoj poslednji kreket, ona ga je upitala: „Zašto si to učinio? Sada ćemo oboje umreti!“

Škorpion je tužno odgovorio: „Znam, ali to je jače od mene. To je moja priroda.“

To je dilema i ljudskog roda. Mi imamo palu prirodu i ne možemo sami sebi da pomognemo. Čak i kad shvatamo da uništavamo sebe, mi shvatamo da smo bespomoćni da prestanemo da grešimo, jer je naša priroda zla. „Posledica uzimanja ploda sa drveta poznanja dobra i zla ogleda se u iskustvu svakog čoveka. U njegovoj prirodi postoji sklonost ka zlu, [sila] kojoj on, bez pomoći, ne može da se odupre“ – *Vaspitanje*, str. 29 orig. Zbog Adamovog greha, „naša priroda je pala, i mi ne možemo sami sebe učiniti pravednima“ – *Put Hristu*, str. 62 orig.

Budući da naš problem s grehom ide dublje od samog činjenja onog što je pogrešno, budući da smo grešni po prirodi od trenutka kad smo se rodili u ovom svetu greha, onda odgovor na problem greha mora ići dublje od ponašanja. Bog predlaže da ponovo krenemo ispočetka. On nam nudi novo rođenje, sa potpuno novom prirodom.

Isus je objasnio Nikodimu, u svom ponoćnom govoru održanom samo jednoj duši, da ukoliko se ponovo ne rodimo, nema nade da ćemo ikada videti carstvo nebesko. Naše prvo rođenje nije dobro za

2 Wicked (eng.) – grešnici, pokvareni, nemoralni – *prim. izdavača*

večni život – mora uslediti drugo rođenje. Dobra vest o spasenju glasi da zahvaljujući Isusu mi možemo primiti novu prirodu, a učestvovanjem u Njegovoj božanskoj prirodi, možemo izbeći izopačenost grešnog sveta u kome smo rođeni.

TEZA BROJ 9

BOG NAS NE SMATRA ODGOVORNIM ZA TO ŠTO SMO ROĐENI GREŠNI.

Jednoga dana, na autoputu u južnoj Kaliforniji, saobraćajni policajac mi je naložio da skrenem u stranu i da zaustavim kola. Na toj deonici izvodili su se radovi, što je i bio uzrok problema. Vozio sam pogrešnom trakom, a nisam toga bio svestan zato što su oznake bile prekrivene šutom. Iako sam znao za zakon o vožnji u sopstvenoj traci, nisam shvatao da ga u tom trenutku kršim.

Policajac koji mi je ispisao kaznu bio je mišljenja da neznanje ne može biti izgovor. Međutim, ja sam smatrao da je to sasvim dobar izgovor! Dakle, umesto da platim kaznu, otišao sam na sud da bih se odbranio. Srećom, sudija je video stvari na moj način i poništio kaznu.

Ko je po vašem mišljenju bio u pravu – sudija ili saobraćajni policajac? Da li mislite da je prestup iz neznanja opravdan izgovor, ili ne? Kako Bog gleda na naše neznanje, kad se postavi pitanje naše odgovornosti zbog kršenja Njegovog zakona?

Mogli bismo proučiti nekoliko biblijskih odlomaka da otkrijemo odgovor na ovo pitanje. Jezekilj 18,20 kaže: „Koja duša zgreši ona će umreti, sin neće nositi bezakonja očina niti će otac nositi bezakonja sinovljega; na pravedniku će biti pravda njegova, a na bezbožniku će biti bezbožnost njegova“ (Daničićev prevod). U Jovanu 15,22 Isus je rekao: „Da nisam došao i govorio im, ne bi imali greha. Ali sada nemaju izgovora za svoj greh“ (SSP). I ponovo u Jovan 9,41: „‘Da ste slepi’, reče Isus, ‘ne biste imali greha. Ali pošto kažete: ‘Vidimo’, vaš greh ostaje’“.

Jeste li se ikada upitali zašto je proteklo toliko godina pre no što je Jerusolim uništen, iako znamo da je Isus došao i govorio jevrejskom narodu, ostavljajući ga bez izgovora? Zašto oganj nije sišao s neba u jutro vaskrsenja i uništio one koji su ubili Sina Božjeg?

Knjiga *Velika borba* daje dva razloga u tom pogledu: Prvo, nisu svi čuli, čak ni svi odrasli. Drugo, deca. „Još je među Jevrejima bilo mnogo onih koji su bili neupućeni u Hristov karakter i delo. Deca nisu uživala

u prilikama, niti su primila svetlost koju su njihovi roditelji s prezirom odbacili. Bog je preko propovedanja apostola i njihovih saradnika želeo da učini da Njegova svetlost zablista i nad njima; bilo bi im dozvoljeno da vide kako se ispunilo proročanstvo ne samo o rođenju i životu Isusa Hrista, već i o Njegovoj smrti i vaskrsenju. Deca nisu bila osuđena zbog greha svojih roditelja; ali, kada su, upoznajući celokupnu svetlost koja je darovana njihovim roditeljima, odbacili dodatnu svetlost, datu (dodeljenu) lično njima, postali su učesnici greha svojih roditelja i dopunili meru njihovog bezakonja“ – str. 27 i 28 orig.

Nije li to dobra vest da Sudija cele zemlje uzima u obzir naše neznanje u pogledu Njegovog zakona pre nego što izrekne nad nama osudu? Iako smo grešni po rođenju, On nas ne smatra odgovornim za naše stanje sve dok nemamo dovoljno svetlosti i prilike za pokajanje.

Mi imamo bar tri problema sa grehom u ovom svetu. Prvi problem je grešna priroda s kojom smo rođeni. Drugi problem je izveštaj o našoj grešnoj prošlosti, prošlim gresima koje smo počinili. Treći problem je naše sadašnje grešenje, činjenje greha. Neki ljudi zamišljaju da ukoliko danas prestanemo da grešimo, i nikada više ne pogrešimo ili padnemo, nećemo više imati potrebe za Isusom. Međutim, sve dok živimo ovde, stalno će nam biti potrebna Njegova opravdavajuća blagodati da pokrije našu grešnu prošlost i našu grešnu prirodu.

S druge strane, neki su smatrali da treba učiniti nešto poput ispaštanja zbog naše grešne prirode i, verujući da smo grešni po rođenju, odlučili da je neophodno krštavati novorođenčad u cilju rešavanja tog problema. Avgustin je naučavao ono što se ponekad naziva doktrinom o prvobitnom (istočnom)¹ grehu, mada bi bilo tačnije nazvati ga „prvobitnom krivicom“. On je verovao u čovekovo grešno stanje po rođenju – a takođe i da smo odgovorni za to svoje stanje.

1 Iskonski, praroditeljski, prvorođni greh – Adamov greh u kom se, po tradicionalnoj katoličkoj teologiji, rađaju svi ljudi jer, s obzirom da potiču od Adama, *učeštvuju* u njegovom grehu neposlušnosti prema Bogu.

Većina crkvi koje su proizašle iz Reformacije na drugačiji način tumače pad prvog čoveka i njegov uticaj na kasnije čovečanstvo. Ti protestanti smatraju da *ne učeštvuju* u Adamovom grehu, već da od Adama nasleđuju *posledice tog greha*, odnosno grešnu prirodu – *prim. izdavača*

Ali Bog nas ne smatra odgovornim za naš greh, bez obzira da li je reč o našoj grešnoj prirodi ili našim prošlim gresima ili našem sadašnjem grešenju – sve dok ne shvatimo dve stvari: prvo, da je to greh, i drugo, kako da postupimo u vezi s njim. Tek tada počinje odgovornost.

Božji posao se ne sastoji u pokušaju da utvrdi kolikom će broju ljudi uskratiti nebo. Naprotiv, zbog svoje velike ljubavi, On čini sve što Bog pun ljubavi može učiniti kako bi se svi tamo našli. Rešenje problema naše grešne prirode, grešne prošlosti i sadašnjeg grešenja obezbeđuje nam se preko Njegove blagodati.

TEZA BROJ 10

MI GREŠIMO ZATO ŠTO SMO GREŠNI. MI NISMO GREŠNI ZBOG TOGA ŠTO GREŠIMO.¹

Jedna grupa studenata medicine dobila je zadatak da na svojim vežbama prouči leš. Okupili su se u sobi gde je leš ležao i razmatrali problem s kojim su se suočili.

„On je užasno bleđ“, rekao je prvi student.

„I tu leži, ne radeći ništa“, dodao je drugi.

„Sasvim sam siguran da nije dovoljno vežbao kako bi ostao zdrav“, primetio je treći.

„Mislim da bi naš prvi cilj trebalo da bude da ga podignemo i pokrenemo, kako bismo podstakli njegovu cirkulaciju“, zaključio je četvrti. Stoga su najpre pokušali da ubede leš da počne da se kreće, ali je on jednostavno ostao na stolu, hladan i nem, ma šta oni govorili ili radili.

No, to je samo parabola! To ste već pogodili! Ali koristeći ovu stravičnu analogiju, preformulišimo tezu br. 10: „Leš leži na stolu zato što je mrtav. On nije mrtav zbog toga što leži na stolu.“ Ponašanje tipično za leš posledica je toga što je on mrtav – ono nije uzrok smrti.

U duhovnom pogledu, mi smo svi rođeni mrtvi. Pavle govori u Efescima 2,1 da smo bili „mrtvi zbog svojih prestupa i greha“. Grešna dela koja grešnici čine samo su posledica tog stanja, a ne uzrok.

Ja ne pokušavam da kažem da grešiti nije grešno! Ali kažem da nas to što grešimo, ne čini grešnima. Kad biste smesta prestali sa grešnim ponašanjem, da li bi vas to učinilo pravednim? Ne, to bi vas samo učinilo osobom koja se lepo ponaša.

U knjizi *Čežnja vekova*, str. 21 originala stoji: „Greh je potekao iz sebičnosti (koristoljublja).“ Razmislite par trenutaka o tome. Lucifer je bio počastvovan više od svih anđela na nebu. Bio je najuzvišeniji od svih stvorenih bića. Ali umesto da nastavi da traga za Bogom, umesto da traži zajednicu sa Njim, umesto da mu Božja slava i čast budu naj-

¹ Izdavač smatra da je ispravnije reći: „Uzrok našeg grešenja je zato što smo grešni. Uzrok naše grešnosti nije zbog toga što grešimo.“

viši cilj, Lucifer je počeo da traži sopstvenu slavu. Greh nije nastao kad je Lucifer ukrao jabuke sa drveta života. On je nastao usled sebičnosti i slavljenja stvorenja umesto Stvoritelja.

Zakon je univerzuma da je nemoguće istovremeno tražiti Božju slavu i svoju sopstvenu. Prvi od trojice anđela u Otkrivenju 14 dolazi sa porukom svim narodima, plemenima, jezicima i narodnostima. „Bojte se Boga i dajte mu slavu“ – stih 7 (SSP). U delu jevanđelja nema mesta ljudskoj slavi. Opravdanje verom „je Božji posao da čovekovu slavu obori u prah, i učini za čoveka ono što sam nije u stanju da učini za sebe“ – *Testimonies to Ministers*, str. 456. Klanjati se sebi umesto Bogu uzrok je svih greha koji dalje slede.

Osoba snažne volje može biti u stanju da kontroliše svoje ponašanje. „Nemoguće je da sami po sebi izbegnemo ponor greha u koji smo upali. Naša srca su zla i mi ne možemo da ih promenimo“ – *Put Hristu*, str. 18 orig.

Svaka spoljašnja promena koju ostvarimo, nezavisno od Hrista, dovodi samo do toga da naša sopstvena slava izbija na vrh, a slava Božja pada u prašinu. I mi završavamo dalje nego ikad od života u Hristu, koji nam se nudi kroz odnos i zajednicu s Njim.

Leš se može oprati i doterati i obući u najfinije odelo. On možda nije kriv za činjenje ičeg pogrešnog. Može čak biti odnet u crkvu. Ali to je još uvek samo leš! Jedino novi život iznutra, koji Bog daje, može proizvesti promenu iz smrti u život. Taj novi život prima se kroz odnos sa Njim. „Zakon Duha života u Hristu Isusu“ oslobodio me je „od zakona greha i smrti“ – Rimljanima 8,2 (SSP).

TEZA BROJ 11

GREH (U JEDNINI) – ŽIVLJENJE ODVOJENO OD BOGA – DOVODI DO GREHA (U MNOŽINI) – ČINJENJA POGREŠNIH STVARI.

Postoji razlika između greha u jednini, življenja života odvojeno (nezavisno) od Boga, i greha u množini, činjenja onog što je pogrešno. Življenje odvojeno od Boga je osnova greha; pogrešna dela koja često nazivamo *grehom* samo su posledica našeg grešnog stanja.

Ponekad to shvatamo obrnuto. Mislimo da je činjenje onog što je pogrešno ono što nas odvaja od Boga. Ali, istina je da je odvojenost od Boga ono što nas navodi da činimo pogrešne stvari. Greh u jednini vodi gresima u množini.

Pogledajmo Solomuna. Očigledno, on je otpočeo svoju vladavinu sa srcem potpuno usmerenim na Boga. Ali, kako su godine prolazile, došlo je do promene. Dogodi se „kad ostari Solomun, žene zanesošće srce njegovo za tuđim bogovima; i srce njegovo ne bi celo prema Gospodu Bogu njegovu kao što je bilo srce Davida oca njegova“ – 1. Carevima 11,4 (Daničić). Šta se desilo sa Solomunom? Da li je on počeo da čini loše stvari i uporno ih činio sve dok je njegovo srce prestalo da bude savršeno? Ne, bilo je to obrnuto. Opis njegovog pada naći ćete u *Ellen White Comments, SDA Bible Commentary*, sveska 2, str. 1031: „Svi Solomunovi gresi i moralno neprihvatljivi postupci mogu se pripisati njegovoj velikoj grešci što je prestao da se oslanja na Boga za mudrost, i da smerno hoda pred Njim.“

Isto je i sa Evom. Neki misle da je ona pala zato što je pojela jabuku – a u stvari, ona je pojela jabuku zato što je pala. U izvesnom trenutku pre no što je stigla do drveta i ubrala plod, ona je prestala da se uzda¹ u Boga, a umesto toga počela je da se oslanja na sebe. Čin koji je usledio bio je samo posledica.

Možda će biti potrebno [izvesno] vreme da neko ko živi odvojeno od Boga dospe do tačke da otvoreno greši. I Solomunu je trebalo vre-

1 Trust (eng.) – imati poverenja, uzdati se – *prim. izdavača*

mena. Mogućno je da i nekome ko traga za Bogom i zajednicom s Njim treba vremena pre nego što počne da doživljava neprekidnu pobjedu. Mogućno je tražiti Boga i istovremeno rasti što se tiče ponašanja. Ali na kraju, upravo stanje srca usmerenog ka Bogu predstavlja odlučujući faktor kako u životu spolja, tako i u unutrašnjem životu.

„Ako greh (živeti život odvojeno od Boga) predstavlja uzrok grehova (činiti grešna dela), otkuda onda potiču gresi dok težimo zajednici sa Bogom iz dana u dana?“

Čežnja vekova, strana 668 originala, odgovara na to pitanje jednom rečenicom. „Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, živjećemo životom stalne poslušnosti.“

Čak i ako nastojimo da Ga upoznajemo od dana do dana, možda Ga još ne poznajemo onako kako imamo prednost da Ga upoznamo. Dakle, možda ima trenutaka kada skrenemo pogled sa Njega. Ima situacija kada prestanemo da se oslanjamo na Njega i ponovo se oslonimo na sebe. A kada to učinimo, pašćemo. Ali ako i dalje nastojimo da Ga upoznamo, On će nas voditi do te tačke da se uzdamo u Njega sve vreme, pa će onda i naše ponašanje biti ispravno.

TEZA BROJ 12

KO GOD ŽIVI ODVOJENO OD BOGA, ŽIVI U GREHU.

Ako stvarni problem, kad je u pitanju greh, leži u oblasti odnosa, pre nego u ponašanju, onda svako ko živi život odvojen od Boga živi u grehu. U stvari, čak i „dobra“ dela učinjena nezavisno od odnosa vere sa Bogom predstavljaju greh. „A sve što nije od vere greh je“ – Rimljanima 14,23 (Sinod SPC). I kad Isus opisuje delo Svetoga Duha da nas osvedoči u greh, On kaže: „[Od] Greha, [zato] što ne veruju u mene“ – Jovan 16,9 (D. Stefanović). Da bismo dokučili ovu istinu, razmotrimo primer udovice i njenog travnjaka.

Zamislite da ta udovica živi preko puta mene, i svake nedelje popodne ja joj kosim travnjak. Da li je to dobro ili loše delo? Pa verovatno dobro delo što se tiče moje susedke. Ali šta je sa mojim srcem? Ova teza hoće da istakne da bi čak i košenje udovičinog travnjaka bilo grešno ako ja živim odvojeno od Boga. I jedan ateista bi mogao odlučiti da pokosi susedov travnjak. Da li će ga to učiniti hrišćaninom? Neko ko je jednostavno dobar član crkve, ko ne bi ni pomislio da učini nešto rđavo, ali nema vremena za ličnu molitvu, proučavanje i zajednicu sa Bogom iz dana u dana, mogao bi možda da pokosi udovičin travnjak. Ali ako je to delo učinjeno nezavisno od životno važnog odnosa sa Bogom, srce tog čoveka nije u redu, tako da taj postupak, što se njega tiče, postaje grešan.

Na primer, mogao bih da pokosim udovičin travnjak zato što želim da susedi misle kako sam ja dobra osoba. Možda kosim njen travnjak zato što pokušavam da se iskupim za neki raniji greh u svom životu. Možda kosim travnjak zato što sam čuo da udovica ima dosta ušteđevine pa se nadam da će me pomenuti u svom testamentu. Ako sam odvojen od Boga, moje pobude će biti sebične, i svako delo koje učinim, dobro ili loše, spolja gledano, biće grešno.

Mogućno je da se ispod najprijatnije spoljašnjosti krije najgora vrsta greha. Vekovima se ceo svemir čudio što često najslabiji i najkolebljiviji najzad dođu najbliže Bogu, dok ga najjači i oni lepog ponašanja potpuno odbace.

Kad je reč o učenicima, ispostavilo se da je upravo onaj za koga bi se reklo da je imao najviše izgleda da uspe u životu, izdao Isusa. Religiozne vođe Njegovog vremena odbacili su Ga i razapeli, dok su carinici (skupljači poreza), bludnice i razbojnici postali njegovi odani sledbenici. „Kušač često najuspešnije deluje preko onih na koje najmanje sumnjamo da se nalaze pod njegovom kontrolom... Mnogi ljudi odnegovanog intelekta i prijatnih manira, koji se nikada ne bi ponizili da učine nešto što bi u javnosti bilo ocenjeno kao nemoralno delo, predstavljaju samo ugladena oruđa u sotoninim rukama“ – *Velika borba*, str. 509 orig. A u knjizi *Put Hristu*, str. 58 originala, kaže nam se: „Ljubav prema uticaju (dominaciji) i želja da nas drugi poštuju mogu proizvesti naoko sreden život. Samopoštovanje nas može navesti da izbegavamo i ono što izgleda kao zlo. Sebično srce može da čini plemenita dela.“

Ako je srce grešno, naizgled sreden život može predstavljati čak veću obmanu. Šta je opasnije: tamno smeđa boca ispod sudopere, sa etiketom na kojoj su nacrtane lobanja i dve ukrštene kosti, i otrovom unutra; ili boca u frižideru sa naznakom „Seven-up“ sa otrovom unutra?

Da li danas živite u grehu? Nije bitno da li ste slabi ili kolebljivi, ili ste farisej nad farisejima, poput Pavla pre nego što je na putu za Damask sreo Hrista. Put u slobodu od greha – bez obzira da li se greh ispoljava u „dobrom“ ili „lošem“ ponašanju – znači doći Isusu za spasenje i nastaviti da dolazimo Njemu. Jedino nas Isus može voditi iz greha u pravednost.

TEZA BROJ 13

NAJBOLJA DEFINICIJA VERE JE POVERENJE. POVERENJE ZNAČI ZAVISITI OD DRUGOGA (UZDATI SE U DRUGOGA).

Možda ste čuli priču o čoveku koji je na zategnutom užetu prelazio preko Nijagarinih vodopada. Pošto je općinio mnoštvo svojom smelošću, upitao je: „Koliko vas veruje da bih mogao ponovo da pređem preko užeta, ali ovaj put sa kolicima u kojima bi neko sedeo?“

Mnoštvo je aplaudiralo. Bili su sigurni [verovali su – *prim. izdavača*] da on to može učiniti. Ali onda je on rekao: „Ko se dobrovoljno javlja da se vozi u kolicima?“ Zavladao je muk. Prisutnima je upravo ukazano na suštinsku razliku između vere i poverenja! Jedno je verovati da će kolica uspeti da bezbedno pređu iznad ponora. Sasvim je nešto drugo izložiti riziku sopstveni život.

Jakov 2,19 (SSP) ističe istu razliku: „Ti veruješ da postoji samo jedan Bog. Dobro činiš! I đavoli to veruju i drhte!“ Da biste imali spasonosnu veru, potrebno vam je nešto više od čisto mentalnog (intelektualnog) prihvatanja. Čak i đavoli to imaju i usled toga drhte. Đavoli veruju – ali nemaju poverenja. A u tome je ključna razlika.

Tri reči opisuju odnos zavisnosti koji hrišćanin ima prema Bogu: *vera*, *verovanje* i *poverenje*. U savremenom jeziku, *verovanje* često sadrži ideju samo mentalnog pristanka. Vera se ponekad meša sa pozitivnim mišljenjem. Međutim, reč *poverenje* verovatno najbliže opisuje biblijsku zavisnost od Boga. Gde god u Svetom pismu nađete na reči *verovanje* ili *vera*, možete ih zameniti rečju *poverenje*, i tako dati bliskim rečima jednu novu dimenziju. Na primer: „Veruj u Gospoda Isusa Hrista i bićeš spasen“ – Dela 16,31 (Bakotić), glasilo bi: „Imaj poverenja u Gospoda Isusa Hrista, i bićeš spasen.“

U *Selected Messages*, sveska 1, str. 389, nalazimo: „Vera uključuje ne samo verovanje nego i poverenje.“ A u knjizi *Vaspitanje*, str. 253 originala: „Vera je poverenje u Boga.“ Vera znači zavisiti od Drugoga. To je verovatno najbliža reč *preda[va]nju* (*predaji*), koja se može naći u Bibliji, jer nosi u sebi ideju da svoj život dajete Bogu da On upravlja njim.

Izuzetno uspešni ljudi ne vole ideju o zavisnosti. Može biti zastrašujuće pomišljati da sebe stavite pod kontrolu nekog drugog. Prepustiti komandu drugom može biti šamar za ljudski ponos i samodovoljnost. Ali „bez vere ne može mu se ugoditi“ – Jevrejima 11,6 (Čarnić) – ili „bez *poverenja* nemoguće mu je ugoditi.“ Jedino kada odustanemo od sopstvene volje i puta, i potpuno se pouzdamo u Njegovu silu da spase, Bog može da ostvari svoju nameru u našem životu.

Baš kao što nam deca plaćuci donose svoje slomljene igračke
da ih popravimo,
i ja sam doneo Bogu svoje razbijene snove
zato što je On moj prijatelj.

Ali tada, umesto da ga ostavim
na miru, da radi sam,
ostao sam tu da mu pomognem
na svoj način.

Na kraju sam ih zgrabio uzviknuvši:
„Kako možeš biti tako spor?“
„Dete moje“, rekao je On, „šta sam mogao da uradim?
Ti ih nikada nisi prepustio meni.“

Istinska vera, ili poverenje, se prepušta. Ona se u potpunosti uzda. Ona je ranjiva. Ljudsko rezonovanje i razumevanje i logika mogu ići samo donekle, a onda moramo zakoračiti u nešto što se ne može dokazati, osim iskustvom. Teolozi su ponekad tu istinu nazivali „skok vere“.

Ali poverenje u Boga nije skok u tamu. On nam je dao dovoljno dokaza na kojima može da se zasniva naše poverenje u Njega.

U Mateju 15 nalazimo priču o siro-feničanskoj ženi. Ona je došla da potraži Isusa, koji je pak skrenuo 50 milja sa svog puta kako bi njeno traganje bilo nagrađeno. To što je On hodao prašnjavim putevima njene sopstvene zemlje, mora da ju je ohrabrilo da veruje. Međutim, kad Mu je iznela svoj zahtev, učinilo se da je On ignoriše. Ona je bila upor-

na, a On kao da ju je vređao. Ipak, u Njegovom pogledu i tonu i držanju bilo je dovoljno naznaka koje su je hrabrile da treba da ima poverenja u Njega uprkos spoljnim okolnostima; pokazivala je upornost sve dok njena vera nije bila nagrađena. Odgovor je došao dok je ona nastavljala da se oslanja na Njega.

TEZA BROJ 14

POZNAVANJE BOGA DOVODI DO POVERENJA U BOGA. AKO GA NE POZNAJETE, NEĆETE IMATI POVERENJA U NJEGA. AKO U NJEGA NEMATE POVERENJA, VI GA NE POZNAJETE.

Samo su dve stvari neophodne da biste u nekoga imali poverenja. Prvo, morate pronaći nekog ko je dostojan poverenja. Drugo, morate ga upoznati. Obrnuto je takođe tačno. Da biste sumnjali u nekoga¹, sve što je potrebno jeste da pronađete osobu koja nije dostojna poverenja – i onda da je upoznate.

Jednog leta dok sam bio u školi, radio sam na benzinskoj pumpi i naučio da sumnjam u benzinske pumpe! Ljudi s kojima sam tog leta radio imali su mnogo načina da iskoriste neoprezne kupce. Oni bi tako uvrnuli kaiš ventilatora da bi se on pokidao – a onda bi ga doneli kupcu i kazali: „Pogledajte, otkrio sam da vam je kaiš ventilatora pokidan. Sreća da sam primetio, zar ne?“ Zatim bi dobili procenat na prodaju novog kaiša za ventilator. Ili bi „zamenili“ ulje u jednom kolima sipajući ulje uzeto iz drugih kola i tako dvostruko zarađivali na ulju. Oni nisu bili dostojni poverenja, i ja sam ih dobro upoznao. Otada sam podozriv prema radnicima na benzinskoj pumpi.

Jednom sam se zaustavio da uzmem benzin. Čovek je došao do mog prozora držeći pokidani kaiš za ventilator. Rekao sam: „Ti si ga pokidao; ti ga i zameni.“

Glumio je da je šokiran: „Šta hoćete da kažete?“

Odgovorio sam: „Nekada sam radio na benzinskoj pumpi.“ „Oh!“

I zamenio mi je kaiš za ventilator bez naknade.

Elem, sasvim je moguće da negde na ovom svetu postoje i poštteni radnici na benzinskoj pumpi. Ali da bih ponovo imao poverenja u nekog od njih, trebalo bi da ga dobro upoznam. Povremeni odnos (poznanstvo) ne bi bio dovoljan. Ne samo što bi on morao da bude dostojan poverenja, već bih i ja morao da odvojim vreme da ga upoznam dovoljno dobro, kako bih imao poverenja u njega.

1 Da ne biste u nekoga imali poverenja – engleski original – *prim. izdavača*

Sveto pismo kaže da je Bog dostojan poverenja. Ali vi nikada nećete stvarno imati poverenja u Njega dok Ga ne upoznate sami za sebe. Već smo zapazili značajnu izjavu iz *Čežnje vekova*, str. 668 originala: „Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, naš život će biti život stalne poslušnosti.“ Dodajte tome jedan red iz knjige *Put Hristu*, str. 61 originala: „Poslušnost je plod vere.“ Ako morate poznavati Boga da biste bili poslušni, i ako poslušnost proističe iz vere, onda morate poznavati Boga da biste imali veru ili poverenje u Njega.

Ponekad zaboravljamo tu istinu, i postajemo obuzeti borbom sa grehom i đavolom. Pokušavamo svim silama da poslušamo, ali stalno padamo i iznova doživljavamo neuspeh. Tačno je da smo pozvani da se borimo – ali od suštinske je važnosti da se uključimo u pravu bitku. „Bori se u dobroj borbi vere“, kaže se u 1. Timotiju 6,12 (Čarnić). Kako se borimo u dobroj borbi vere? Ulažući neophodan napor da upoznamo Boga tako da imamo poverenja u Njega.

Kako upoznajemo Boga? Na isti način kako upoznajemo bilo kog drugog. Da bismo se s nekim upoznali, neophodne su tri stvari. Prvo, razgovarati s njim. Drugo, slušati šta vam govori. I treće, ići kuda on ide i raditi stvari zajedno sa Njim. To su sastavni činioci komunikacije.

Mi govorimo Bogu putem molitve. Slušamo Ga kako nam govori preko svoje Reči. I idemo i radimo zajedno s Njim uključujući se u hrišćansku službu, svedočenje i evangelizacione aktivnosti.

Ponekad se ljudi spotiču na pomisao da imaju odnos sa nekim koga ne mogu da vide. Jednom je neki čovek došao kod H.M.S. Ričardsa (H.M.S. Richards) i rekao: „Ja ne verujem u Boga.“

„Zašto?“ upitao je Ričards.

Čovek je odgovorio: „Zato što ne mogu da Ga vidim.“

Ričards je kazao: „A ja ne verujem da vi imate mozak.“

„Zašto?“

„Zato što ne mogu da ga vidim.“

Mi koristimo mnogo šta što ne možemo da vidimo. Koliko je vremena prošlo otkad niste videli električnu struju? Jeste li ikada videli radio talas? Sem ako ne živite u južnoj Kaliforniji, vi ne možete da vi-

dite vazduh koji udišete! Mi ne možemo da vidimo vetar. Ne možemo da vidimo klice i bakterije. Ne možemo da vidimo ono tajanstveno čudo zvano „život“. Ali možemo da vidimo rezultate svega prethodno navedenog!

Iako ne možemo da vidimo Boga ili čujemo Njegov glas svojim ljudskim mogućnostima, mi ipak možemo videti delovanje Njegove sile; a koristeći pristupne kanale za komunikaciju koje nam je On dao, možemo doći do spoznaje o Njemu. I upravo dok Ga upoznajemo, mi učimo da imamo poverenja u Njega, jer On je dostojan našeg poverenja.

TEZA BROJ 15

VERA JE ROD (PLOD) DUHA, A NE ROD OSOBE. TO NIJE NEŠTO NA ČEMU MI RADIMO ILI ŠTO MI DOSTIŽEMO.

Ako ste zainteresovani za proizvodnju bilo čega, od jabuka do tikvica, gde počinjete? Da li ste ikada radili u nekoj bašti ili voćnjaku? Da li znate kako se to radi? Nije potrebno mnogo veštine u gajenju biljki, da bi prepoznali da su određene stvari „uzrok“, a druge „posledica“ (rezultat). I ako želite da budete uspešni u svojoj bašti ili voćnjaku, ne ulažete napor u posledice, zar ne?

Kakav bi to bio blagoslov ako bismo u svojim umovima mogli da vidimo tako jasnu razliku između uzroka i posledice kada je u pitanju duhovni rast. Koliko nas je protraćilo godine i veliki trud, pokušavajući da ostvari rezultate – radeći na rezultatima! Pavle nabraja rodove koji se vide u hrišćanskom životu. I zapazite da su to rodovi Duha, a ne rodovi osobe. „A plod Duha je (rodovi Duha su) ljubav, radost, mir, dugotrpljenje, čestitost, dobrotu, vera, krotost, uzdržljivost; protiv ovakvih stvari nema zakona“ – Galatima 5,22.23 (Čarnić).

Pismo uvek predstavlja veru kao rod, ili dar, ili posledicu. Ona nikada nije naše delo. U Rimljanima 12,3 se kaže da je Bog svakome dao meru vere. U Rimljanima 10,17 piše da vera dolazi propovedanjem, a propovedanje Božjom rečju. Vera uvek dolazi kao posledica nečeg drugog. Ne možete raditi da biste je proizveli. Ne radite na rodovima. Umesto toga, ulažete napor ka onome što proizvodi rod. Ne radite za neki dar. Ulažete napor da biste došli u prisustvo Darodavca i prihvatili obezbeđeni dar. „Nijedan čovek ne može da stvori veru. Duh koji deluje na ljudski um i prosvetljuje ga, stvara veru u Boga“ – *Ellen G. White Comments, SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 940.

Lako je pomešati veru sa osećanjem, pokušati dosegnuti (postići)¹ veru, dosezanjem osećanja. Kada smatrate da je lakše verovati da će Bog odgovoriti na vaše molitve? Da li je to onda kada osećate da će to

¹ Work up (eng.) – razviti emocionalno ili fizičko stanje da se osećate snažno posle određenog napora ili vremena.

učiniti? Ili je to onda kada osećate da sigurno neće? Kada imate više vere u Božje obećanje da će oprostiti grehe koje ste Mu priznali? Da li je to onda kada osećate da vam je oprošteno ili kada se osećate ostavljeno? Da li vaša vera deluje da je jaka kada se stvari odvijaju glatko ili kada se krov urušio, a vi ste suočeni sa iskušenjima i nevoljama?

Ali kažu nam da „osećanje nije vera; to dvoje su različiti“ – *Rani spisi*, 72. str. originala. I ovo postaje još jedan argument zašto nikada ne možemo da radimo na svojoj veri. Moguće je da radite na svojim osećanjima. Možete da slušate pravu vrstu muzike; možete da budete poljuljani rečitošću nekog drugog ko pokušava da uzdrma [vaš] entuzijazam; možete biti pod uticajem prave svetlosti ili duha ljudi oko vas. Delujući na mnoštvo ljudi na pravi način, moguće je dostići izvanredno osećanje. Međutim, nakon što se svetla ugase i mase se vrte svojim kućama, a vi ostanete sami, šta se dešava? Možete da završite tako što ćete se osećati gore nego ranije. Da li vam se to ikada dogodilo? Milioni u našem svetu danas žive od jednog emotivnog vrhunca do drugog, trošeći svoje životne snage u ludoj potrazi za nečim što će podići njihovo raspoloženje (njihov duh) i pomoći im da zaborave da poslednje što su pokušali nije potrajalo.

Neprijatelj je na temelju toga tako uspešno kontrolisao svet, da još uvek to koristi kao jedno od svojih najboljih oruđa unutar crkve. Kada neko donese odluku da dođe Isusu kako bi našao trajnu sreću koju On ima da ponudi, neprijatelj dolazi i kaže: „Želiš da dođeš Isusu? Pa, bolje bi ti bilo da popraviš svoj život, kako bi te On prihvatio“. On čini da ta osoba radi na posledicama i drži je dalje od Isusa, dok ona uzalud pokušava da postane pravedna u svojoj sili. Ali onda ona čuje za pravednost verom. To zvuči dobro. I kako odluči da je prihvati, neprijatelj se pojavljuje sa drugom varkom. On kaže: „Tako je, pravednost dolazi verom. Nemoj da radiš na svojoj pravednosti, radi na svojoj veri“. I to jednostavno može da bude druga prepreka između grešnika i Spasitelja.

Istina je da ne radite na svojoj pravednosti, niti radite na veri. Obe su darovi. Obe su rodovi. Obe dolaze kao posledica poznavanja Isusa. A poznavanje Isusa dolazi kao posledica provođenja vremena u zajed-

nici i bliskom odnosu sa Njim. Ako budete došli Njemu, On će vam dati istinsku veru koja vam je potrebna. Prvi nusproizvod traženja Isusa je istinska vera. Pravednost je drugi.

TEZA BROJ 16

POZITIVNO RAZMIŠLJANJE NE PROIZVODI ISTINSKU VERU, ALI ĆE VERA PROIZVESTI POZITIVNO RAZMIŠLJANJE.

Hus i Jeronim su bili heroji u godinama Reformacije. Delovali su u Češkoj i njihovo svedočanstvo prethodilo je onome Martina Lutera u Nemačkoj. Spisi Viklifa uticali su na obojicu. Nedugo nakon što je Jan Hus sa velikom silom počeo da propoveda Jevanđelje, pridružio mu se Jeronim, koji je bio u Engleskoj.

Pošto je propovedanje Jana Husa postajalo sve poznatije, on je pozvan u Rim da podnese izveštaj o svojim učenjima. Husu je bilo dato garantno pismo, ali nakon saslušanja on je svejedno bačen u tamnicu. Odbio je ponudenu priliku da se odrekne [svog učenja] i nije prošlo mnogo nedelja pre nego što je spaljen na lomači. Njegovi progonitelji su njegov pepeo rasuli po reci Rajni i uzalud se ponadali da su ućutkali njegov glas.

Kada je Jeronim čuo da je njegov prijatelj u opasnosti, požurio je u Rim, ne čekajući čak ni garantno pismo koje se pokazalo tako beskorisnim za Jana Husa. Po dolasku, i on je bačen u tamnicu i zadržan je tamo više meseci. Njegova hrabrost je klonula i on je prihvatio priliku da se odrekne [učenja].

Onda je otkrio jednu neverovatnu stvar. Postoji nešto gore nego biti spaljen na lomači! A to što je gore *nego biti spaljen* na lomači, jeste živeti sa grižom savesti zbog odricanja od Gospoda. Jeronim je poricao svoje poricanje i otišao u smrt pevajući. Kada je dželat stao iza njega da zapali vatru, on je uzviknuo: „Dodi slobodno napred; zapali je ispred mog lica. Da sam se plašio, ne bih bio ovde“.

Priča o Husu i Jeronimu može mnogo da nas uči o istinskoj veri. Postoji pseudo-vera, danas popularna u svetu i u crkvi, koja uopšte nije vera, već pozitivno razmišljanje. Ona bi vas navela da verujete da se vera sastoji samo od verovanja da će se desiti ono što želite; da, ako u Pismu možete da nađete bilo šta što izgleda kao obećanje, možete na to da se pozovete. Frenk Sinatra peva o tom „pozitivnom razmišljanju“

u pesmi *Učinio sam to na svoj način* (I Did It My Way). Čak i unutar naše sopstvene crkve možete naći verziju vere kao „pozitivnog razmišljanja“, objavljujući: „Ti to možeš da učiniš“.

Međutim, stav Biblije je da nije svako obećanje za vas, u ovom trenutku i pod ovim okolnostima. Ako je traženje obećanja sve što nam je potrebno za spasenje, onda su Hus i Jeronim uprskali. U Isaiji 43,2 postoji predivno obećanje na koje su oni mogli da se pozovu: „Kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti“ (Daničić). Ali Hus i Jeronim su otišli na lomaču, ne zbog nedostatka vere, već *zbog* svoje vere.

Vera se i dalje uzda u Boga, čak i kada stvari ne funkcionišu onako kako mi želimo. Lako je uzdati se u Boga kada život teče glatko. Pravi ispit vere dolazi kada izgleda da na naše molitve nema odgovora. „Gospod će učiniti da imate poverenja u Njegovu ljubav i milost usred oblaka i tame, isto kao i na suncu“ – *Svedočanstva 2. sveska*, str. 274.

U našoj ljudskoj prirodi, mi ne možemo a da nam se više ne sviđa priču o Danilu u lavovskoj jami nego izveštaju o Jovanu Krstitelju. Smatramo da je teško razumeti kada čitamo da „od svih darova koje ljudima nebo može dati, zajedništvo sa Hristom u Njegovim patnjama je najveće poverenje i najviša čast“ – *Služba isceljenja*, str. 478. Nama se sviđa prvi deo Jevrejima 11, poglavlja o veri, ali imamo problem sa poslednjim delom. Pa ipak, taj poslednji deo je još tu. Da li ste ga čitali u skorije vreme? Nakon sjajnih izveštaja o oslobođenju koje je Bog učinio za svoj narod u različitim nevoljama, nastavlja da priča o „drugima“. Nikada ne zaboravite druge! „Drugi su bili stavljeni na muke, ali su odbili izbavljenje (oslobođenje), da bi dobili bolje vaskrsenje. Neki su doživeli ruganje i batinanje, pa i okove i tamnicu. Kamenovali su ih, sekli (prestrugali napola – KJV), (iskušavali – KJV), ubijali mačem. Potucali su se u ovčijim kožusima, u kostreti, u nemaštini, u nevolji, u zlostavljanju - svet ih nije bio dostojan. Lutali su po pustinjama i gorama, po pećinama i jamama u zemlji. I svi su oni pohvaljeni zbog svoje vere, ali *nisu* primili obećano“ – Jevrejima 11,35-39 (SSP).

Duhovna obećanja – za oprostaj greha, za Svetog Duha, za silu da radi Njegov posao – uvek su na raspolaganju. Međutim, obećanja za

privremene blagoslove, čak i za sam život, daju se povremeno i važe povremeno, kako Božje providenje smatra da je najbolje. Da li ste spremni da budete među „drugima“ ako vas Bog pozove da im se pridružite u najvećem ispitu vere?

TEZA BROJ 17

PREDAJA ZNAČI ODUSTAJANJE OD SEBE, A NE ODUSTAJANJE OD SVOJIH GREHA. ODUSTAJANJE OD SVOJIH GREHA JE POSLEDICA ODUSTAJANJA OD SEBE I TRAŽENJA BOGA.

Da li ste ikada doneli neke novogodišnje odluke? Neki od nas su doneli odluke ne samo za Novu godinu, već i za prvi dan meseca, prvi dan nedelje, za svoj rođendan, za početak školske godine i kad god bismo se preselili u neki novi grad.

Pravednost posredstvom odluke. „Od sada pa nadalje, ja ću...” ili, „Od sada pa nadalje, ja neću...” Da li ste ikada to učinili? Da li ste ikada bili frustrirani (iznervirani) kada otkrijete da to ne funkcioniše?

Govorićemo o predaji u ovih sledećih nekoliko teza, a jedno od prvih, osnovnih načela predaje je da, ukoliko ne uključuje sve, to uopšte nije predaja. Predaja ide daleko dublje nego što je to odustajanje od ove ili one loše navike. Pa čak reći da moramo „sve” da predamo, moglo bi da bude obmanjujuće. Jer uopšte nije u pitanju predaja *nečega*. Jedini način na koji možemo da odustanemo od svega jeste da odustanemo od *sebe*. Predaja sebe je osnova predaje.

Kada su se sile Osovine predale na kraju Drugog svetskog rata, šta su one predale? Da li su predale samo svoje oružje i municiju? Da li su predale samo svoje tenkove i ručne bombe? Da li su predale samo svoje uniforme i zalihe? Ili je traženo da se i oni sami predaju? A kada su se(be) predali, to je automatski rešilo i brigu oko oružja, bombi, tenkova i svega ostalog.

Predaja ne može da se obavi deo po deo¹. Ne postoji nešto poput delimične predaje. Biti delimično predat je moguće isto koliko i biti delimično trudan. Ili jesi, ili nisi. Ne postoji sredina.

Ako proučavate šta nadahnuta svedočanstva crkvi imaju da kažu, shvatićete da je to opisano u terminima „sve ili ništa”. Hristos zahteva celokupnu i bezrezervnu predaju. Pogledajte *Odaabrana svedočanstva*, 1. knjiga, str. 110 originala – „Bezuslovna predaja”. Pogledajte *Svedo-*

1 Tj. parcijalno, pojedinačno – *prim. izdavača*

čanstva, 4. sveska, str. 120 orig. – „Potpuna predaja“. Pogledajte *Služba isceljenja*, str. 473 orig. – „Lista se nastavlja i nastavlja“.

Kada govorimo o predaji, koristimo termin koji se ne koristi u King Džejms verziji Biblije, iako se tamo nalazi ideja o predaji. King Džejms verzija koristi reč *pokoriti*. „Pokorite se, dakle, Bogu“ (Jakov 4,7) je primer koji daje značajan trag za ono što je uključeno u potpunju, ili celokupnu, ili bezrezervnu predaju. Kao što smo zapazili, mi ne pokoravamo samo određene stvari. Mi pokoravamo same sebe. I u tom procesu pokoravanja ili predaje sebe, bez obzira na probleme koje je to „naše ja“ izazvalo, oni se automatski predaju zajedno u paketu [sa njim]. *Svedočanstva*, 9. sveska, str. 182 i 183 originala, govore o tome na ovaj način: „Svako će imati blisku borbu, da bi nadvladao greh u svom sopstvenom srcu. To je ponekad veoma bolan i obeshrabrujuć posao, zato što, pošto uvidimo nedostatke u svom karakteru, mi nastavljamo da gledamo u njih onda kada bi trebalo da gledamo u Isusa i da obučemo haljinu Njegove pravednosti. Svako ko uđe kroz bisernu kapiju Božjeg grada, ući će tamo kao pobednik, a njegova najveća pobjeda biće pobjeda nad sobom“.

Predaja i vera su blisko povezane. Samo kada imamo poverenja u Boga i predamo Mu se, ili odustanemo od sebe, mi se zaista uzdamo u Njega, umesto u sebe. Predavanjem Njemu, mi Mu dajemo kontrolu. On tada može da deluje u nama, da želimo i činimo ono što je Njemu ugodno.

TEZA BROJ 18

RAD NA ODUSTAJANJU OD SVOJIH GREHA MOŽE NAS SPREČAVATI DA ODUSTANEMO OD SEBE.

Pretpostavimo da odlučite da želite da nekome propovedate Bibliju. Odete kod pastora i pitate ga, ako može, da vas uputi na potencijalne članove, a on kaže: „Da, zapravo imam dve porodice koje su tražile da proučavaju Bibliju. Možete da izaberete koju biste radije“. I opiše vam ih.

Prvi je uspešan biznismen u gradu. O njemu i njegovoj supruzi vlada dobro mišljenje u zajednici. Žena volontira u gradskoj bolnici, a muž je uključen u lokalnu politiku. Njihova deca su dobro vaspitana. Njihov dom je besprekoran. Niko od njih ne puši niti pije. Pre nekoliko godina oni su postali zainteresovani za zdravlje i sada, ne samo da džogiraju osam kilometara dnevno, već su i vegetarijanci. U stvari, njihova zainteresovanost za zdravlje ih je navela da se raspitaju o Adventistima.

Druga porodica živi u centru grada, u malom stanu iznad prodavnice pića. Supružnici – dobro, možda bi trebalo da kažem čovek i žena, jer oni samo žive zajedno, a nisu zakonski venčani. U svakom slučaju, oboje su nezaposleni; socijalna pomoć je njihov jedini izvor prihoda. Čovek je više puta odležao kaznu u okružnom zatvoru zbog relativno malih prekršaja – sitne krađe, posedovanja narkotika i sličnih optužbi. Žena je alkoholičar i izuzetno je gojazna. Ona ima troje dece, od kojih nijedno nije od istog oca i nijedno nije u srodstvu sa trenutnim „domaćinom kuće“. Pre nekoliko nedelja služba za zaštitu dece privremeno je odvela decu iz kuće, optužujući roditelje za zanemarivanje i zlostavljanje dece. Ova nevolja je dovela do prvog kontakta sa Adventističkom crkvom, jer majka želi da bude u stanju da zadrži svoju decu i kaže da oni sada shvataju da im je potreban Bog, ako će živeti zajedno.

Sa kojom porodicom biste želeli da se povežete? Izbor je vaš! Za koju od ove dve porodice mislite da ima veći potencijal da postanu dobri hrišćani, dobri adventisti?

Sećam se posete jednom alkoholičaru, suprugu pripadnice crkve. Kako smo pokušali da pričamo, on je zurio u mene mutnim očima i rekao: „Ja se zaista divim adventistima. Potrebno je da čovek bude snažan, da bi bio adventista.“ Da li se slažete sa tim? Ili, da li može slaba osoba da postane dobar adventista? Da li bi bilo moguće ispuniti crkvu snažnim ljudima koji ne bi ni pomislili da urade nešto pogrešno, ali koji nikada ne shvataju svoju potrebu za Hristom?

Đavolu je svejedno da li je neka osoba izgubljena unutar ili van crkve. A jedan od njegovih zaobilaznih načina da nas drži daleko od istinskog iskustva predaje je da nas ubedi da radimo na svojim gresima, da se trudimo da živimo dobrim životom.

Rad na odustajanju od svojih greha je slepa ulica, bez obzira da li ste snažni ili slabi. Ako ste snažni, vaše dobro ponašanje može da postane prepreka između vas i Spasitelja. Ako ste slabi, možete da postanete tako obeshrabreni i nadvladani svojim neuspesima, da potpuno odustanete. „Mi ne treba da gledamo sebe. Što se više bavimo svojim sopstvenim manama, manje ćemo imati snage da ih savladamo“ – Ellen White, *Review and Herald*, January 14, 1890.

Jevrejski narod u Hristovo vreme pokazao je ovo načelo. Jevrejska crkva je bila puna snažnih ljudi. Potrebno je da čovek bude snažan da bi bio farisej! Pa ipak, ti snažni ljudi su bili oni koji su odbacili Isusa i na kraju Ga i razapeli.

Slabi ljudi u jevrejskom narodu su bili na margini, osuđeni kao veliki grešnici. Vođe su ih odavno izbacile [iz crkve] zbog njihovog pada i činjenja greha. Oni su odustali od nade da će ikada stići u [nebesko] carstvo. Pa ipak, slabi ljudi su se skupili oko Isusa, prihvatili Njegovu ponudu blagodati i postali Njegovi najpostojaniji sledbenici.

Izgleda prilično beznadežno za snažnu ličnost, zar ne? Hoćemo li svi izaći i napiti se, kako bismo mogli da prepoznamo svoju potrebu? Ili ćemo svi, snažni ili slabi, još jednom shvatiti da nas naše ponašanje niti spasava niti uzrokuje da budemo izgubljeni. Svi moraju doći Isusu radi Njegovog spasenja.

Da li ste vi snažna ličnost? I Pavle je bio. Bio je i Nikodim. Da li ste slabi? I Marija je bila. Bili su i Petar i Matej. Bio je i opsednuti čovek. Svi

oni su imali zajedničku potrebu, potrebu da odustanu od sebe i dođu Isusu. Svi oni su shvatili da ih je On prihvatio kada su Mu došli.

On će prihvatiti i vas danas.

TEZA BROJ 19

NIKO NE MOŽE SEBE DA RAZAPNE NITI DA SEBE DOVEDE DO PREDAJE. NEKO DRUGI TO MORA DA UČINI ZA NJEGA.

Možda jedna od najtežih istina koje treba prihvatiti, što se tiče predaje, jeste da mi to ne možemo da učinimo! Kada bismo mogli da radimo na predaji, ne bismo morali da se predamo. Kada bismo mogli nešto da učinimo, onda ne bismo morali da se predamo. Zato što predaja, ili odustajanje, jeste priznavanje da ne možemo da učinimo ništa. Neizbežno je, dakle, da delo koje nas dovodi do tačke predaje mora biti Božje delo. To nije nešto što mi možemo da učinimo za sebe.

Kao što smo ranije zapazili, đavo je na svakom koraku spremio sporedne puteve za onoga koji postane svestan svoje potrebe za Hristom i odluči da dođe Isusu. On kaže: „Ti si grešnik i nemaš pravednost. Tako je – idi, radi na svojoj pravednosti“. I mi možemo da provedemo uzaludne dane i godine pokušavajući da stvorimo pravednost snagom volje.

Onda čujemo za istinu da pravednost dolazi samo verom, a đavo uskače i kaže: „Tako je, potrebna ti je vera. Počni da radiš na svojoj veri“.

I nakon što shvatimo da je vera dar, a ne naše sopstveno delo, on nas ponovo presreće, na poslednjem koraku u dolasku Hristu, ka predaji, i kaže: „U redu, ono što sada treba da uradiš je da se naporno trudiš da se predaš“.

Ponekad su roditelji, učitelji, propovednici i druge crkvene vođe nesvesno pomogli đavolu u njegovom poslu. Da li ste ikada bili na nekom skupu gde vas je propovednik ili učitelj pozvao da naporno radite na predaji? Da li ste možda ikada videli mali oltar u prednjem delu, sa malom vatrom koja gori, i komadiće papira koji se dele između klupa? I na parčetu papira napišete greh kojeg želite da se odreknete, uzmete papir i bacite ga u vatru. Da li je to predaja?

Da li ste se ikada pitali kako da se rešite nekog greha u svom životu, a neko vam kaže da sve što treba da uradite jeste da ga odbacite? I

vi probate da ga odbacite. Izgovorite te reči. Kažete: „Odbacujem svoje nepoštenje“ ili „Odbacujem svoje zle misli“. *Molite se* tim rečima. Ali shvatate da su nepoštenje i zle misli još uvek tu.

Biblija koristi analogiju raspeća kao simbola iskustva predaje. „Raspet sam sa Hristom“, kaže Pavle – Galatima 2,19 (SSP). Isus je u više navrata upotrebio taj simbol, pozivajući svoje sledbenike da uzmu svoj krst i da Ga slede. Pogledajte: Matej 10,38; Luka 14,27; Marko 8,34. U stvari, kad god je Isus pričao o krstu, On je uvek upućivao na njega kao na *naš* krst, a nikada kao na svoj sopstveni.

Razmislite na trenutak o raspeću. Kako je ono izvršeno? To je lako zapamtiti, zar ne? Koliko puta smo videli umetničko delo i čuli o klino-vima i drvetu? Ali posebno obratite pažnju na jednu stvar. Ne možete sebe da razapnete. Neko drugi to mora da učini za vas.

Ako želite da se ubijete, možete to da učinite na razne načine. Možete da prislonite pištolj na glavu i povučete okidač. Možete da skočite sa Golden gejt mosta ili sa Empajer stejt bildinga. Možete da uzmete prekomernu dozu tableta za spavanje ili da se zaključate u kolima, u svojoj garaži, sa uključenim motorom. Ljudi su isprobali sve načine, sa više ili manje uspeha. Ali niko nikada još nije mogao da izvrši samoubistvo razapinjanjem sebe.

Hristove očigledne pouke to objašnjavaju na sledeći način: „Nije-dan čovek ne može sebe da isprazni od sebe. Mi samo možemo da pristanemo da Hristos izvrši to delo“ – strana 159 orig. Kako mi pristajemo da Hristos obavi to delo? To uključuje više nego samo izgovor-
ranje reči ili molitvu. „Usne mogu da izraze siromaštvo duše koje srce ne priznaje. Dok govorimo Bogu o siromaštvu duha, srce može da se nadima uobraženošću svoje sopstvene superiorne poniznosti i uzviše-
ne pravednosti. Samo na jedan način možemo da dobijemo istinsko saznanje o sebi. Moramo da gledamo Hrista“ – *Isto*.

Pošto izaberemo da, dan za danom, provodimo vreme posmatra-jući Hrista, pošto Ga pozovemo da obavi svoje delo u našem životu, On će nas voditi, korak po korak, do tačke predaje. Odustajanje [od sebe] je moguće samo onda kada nas je On doveo do te tačke.

TEZA BROJ 20

NAMA UPRAVLJAJU BOG ILI SOTONA. JEDINA VLAST KOJU MI IMAMO JE DA IZABEREMO KO ĆE UPRAVLJATI NAMA.¹

Da li biste želeli da uradite mali kviz? Obeležite samo jedan odgovor za svako pitanje.

1. Da li ste:

A: republikanac?

B: demokrata?

C: ništa od navedenog?

2. Da li ste:

A: milioner?

B: siromah?

C: ništa od navedenog?

3. Da li ste:

A: genije?

B: glupi?

C: ništa od navedenog?

4. Da li ste:

A: lepi?

B: ružni?

C: ništa od navedenog?

¹ Nas kontrolišu Bog ili sotona. Jedina kontrola koju mi imamo je da izaberemo ko će nas kontrolisati – *bukvalni prevod*

5. Da li ste:

A: pod kontrolom Boga?

B: pod kontrolom sotone?

I upravo tu moramo da razbijemo šablon u našem malom kvizu. Možete da zauzmete sve vrste kompromisa na ovom svetu. Možete da budete ravnodušni prema politici, da ste iz srednje klase, prosečno inteligentni, umereno privlačni. Međutim, kada je reč o tome ko kontroliše² vaš život, nema kompromisa. Predlog je – sve ili ništa.

„Zar ne znate da ste sluge onoga kome se pokoravate, kome se u pokornosti kao sluge predajete: ili greha za smrt, ili poslušnosti za pravednost?“ – Rimljanima 6,16 (Čarnić). Dva izbora. Greh za smrt. Ili poslušnost za pravednost. To su jedini izbori. Isus je u Luki 11,23 rekao: „Ko nije sa mnom - protiv mene je“ (Čarnić).

Knjiga *Čežnja vekova* sadrži četiri glavne napomene koje objašnjavaju ovu istinu – na stranama 125, 258, 324 i 466 originala. Možda biste želeli da ih sami pročitate u celini, ali citiraću ovde dve od njih.

„Ako se ne potčinimo Hristovoj vlasti, nama će gospodariti onaj koji je zao. Neminovno moramo da budemo pod vlašću jedne ili druge od ove dve velike sile koje se bore za vrhovnu vlast u svetu. Nije neophodno da namerno izaberemo službu carstvu tame, da bismo potpali pod njegovu upravu. Treba samo da propustimo da se ujedinito (stupimo u savez) sa carstvom svetlosti“ – *Isto*, str. 324 orig.

„Svaka duša koja odbije da se preda Bogu nalazi se pod vlašću druge sile. Ona nije svoj gospodar. Ona može da govori o slobodi, ali nalazi se u najbednijem ropstvu“ – *Isto*, str. 466 orig.

Ova ideja ponekad čini ljude nervoznima. „Ali šta je sa našom individualnošću“, pitaju. „Ako nas u potpunosti kontroliše Bog, zar to neće ukinuti našu moć izbora? Zar nećemo postati marionete?“

U stvari, odbijanje da dođemo pod Božju vlast je ono što nas čini marionetama i žrtvuje našu individualnost! Zato što Božja vlast sa sobom donosi slobodu da bilo kada izaberemo da odemo. Neprijatelj je

² Upravlja, vlada vašim životom

taj koji čvrsto drži one koji su pod njegovom vlašću, odbijajući da ih oslobodi.

Kao ljudska bića, mi smo oruđa. U Rimljanima 6,13 piše da možemo da budemo oruđa pravednosti u Bogu, ili oruđa nepravde u grehu. Pevamo: „Radi na svoj način, Gospode! Radi na svoj način! Zadrži nad mojim bićem apsolutnu prevlast“. Međutim, mi i dalje možemo da odbijemo da to prihvatimo. Da li ste vi oruđe? Oruđe je pod kontrolom nekog drugog. Sekira nije dobra ili loša sama po sebi. Sekira može da iseče drvo za ogrev, da zagreje kuću zimi, ili može da ubije nekoga. Onaj koji upravlja oruđem, taj odlučuje. Violina može da proizvede ili nebeske ili mučne zvuke, u zavisnosti od toga ko upravlja njome.

I mi smo oruđa. Ko upravlja nama danas?

TEZA BROJ 21

**PREDAJA VOLJE JE PREDAJA MOĆI IZBORA, ALI MI
KORISTIMO SVOJU MOĆ IZBORA DA BISMO JE PREDALI.
ODRIČEMO SE (ODUSTAJEMO OD) SVOJE MOĆI IZBORA, ŠTO
SE TIČE PONAŠANJA; ZADRŽAVAMO SVOJU MOĆ IZBORA,
ŠTO SE TIČE ODNOSA.**

Molim vas, izvadite svoje lupe i pridružite mi se, da veoma pažljivo pogledamo jednu stranu, stranu 47 originala, knjige *Put Hristu*.

„Mnogi pitaju: *Kako* ću predati sebe Hristu? Vi žudite da Mu se predate, ali nemate moralne snage, robujete sumnji i pod vlašću ste navika svog grešnog života. Vaša obećanja i odluke su poput kula od peska. Ne možete da upravljate svojim mislima, svojim pobudama, svojim naklonostima. Spoznaja da ste prekršili svoja obećanja i pogazili svoju reč slabi vaše poverenje u sopstvenu iskrenost i čini da se osećate kao da Bog ne može da vas prihvati; ali ne treba da očajavate.“

Prvi put kada sam to pročitao, rekao sam: „Kako me je autor Puta Hristu tako dobro poznao?“ Ali ta stranica je imala dobru vest. Ona je rekla: „Ne treba da očajavate. Ono što treba da razumete jeste istinska snaga volje“ – *Isto*.

„Tako je“, pomislio sam. „Ja nemam dovoljno snage za svoju volju. Ne mogu da se držim podalje od tegle sa kolačićima. Ne mogu da nateram sebe da idem na trčanje. Ne mogu da kontrolišem svoju narav. Potrebno mi je više snage volje.“ I počeo bih opet sa obećanjima i odlukama, praveći kule od peska, i završio bih upravo tamo gde sam i počeo. Bilo je toliko obeshrabrujuće da, pre nego što bih to ponovio previše puta, kad god bih došao do strane 47, rekao bih: „O, opet to!“ I preskočio bih na stranu 49.

Ali objašnjenje se nalazi u kontekstu, ako odvojite neko vreme da stvarno razmislite o tome. „Ono što treba da razumete jeste istinska snaga volje. To je sila koja vlada čovekovom prirodom, sila odluke, ili izbora.“

Dakle, šta je volja? Moć izbora. Postoji ogromna razlika između volje – moći izbora – i snage volje – samodiscipline ili čvrstog karakte-

ra¹. Nastavimo zato da čitamo i reč *volja* zamenimo sinonimom „moć izbora“ koji daje kontekst.

„Sve zavisi od pravog dejstva volje. [U redu, zamena. Sve zavisi od pravog dejstva moći izbora.] Bog je dao ljudima moć izbora; na njima je da je koriste. Ne možete promeniti svoje srce, ne možete sami od sebe da predate Bogu privrženosti srca; ali možete *izabrati* da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju [Možete Mu predati svoju moć izbora]. On će onda delovati u vama, da hoćete i činite onako kako je Njemu ugodno. Tako će čitava vaša priroda biti stavljena pod upravu Hristovog Duha...”

„Mnogi će biti izgubljeni iako se nadaju i žele da budu hrišćani. Oni ne dolaze do tačke predaje volje Bogu [Oni ne dolaze do tačke predaje moći izbora Bogu].“

„Kroz pravu upotrebu volje [moći izbora], u vašem životu može da se ostvari potpuna promena. Potčinjavanjem svoje volje [moći izbora] Hristu, vi udružujete sebe sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti. Imaćete snagu odozgo da vas održi postojanima i tako, kroz stalnu predaju Bogu, bićete osposobljeni da živite novim životom, stalnim životom vere“ – str. 47 i 48 orig.

Ali potrebno je da koristite svoju moć izbora, da biste odustali od svoje moći izbora. To je još jednom razlika između ponašanja i odnosa. Mi se odričemo svoje moći izbora, što se tiče ponašanja. Zadržavamo svoju moć izbora, što se tiče odnosa. Pošto stalno biramo da uđemo u svakodnevni lični odnos sa Hristom, *On* deluje u nama, da želimo i činimo ono što je Njemu ugodno. Mi ne možemo sebe da dovedemo do tačke odustajanja (odricanja) od naše volje, što je drugi termin za predaju. Međutim, možemo da pristanemo da Hristos obavi taj posao, stavljajući sebe u Njegove ruke, dok tražimo lični odnos sa Njim.

1 U svojoj knjizi *Spasenje verom i vaša volja* Moris Venden definiše *volju* kao *moć izbora*, a *snagu volje* kao *snagu da se taj izbor sprovede (u delo)*. U skoro svim svojim delima, autor pokušava da prenese poruku, manje ili više precizno, da naša snaga volje (snaga da se sprovede sopstveni izbor) nije dovoljna da se izborimo protiv greha, ali je i više nego dovoljna za očuvanje trajne zajednice sa Bogom; i da je taj svesni napor da Ga sve više upoznajemo, tj. ta borba za očuvanje našeg odnosa sa Bogom (drugačije nazvana *borba vere*) jedino na šta treba da usmerimo svoju volju i njenu snagu, a pobeda nad grehom i sve ostalo će doći kao spontana, sasvim prirodna posledica – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 22

JEDINI NAMERAN (SVESTAN) TRUD U HRIŠĆANSKOM ŽIVOTU JE TRAŽITI BOGA. SPONTANI TRUD (NAPOR), ŠTO SE TIČE DRUGIH STVARI, PROIZAĆI ĆE IZ TOGA.

Recimo da jednog nedeljnog jutra odlučite da međusobno zamenite mesta gumama na svom Datsunu. Podignete ga na dizalice i uspete da skinete sve četiri gume. Upravo tada vaša žena vas zove da uđete na ručak.

Pre nego što završite sa jelom, vaša četvorogodišnja ćerka izlazi da se igra u dvorištu. Njena lopta se otkotrlja ispod Datsuna i ona otpuzi pod auto da je uzme, oborivši jednu od dizalica.

Čujete njene krike i pogledate kroz prozor pored stola. Možete da vidite auto sa mesta na kom sedite i istog trenutka shvatate šta se desilo. Tako vi...

Šta *radite* u tom trenutku? Da li se ponovo zavalite u svoju stolicu i kažete ženi: „Izgleda kao da je auto pao na Meri. Pretpostavljam da bi bilo bolje da izađem i podignem ga ponovo. Ali da li bi najpre mogla da mi daš još jedno parče te pite od jabuka?“

Ili, da li požurite u dvorište, uložite nadljudsku snagu i podignete kraj auta sa svoje ćerke, kako bi se oslobodila?

Šta bi vam bilo lakše da uradite? Čekajte – ne odgovarajte prebrzo. Šta je lakše u smislu svesnog napora? Sedeti za stolom i jesti drugo parče pite ili podići auto – čak i ako *je* to Datsun? Šta iziskuje više snage? Šta sagoreva više kalorija? Šta zahteva više fizičke aktivnosti?

S druge strane, ako uopšte volite svoje dete, šta bi bilo teže da uradite? Nema spora, zar ne? Možda je potrebna nadljudska snaga da se podigne kraj automobila, kako bi vaše dete moglo da bude spaseno, ali bi bio potreban nemoguć napor da ostanete da sedite za stolom!

Razlika između svesnog i spontanog truda je važna za razumevanje truda koji je uključen u življenje hrišćanskim životom. Ponekad, kada govorimo o tome da se ne treba boriti protiv greha i đavola u svojoj sopstvenoj sili, ljudi pomisle da govorimo o religiji bez truda.

Postojala je u prošlom veku čudna sekta pod nazivom Kvijetisti, koji su verovali da uopšte ne bi trebalo da ulažemo bilo kakav napor. Trebalo bi samo da sedimo i da se ljuljamo – u stvari, i to bi verovatno bilo previše. Trebalo bi samo da sedimo. Šta god treba da bude urađeno, sam Bog će se pobrinuti za to, nezavisno od nas.

Ali Bog nam nikad ne daruje spasenje nezavisno od našeg truda. Problem koji smo tako često imali je nerazumevanje toga gde treba da usmerimo svoj trud. O ovoj dilemi teolozi su često raspravljali do sitnih sati, ali na nju je jasno odgovoreno u dva teksta koji su mini-kurs o pravednosti verom, kao sažeta izjava o temi božanske sile nasuprot ljudskom trudu, kao što verovatno nikada nećete naći na nekom drugom mestu.

Ta dva teksta su Jovan 15,5 i Filibljanima 4,13. Isusove reči: „Bez mene ne možete da činite ništa“ i Pavlov komentar: „Mogu da činim sve kroz Hrista“ (KJV). Povežite ih. Ako bez Hrista ne možemo da činimo ništa, a sa Njim možemo da činimo sve, šta onda ostaje da mi radimo? Upoznajte Ga i ostanite sa Njim.

„Sve što čovek možda može da uradi, u pogledu svog sopstvenog spasenja, jeste da prihvati poziv: ‘Ko god želi, neka slobodno uzme vodu života’“ – *Odabrana svedočanstva*, 1. sveska, str. 343 orig. I ne zaboravite da izraz *spasenje* uključuje, ne samo oprostaj za greh, već i silu za poslušnost i na kraju i Nebo – opravdanje, posvećenje i proslavljanje.

Kako se upoznajemo sa Hristom? Kako uzimamo vodu života? „U ovoj zajednici sa Hristom, kroz molitvu i proučavanje velikih i dragocenih istina Njegove reči, mi ćemo, kao gladne duše, biti nahranjeni; kao oni koji su žedni, bićemo okrepljeni na izvoru života“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 113 orig.

Za roditelja, svestan trud, koji se dan za danom ulagao u odnos sa detetom, mogao je ponekad da bude naporan posao. Međutim, kada dođe nevolja, neophodan trud je u potpunosti spontan. Nijedan roditelj koji voli svoje dete ne bi stao da razmisli o potrebnoj snazi, već bi pojurio u pomoć svom detetu koje je u nevolji.

Tako je i što se tiče hrišćanina. U hrišćanskom životu se zahtevaju sve vrste truda. Ali onaj svestan napor znači tražiti zajednicu sa Bogom. Spontani napor, što se tiče drugih stvari, svakako će proizaći iz toga.

TEZA BROJ 23

HRIŠĆANI KOJI UZRATAJU DOŽIVLJAVAJU USPONE I PADOVE (ISKUSTVO TOPLO-HLADNO) U PREDAJI. PONEKAD SE UZDAJU U BOGA, PONEKAD U SEBE.

Učenici su išli putem ka Kapernaumu. Napredovali su sve sporije i sporije, dok se gotovo nisu izgubili iz Isusovog vidokruga. Imali su među sobom žestoku raspravu i jedva da su primetili da Isus više nije sa njima – osim što bi tu i tamo na brzinu bacili pogled, kako bi bili sigurni da ih ne čuje.

Tema njihove rasprave bila je ona omiljena: Ko će biti najveći u carstvu? Ponekad su išli tako daleko da su uključivali Isusa u svoje rasprave, u nadi da će od Njega dobiti pravi odgovor koji će rešiti taj problem. Međutim, On im je odgovorio samo parabolom o maloj deci, umesto da svakom od njih dâ jasan opis službe kojoj su se oni nadali. Sada ih je bilo sramota da On zna da su se još uvek raspravljali u vezi sa tim pitanjem.

Neće biti ni poslednji put da su učenici postali upleteni u ovu prepirku, uprkos Isusovim stalnim naporima da ih pouči. Oni će slušati Njegove reči tog dana, u kući u Kapernaumu. Uvideće svoju grešku zbog traženja najvišeg položaja, baš onog Luciferovog greha u početku. Ali neće proći mnogo, doći će Jakov i Jovan koji će, posredstvom svoje majke, odlučno zahtevati najviše položaje, sa desne i leve strane, i učenici će se ponovo prepirati. Malo kasnije, Petar, Jakov i Jovan biće povedeni na misteriozno putovanje na vrh planine, a preostala devetorica će provesti noć raspravljajući se o tome ko će biti najveći. Čak ni poniženje zbog toga što nisu bili u stanju da isteraju demona sledećeg jutra nije bilo dovoljno da ih nauči lekciju. Jer u gornjoj sobi, noć pre raspeća, oni su ponovo bili spremni za svađu; svako od njih je bio nevoljan da ustupi najviši položaj i da preuzme ulogu slugu.

Učenici su činili greh. Oni su znali da je to greh. Pa ipak, nastavili su to da čine stalno iznova.

Ko su bili ovi učenici? Pa to su bili ljudi koji su imali prednost da tri godine provedu u bliskom odnosu sa Isusom. Oni su se družili sa

Njim dan za danom. Bili su obraćeni ljudi, jer im je Isus, kada su se vratili sa svog misionarskog putovanja, radujući se zbog moći koja im je data nad demonima, rekao da bi pre trebalo da se raduju zato što su im imena zapisana na Nebu. Pogledajte: Luka 10,20. Knjiga života ne uključuje imena onih koji se nikada nisu obratili. Pogledajte: Jovan 3.

Priča o učenicima je za neke uznemirujuća priča. Ona je isto tako biblijska kao što je i vaša Biblija, a taj obrazac uspona i padova (toplo-hladno) zapravo ne počinje niti se završava sa učenicima. Avram, Jakov, Ilija, David, Marija i Marta, pa čak i Pavle, pokazuju taj isti obrazac, zajedno sa mnogim drugima. To je uznemirujuće, ali je realnost. Realnost koju Pismo verno beleži.

Ranije smo zapazili da ne postoji nešto poput delimične predaje. Predaja je ili potpuna ili je nema. Međutim, *postoji* mogućnost nestalne (nepostojane) predaje. U stvari, oslanjajući se na biografije koje nam Sveto pismo daje, možemo čak da odemo toliko daleko, da kažemo da nepostojana predaja nije samo mogućnost. U većini slučajeva trebalo je vremena i pokušaja i greške, pre nego što je neko ko se predao Bogu *naučio* da Mu ostane predat sve vreme, bez kolebanja.

Teza 72 će se detaljnije baviti ovim obrascem uspona i padova u hrišćanskom životu. Ali za sada, hajde da kažemo samo ovoliko: recimo da se nađete na mestu učenika. Recimo da otkrijete da u jednom trenutku zavisite od Boga i doživljavate pobedu, a u sledećem nekako počnete da se oslanjate na sebe i shvatate da ste pali, doživeli ste neuspeh i ponovo zgrešili. Šta radite?

Evo uputstva i ohrabrenja upravo za takvu osobu: „Ako onaj koji svakodnevno ima blizak odnos sa Bogom, zgreši na tom putu, ako na trenutak skrene postojani pogled sa Isusa, to nije zato što on namerno greši; jer kada uvidi svoju grešku, on se ponovo okreće i fiksira (učvršćuje) svoj pogled na Isusa, a činjenica da je pogrešio ne čini ga manje dragim Božjem srcu“ – Ellen White, *Review and Herald*, May 12, 1896.

TEZA BROJ 24

OBRAĆENJE JE DELO SVETOG DUHA, KOJI PROIZVODI PROMENU STAVA PREMA BOGU I STVARA NOVU SPOSOBNOST ZA POZNAVANJE BOGA.

Ne možete da birate dan svog rođenja. Niko još nije mogao to da učini. Dok stignemo ovde, naš dan rođenja je već izabran. I uprkos napretku moderne medicinske nauke, nije lako izabrati ni dan rođenja nekog drugog.

Obraćanje se naziva novim rođenjem. To je početak duhovnog života. I kao i u fizičkom životu, ne možete da izaberete ni dan svog duhovnog rođenja.

Kada je moj sin bio na fakultetu, odlučio sam da je vreme da se obrati. Jednog dana sam ga naterao da sedne, nameravajući da obavim taj posao. Nije delovalo. Obojica smo na kraju bili frustrirani. Zaboravio sam prvo načelo obraćenja – da je to posao Svetog Duha. Mi ne možemo sebe da obratimo niti možemo da obratimo nekog drugog. „Ova promena može biti izvedena samo uspešnim delovanjem Svetog Duha“ – *Čežnja vekova*, str. 172 orig.

Mladi ljudi često pogrešno shvataju šta je zaista obraćenje. Neki traže iskustvo puta u Damask, zaboravljajući da su čak i Pavlu bile potrebne tri tihe godine u pustinji Arabije, pre nego što je bio spreman da započne svoju javnu službu. Kao druga krajnost, drugi nisu sigurni da li su uopšte obraćeni, već pretpostavljaju da mora da jesu, pošto su odrasli unutar crkve. Neki su se obavezali Hristu, a kada nisu otkrili čudesnu promenu u [svom] karakteru sledećeg jutra, oni zaključuju da nisu bili obraćeni i čekaju sledeći emocionalni poziv¹, da probaju ponovo.

Naći definiciju obraćenja, dakle, postaje izuzetno važno. Obraćanje je delo Svetog Duha i stvara promenu stava prema Bogu. Kada je bludni sin bio obraćen? Dok je bio u svinjcu. A gde je bludni sin bio odmah posle svog obraćenja? Još uvek u svinjcu! Neko obično ovde doda: „Ali nije tamo ostao zadugo“. To je tačno. Međutim, šta se pro-

1 Emocionalni poziv ili apel je način ubeđivanja koji je osmišljen da izazove neki emocionalan odgovor – *prim. izdavača*

menilo njegovim obraćenjem? Bio je to njegov stav. Pred njim je još uvek bio dug put da bi stigao do kuće svoga oca, ali njegov stav prema ocu pretrpeo je značajnu promenu. A ta promena stava pripremila je put za ostale promene koje su usledile.

Obraćanje stvara novu sposobnost za poznavanje Boga. Niko nije u stanju da jede ili diše za sebe dok se ne rodi. I dok je moguće da se ubrza proces obraćenja stavljanjem sebe u duhovno okruženje, pokušaj posvećenog života neće biti ništa više osim dosadnog i napornog posla, sve dok se duhovno ne rodite. U 1. Korinćanima 2,14 piše: „Telo-sni čovek ne prima ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost; niti može da razume, jer se to duhovno prosuđuje“ (KJV).

Jedno od čuda koje Sveti Duh ostvaruje u vreme obraćenja jeste stvaranje nove sposobnosti za poznavanje Boga. „Da bismo Mu služili ispravno, moramo da budemo rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, dajući nam novu sposobnost da poznajemo i volimo Boga“ – *Čežnja vekova*, str. 189 orig.

Bez obzira da li dolazite iz okruženja ateista ili istinskih hrišćana, *vi* morate biti ponovo rođeni da biste videli nebesko carstvo. Isus je rekao Nikodimu u Jovanu 3,3: „Ako se čovek ne rodi ponovo, ne može da vidi Božije carstvo“ (SSP).

I možete znati da li ste ili niste obraćeni. Tačno je da se obraćenja razlikuju, baš kao što se razlikuje i naš ljudski emocionalni sklop, ali iskustvo obraćenja je i dalje prepoznatljivo. „Malo pomalo, možda nesvesno za onoga koji ih prima, stvaraju se utisci koji privlače dušu Hristu. Oni mogu da budu primljeni kroz razmišljanje o Njemu, kroz čitanje Pisma ili kroz slušanje reči živog propovednika. I odjednom, kada Duh dođe sa direktnijim pozivom, duša se rado predaje Isusu“ – *Čežnja vekova*, str. 172 orig.

Da li se to „odjednom“ vama već desilo? Da li ste se oslanjali da će vam vaše dobro ponašanje, vaš položaj u crkvi ili vaše hrišćansko nasleđe osigurati spasenje?

Ili ste se usredsredili na svoje slabosti i greške i na osnovu toga zaključili da nikada niste ni bili obraćeni?

Kada shvatite šta je obraćenje, možete znati da li ste ili niste obraćeni.

TEZA BROJ 25

OBRAĆENJE VODI DO PROMENJENOG ŽIVOTA.

Nijedna drav in usluga¹ niti lanac brze hrane ne mogu da ponude rod Duha. Za duhovni rast je potrebno vreme. Isusova parabola je uporedila duhovni i fizički razvoj. „Prvo stabljika, onda klas, posle toga žito ispuni klas“ – Marko 4,28 (KJV).

Sam dolazak Hristu – odvojeno (nezavisno) od rasta u Njemu – uključuje proces. Prvi korak je želja za nečim boljim. Mi možda čak i ne prepoznamo ovu želju kao nešto što ima ikakve veze sa Bogom. Mi možda jednostavno želimo neki bolji automobil ili čak bolji posao ili bolji prosek ocena. Ali Bog je unutar svakog srca stavio težnju za nečim više.

Drugi korak u dolasku Hristu je sticanje znanja o tome šta je to što je bolje. Kroz Pismo, kroz svedočanstvo drugih hrišćana, kroz delovanje Svetog Duha na srce, saznajemo za plan spasenja, Božji odgovor na prazninu ljudskog srca.

Treći korak u dolasku Hristu je uverenje da smo grešnici. Mi smo uvereni u svoje stanje – ne samo u svoje grešno ponašanje. Dok stičemo znanje o Božjoj ljubavi, mi shvatamo koliko malo smo je cenili. Prepoznavamo (priznajemo) da smo živeli nezavisno od Njega. Vidimo svoje očajno stanje i uviđamo svoju potrebu za Njegovim spasenjem.

Četvrti korak u dolasku Hristu je saznanje da smo bespomoćni da učinimo bilo šta u vezi sa svojim stanjem. Posebno mladi ljudi mogu godinama da se kolebaju između koraka 3 i 4, prepoznajući da su grešnici, ali još uvek ne priznajući da ne mogu sebi da pomognu da izađu iz svog stanja.

Konačno, dolazimo do kraja svojih sopstvenih sredstava za samopomoć. Kada vidimo svoju bespomoćnost, preostaje da uradimo samo jednu stvar. Da odustanemo. Piše se P-R-E-D-A-J-A. Kao što smo već zapazili, mi ne možemo sebe da dovedemo do tačke odustajanja. Me-

1 Usluga koju nude neki restorani, omogućavajući mušterijama da hranu naruče kroz prozor svojih automobila i budu usluženi na isti način – *prim. prev.*

đutim, kada nas Bog dovede tamo, mi sami donosimo odluku da se predamo Njemu.

U knjizi *Put Hristu*, na strani 18 originala, opisuje se čudo obraćenja ili novog rođenja: „Spasitelj je rekao, ‘Ako se ko ne rodi odozgo (ponovo – SSP)², sve dok ne bude primio novo srce, nove želje, namere i pobude, koji vode u novi život, ‘ne može videti carstva Božija’“ – Jovan 3,3 (Čarnić).

Ne propustite te reči, „koji vode u novi život“. Sve to se ne dešava preko noći. Fizičko rođenje je početak. Novo rođenje je početak. To nije potpuna promena života i navika preko noći. Međutim, to je potpuna promena smera.

Već smo proveli vreme posmatrajući učenike koji su tri i po godine nastavili da se bore sa nekim od istih problema, pre nego što su konačno iskusili proboj (napredak) do pobede. Jakov se predao Bogu [još] u Vetilju, ali to je bilo 20 godina pre nego što ga je nevolja u njegovom životu, pored potoka Javok, dovela do kraja njegovog oslanjanja na sebe. Marija je dolazila Isusu sedam puta, tražeći da se On moli u njeno ime, kako bi isterao demone koji su upravljali njenim životom. Bilo je potrebno vreme da ona shvati kako da sve vreme ostane predata Njemu.

Ali svi oni su imali nešto zajedničko. Oni su sada tražili zajednicu sa Hristom umesto da beže od Njega. Njihov smer se promenio. Oni su imali novu sposobnost za poznavanje Boga i ljubav prema Njemu. Njihov stav prema Bogu se promenio. I pošto su nastavili da traže Isusa, proces rasta i zrelosti učinio je svoje i njihovi životi su bili preobraženi.

Služba isceljenja, strana 454 originala, kaže nam: „Dragocene blagodati Svetog Duha ne razvijaju se u jednom trenutku. Hrabrost, čvrstina, krotkost (poniznost), vera, nepokolebljivo poverenje u Božju silu da spasi, stiču se višegodišnjim iskustvom“.

Temu iskušenja ćemo više proučavati u Tezama od 80 do 84. Ali za sada, zapazite samo ovo: Gde počinje popuštanje iskušenju? „Popuštanje iskušenju počinje dozvoljavanjem umu da se koleba, da budete

2 Grčka reč „anōthen“ ima dva značenja – roditi se odozgo i roditi se ponovo – *prim. prev.*

nepostojani u svom poverenju u Boga“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 92 originala. A koliko je potrebno da bi se imalo nepokolebljivo poverenje u Boga? To se ne događa preko noći. Potrebno je vreme.

Da li ste dali sebe Bogu? Da li nastavljate da Mu dolazite (pristupate) dan za danom u zajednici i bliskom odnosu? I da li još uvek smatrate da ste nepostojani u svom poverenju u Njega? Dobro došli u klub. Vaše novo srce *vodi* u nov život. Da li ste spremni da stalno dolazite Njemu, čak i ako smatrate da ste spori u učenju lekcija koje bi vas On naučio? Da li ste spremni da date vreme Bogu?

TEZA BROJ 26

OBRAĆENJE I POKAJANJE SU STALNA ISKUSTVA, A NE SAMO JEDNOKRATNA.

Jednom prilikom, jedan student je svratio u moju kancelariju i rekao: „Prošle godine, na susretu pod šatorima, doneo sam odluku da predam svoj život Hristu i ovog puta sam zaista pomislio da sam obraćen. Međutim, u roku od nekoliko nedelja bio sam dalje od Boga nego ikada. Ovo mi se dešavalo stalno i iznova. Šta nije u redu pa moja obraćenja nikada ne potraju?“

Obraćenje ne bi *trebalo* da traje duže od jednog dana! Dilema ovog studenta nije bio problem prečestog obraćanja, već problem nedovoljno čestog obraćanja!

Mi ne verujemo u „jednom obraćen, zauvek obraćen“. Ako ste zaista obraćeni danas, vi i dalje treba da budete zaista obraćeni i sutra. Obraćenje mora da bude svakodnevna stvar.

Jednog leta sam radio kao student kolporter na pešćanim brežuljcima Nebraske. Očekivao sam da će se iskustvo, koje sam imao sa Bogom tokom leta, nastaviti kroz celu školsku godinu. Ali, kada me je zadesio pretrpan školski raspored i, okružen svojim prijateljima, više nisam osećao takvu potrebu da tražim Boga, uzvišeno iskustvo od tog leta je brzo izbledelelo. U duhovnom smislu, ispostavilo se da je to bila jedna od mojih najgorih školskih godina.

Čak i najspektakularnija ispoljavanja Božje sile brzo gube svoju moć da utiču na nas. To je bio slučaj u Hristovo vreme. On je nahranio 5000 muškaraca, plus žena i dece, od nekoliko hlebova i riba. Izgledalo je kao da se Nebo spustilo na Zemlju. Ljudi su bili spremni da Ga krunišu za cara. Možete čitati o tome u Jovanu 6. Samo 24 sata kasnije, kada je On odbio njihov zahtev za novim i većim čudima, ljudi su isto tako bili spremni da se okrenu od njega s gnušanjem. Oni nisu imali strpljenja da jedu tajanstveni hleb života o kojem je On pričao. Toliko mnogo njih je otišlo od njega tog dana, da je On na kraju pitao svoje učenike: „Da li ćete i vi otići?“ Očigledno je da su Njegovi učenici bili jedini koji su ostali.

Ukoliko niste otkrili potrebu svakodnevnog obraćenja, to može biti najveća prekretnica u vašem životu. *Misli s Gore blagoslova*, str. 101 originala, daju ovo obećanje: „Ako budete tražili Gospoda i budete obraćeni svaki dan... sva vaša gundanja će biti umirena, sve vaše teškoće će biti otklonjene, svi zbunjujući problemi sa kojima se sada suočavate biće rešeni“.

Obraćanje i pokajanje su međusobno blisko povezani i ja sam uključio pokajanje u ovu tezu, dok pravim prelaz na teze koje se bave pokajanjem. Ali pokajanje nije iskustvo jednom u životu¹. Ono takođe treba da bude svakodnevna stvar.

Kada govorim o pokajanju kao o svakodnevnoj potrebi, ne pričam o pokajanju za pogrešna dela. Verovatno ste čuli onu priču o čoveku koji je rekao svom pastoru: „Molio sam Boga hiljadu puta da mi oprostí zbog ovog konkretnog greha“.

A pastor mu je odgovorio: „To je 999 puta previše“.

Ja se ne zalažem za beskrajnu priču. Bog je obećao da, „ako priznajemo svoje grehe, on je veran i pravedan i oprostíće nam grehe“ – 1. Jovanova 1,9 (SSP). Umesto toga, ja govorim o pokajanju u onom smislu kako je opisano u *Delima apostolskim*, na strani 561 originala: „Niko od apostola i proroka nikada nije tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su živeli najbliže Bogu, ljudi koji bi žrtvovali sam život, pre nego što bi svesno učinili pogrešno delo, ljudi koje je Bog počastvovao božanskom svetlošću i silom, priznali su grešnost svoje prirode“. Ovo je to pokajanje koje je potrebno svakog dana, pokajanje do kojeg dovodi obnovljeno razumevanje našeg grešnog stanja, što Božju blagodat čini nužnošću. Ovo je pokajanje o kojem se kaže: „Na svakom narednom koraku u našem hrišćanskom iskustvu, naše pokajanje će se produbljivati“ – *Isto*.

Da li ste obraćeni? Da li ste obraćeni *danas*? Da li ste *danas* došli Bogu zbog pokajanja?

1 „Jednom za sav život“ – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 27

POKAJANJE JE ŽALOST (TUGA) ZBOG GREHA I ODVRAĆANJE OD GREHA.

POKAJANJE JE DAR. ŠTOGA, ŽALOST ZBOG GREHA JE DAR, I ODVRAĆANJE OD GREHA JE DAR.

Na početku moje službe, našao sam se u veoma neprijatnom položaju. Nisam bio obraćen i nisam znao kako da postanem obraćen. Nisam bio spasen i nisam znao kako da budem spasen. A za onog ko je neobraćen i nespasen, služba jevanđelja je najneprijatnije moguće mesto na svetu.

Stiglo je leto. Došlo je vreme za susret pod šatorima. Kao novom propovedniku, jedna od dužnosti bila je da pomognem da se postave šatori u kampu, nedelju dana pre nego što počnu sastanci. Propovednici kojima je dodeljen ovaj zadatak postavili su prvi red šatora, kako bi imali nešto iza čega bi mogli da se zaklone, a onda im je bio potreban odmor. Nismo navikli na takvu vrstu fizičke aktivnosti. Dok smo se neko vreme odmarali između redova šatora, učestvovali smo u svim vrstama teoloških rasprava. Pričali smo o tome gde će se odvijati Armagedonska bitka i da li krila anđela imaju perje ili ne! Video sam svoju priliku.

Otišavši do jednog od starijih propovednika, postavio sam pitanje: „Šta kažete nekome ko vas pita kako da bude spasen?“ (To je delovalo kao bezbedan način da se to formuliše).

On je rekao: „Kažem im da se pokaju“.

„Šta ako pitaju kako da se pokaju?“

„Pa pokajanje znači žaliti zbog svojih greha i odvratiti se od njih.“

„U redu, kako se odvrćate od svojih greha?“

„Pa pokajete se!“

Rekao sam: „Sačekajte malo. Da li mi to govorite da put do odvrćanja od svojih greha znači odvratiti se od svojih greha, a da put do pokajanja znači pokajati se?“

„Da, tako je“, zablistao je, očigledno zadovoljan mojim jasnim razumevanjem teme.

Klasična definicija za pokajanje, koja se nalazi na 23. strani originala knjige *Put Hristu*, koristi baš ove reči. „Pokajanje uključuje žalost zbog greha i odvrćanje od njega.“ Međutim, istina u vezi sa pokajanjem, koju sam ja propustio, jeste da je pokajanje dar (poklon). To nije nešto što mi postižemo; to je nešto što mi primamo. To čini svu razliku¹.

Dela 5,31 govore nam da je pokajanje Božji dar. *Odabrana svedočanstva*, 1. sveska, str. 353 originala, jasno kažu: „Pokajanje, isto kao i oproštaj, jeste Božji dar kroz Hrista“. Dakle, bilo koje pokajanje koje pokušavamo sami da ostvarimo, bilo koje pokajanje koje je samoizazvano², neminovno neće odgovarati istinskom pokajanju. Možda može da nam bude žao zbog posledica naših loših dela. Možda možemo da žalimo zbog ishoda našeg grešnog života. Ali ukoliko ne primimo pokajanje koje je dar od Boga, nećemo biti u stanju da idemo dalje od toga.

Žalost zbog greha, žalost što smo živeli život odvojeno od Boga, može da dođe jedino od samog Boga. Mi ne možemo učiniti da nam bude žao. Istinska žalost zbog greha je dar.

Odvraćanje od greha je isto tako dar. Mi se ne odvrćamo od greha da bismo se pokajali. Mi dolazimo Isusu da bismo se pokajali! Rimljanima 2,4 kaže da je dobrota Božja ono što nas vodi do pokajanja. Mi najpotpunije prepoznamo zlo greha kada najpotpunije shvatamo Isusovu ljubav. Dok proučavamo Isusov život, dok razmišljamo o Njegovoj žrtvi za nas na krstu, naša srca se slamaju i mi doživljavamo istinsko pokajanje. Greh više ne izgleda privlačno. Kada se naša srca promene, naša dela se menjaju i mi primamo dar pokajanja za koji ne treba da se pokajemo. Naš deo je jedino, i uvek, da dođemo Njemu.

1 To potpuno menja sve – *prim. prev.*

2 Self-generate (eng.) – samopobuđeno, samouzrokovano, samoproduковано – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 28

**MI NE MENJAMO SVOJE ŽIVOTE DA BISMO DOŠLI HRISTU.
MI DOLAZIMO NJEMU UPRAVO TAKVI KAKVI SMO, A ON
MENJA NAŠE ŽIVOTE.**

Jednog dana jedna medicinska sestra zaustavila se kod moje kancelarije. Rekla je: „Dosta mi je mog života. Znam da mi je potreban Bog i volela bih da dođem Njemu. Hoćete li mi pomoći, molim vas?“

Pa, to je upravo ona vrsta prilike koja oduševljava svakog propovednika. Tako sam rekao: „Naravno! Sve što treba da uradite je dođete Njemu u molitvi i zatražite da vam oprostí vaš greh i preuzme kontrolu nad vašim životom. Možemo to odmah da učinimo“.

„Ne“, rekla je, „čekajte malo. Imam planove za ovaj vikend“. Nastavila je da mi priča o svojim planovima. Išla je van grada sa nečijim mužem. Želela je da dođe Hristu, ali nije želela da promeni svoje planove za taj vikend. A bio je četvrtak popodne.

Rekao sam: „Možete doći Hristu upravo takvi kakvi ste. Ne morate da menjate svoje planove za vikend, da biste došli Hristu. Vi dolazite Hristu upravo takvi kakvi ste, a *On* će se pobrinuti za vaše planove“.

Ona je rekla: „Vi ne verujete zaista u to!“

A sada, dopustite mi da vam postavim pitanje. Ko je bio u pravu? Da li je ona morala da promeni svoje planove za vikend pre nego što bi mogla da dođe Hristu? Ili bi *On* prihvatio nju *sa* njenim planovima za vikend? U šta od ovoga verujete?

Jeremija 3,13 kaže: „Samo (pre)poznaj svoje bezakonje, da si zgrehio protiv Gospoda, svog Boga“ (KJV). Pa, ova mlada medicinska sestra je to učinila. Priznala je da su njeni planovi za vikend pogrešni. Ali i dalje nije bila spremna da ih se odrekne.

Kako se postiže pokajanje? Da li dolazimo Hristu da bismo se pokajali ili se pokajemo da bismo došli Hristu? U oblasti pokajanja, često smo se našli u koži čoveka čija sirena na automobilu ne radi. Onda je on otišao u servis, da je popravi, a na vratima servisa je bio znak na kome piše: „Zatrubi za uslugu“.

Poglavlje o pokajanju u *Putu Hristu* objašnjava izlaz iz ove očigledne dileme. Piše: „Upravo ovde je tačka na kojoj mnogi greše i, samim tim, ne uspevaju da prime pomoć koju Hristos želi da im dâ. Oni misle da ne mogu da dođu Hristu ukoliko se najpre ne pokaju i to pokajanje ih ne pripremi za oproštaj njihovih greha. Istina je da pokajanje prethodi oproštenju greha; jer će jedino slomljeno i pokajničko srce osetiti potrebu za Spasiteljem. Ali da li grešnik mora da čeka dok se ne pokaje, pre nego što može da dođe Isusu? Da li pokajanje treba da se podigne kao prepreka između grešnika i Spasitelja?“ – str. 26 orig.

Odgovor na to pitanje nalazi se na istoj strani: „Mi ništa više ne možemo da se pokajemo bez Hristovog Duha koji budi savest, nego što može da nam bude oprošteno bez Hrista“. Pokajanje nije nešto što mi činimo; to je dar. Da bismo primili neki dar, najpre moramo da dođemo u prisustvo Darodavca.

Dakle, ako ste vi neka mlada medicinska sestra nekog četvrtka popodne i čeznete za nečim boljim u svom životu, ali niste u stanju da promenite svoje planove za vikend, možete da dođete Hristu upravo takvi kakvi ste. Nikada nećete biti u stanju da promenite svoj grešni život odvojeno od Njega. Međutim, kada dođete Njemu, On će vam dati pokajanje i oproštaj i blagodat, da pobedite (nadvladate), čineći u vama ono što je ugodno u Njegovim očima. Vaš deo je da nastavite da dolazite Njemu, da nastavite da prihvatate darove koje On ima da ponudi.

TEZA BROJ 29

BOG NAM DAJE POKAJANJE PRE NEGO ŠTO NAM DA OPROŠTENJE.

Hajde da na nekoliko trenutaka razmatramo gde se pokajanje uklapa u redosled koraka u dolasku Hristu. Ranije smo zapazili da je prvi korak ka Hristu želja za nečim boljim. Drugi – mi stičemo znanje o tome šta je bolje. Treći – uvereni smo u svoje grešno stanje, i četvrti – shvatamo da smo bespomoćni da spasimo sebe. Tada se prepuštamo, ili predajemo, i dolazimo Hristu.

Bog ne očekuje da se pokajemo pre nego što dođemo Hristu; i zaista, bilo bi nemoguće da to učinimo. Mi najpre dolazimo Hristu, a onda nam On daje pokajanje.

„Jevreji su učili da, pre nego što se Božja ljubav proširi na grešnika, on prvo mora da se pokaje. Po njihovom viđenju, pokajanje je delo kojim čovek zarađuje naklonost Neba. I to je bila ona misao koja je navela fariseje da, sa zaprepašćenjem i besom, uzviknu: ‘Ovaj čovek prima grešnike’. Prema njihovim zamislima, On ne bi trebalo da dozvoli da mu se približi niko osim onih koji su se pokajali. Ali u priči o izgubljenoj ovci, Hristos uči da spasenje ne dolazi kroz naše traganje za Bogom, već kroz Božje traganje za nama. ‘Nema nijednog koji razume, nema nijednog koji traži Boga. Svi su skrenuli s puta’ – Rimljanima 3,11.12 (KJV). Mi se ne kajemo da bi nas Bog mogao voleti, već nam On otkriva svoju ljubav da bismo se mi mogli pokajati“ – *Hristove očigledne pouke*, str. 189 orig.

Dakle, nakon što dođemo Hristu, mi uviđamo smrtonosni karakter greha, posmatrajući Njegovu ljubav prema nama, i tako postajemo spremni da prihvatimo Njegov dar pokajanja.

Pokajanje nije nešto što mi činimo, iako jeste nešto što mi činimo! Pokajanje nije naš posao; to je Božji posao za nas. Ali ono dolazi pre oproštenja. A ako pokajanje prethodi oproštenju, onda pokajanje takođe prethodi i opravdanju. „Kome Hristos oprost, prvo ga učini pokajnikom“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 7 orig. Dela 2,38 jasno govore da

pokajanje mora da se desi pre oproštenja. „Petar im je rekao: Pokajite se i neka se svako od vas krsti u ime Isusa Hrista, za oproštenje greha.“

Ponekad ljudi dovode u pitanje vrednost preterane preciznosti u pokušaju da se izdvoji i redom nabroji svaki događaj (korak) u dolasku Hristu za spasenje. To svakako ne znači da možete da imate spisak i da onda precrtate svaku stavku kako je pređete, i da znate šta sledeće da radite. Ali neprijatelj Boga i čoveka stalno nas zasipa pogrešnim shvaćanjima duž puta. Ona mogu da podignu prepreku između nas i Boga. Ako mislimo da mi treba da radimo na pravednosti ili veri ili predaji ili pokajanju ili poslušnosti, ili na bilo kom drugom daru koje Bog nudi da nam dâ besplatno, onda možemo da propustimo dolazak Njemu. A dolazak Njemu je jedini način da primimo Njegove darove.

Mnogi od ovih posebnih (odvojenih) aspekata dolaska Hristu – pokajanje i novorođenje i oproštenje i opravdanje – dešavaju se gotovo istovremeno. Svrha njihovog odvajanja je da bismo ih razmotrili, kako bismo mogli jasno da definišemo šta je naš, a šta Božji posao, šta je uzrok, a šta posledica.

Dobrota Božja vodi nas do pokajanja, prema Rimljanima 2,4. Mi ne možemo da radimo na pokajanju, ali možemo da izaberemo da čitamo Božju reč ili da slušamo živog propovednika, gde se uzdiže Božja dobrota. Mi ne možemo da radimo na pokajanju, ali možemo da dođemo Njemu. Mi ne možemo da proizvedemo istinsku žalost zbog greha; mi ne možemo da se odvratimo od greha svojom sopstvenom snagom. Ali možemo da tražimo da Gospod učini ove stvari za nas. Bog uživa da pomogne onima koji ne mogu da pomognu sebi.

TEZA BROJ 30

SVETOVNA ŽALOST (ŽALOST PO SVETU) ZNAČI DA NAM JE ŽAO ŠTO SMO PREKRŠILI ZAKON I ŠTO SMO UHVAĆENI. BOŽANSKA ŽALOST (ŽALOST PO BOGU) ZNAČI DA NAM JE ŽAO ŠTO SMO SLOMILI SRCE I POVREDILI SVOG NAJBOLJEG PRIJATELJA.

Da li ste ikada vozili brže od 90 kilometara na sat? Da li ste ikada bili zaustavljeni i kažnjeni za brzu vožnju? Da li vam je bilo žao? *Zbog čega* vam je bilo žao? Zato što ste bili uhvaćeni? Ili zato što ste vozili suviše brzo?

Da li vam je ikada rečeno: „Reci da ti je žao“? Svi smo mi videli neko dete koje je uradilo nešto pogrešno i nimalo mu nije žao. Onda dođu majka ili otac i kažu: „A sada reci da ti je žao“.

I dete pogne glavu, vrti nogom i izgleda kao da mu je potpuno neprijatno. Konačno promrlja: „Žao mi je“. I roditelj pređe preko toga. Da li je detetu žao? Pa žao mu je što je moralo da kaže da mu je žao!

Biblija govori o dve vrste „žaljenja“. „Jer žalost koja je po Bogu donosi pokajanje za spasenje, za koje se ne kaje; a žalost ovoga sveta donosi smrt“ – 2. Korinćanima 7,10 (Sinod SPC). Tako postoji božanska žalost i postoji svetska žalost. Jedna je stvar odnosa; druga je ograničena na ponašanje. Jedna menja vaš život; druga menja samo vaše postupke – i to privremeno. Jedna je suštinska; druga nije vredna ni najmanjeg novčića.

Juda je imao svetovnu žalost. Njemu je bilo žao zato što je bio uhvaćen. On je čekao do poslednjeg trenutka kako bi mogao da bude siguran da je stvarno uprskao. Međutim, kada je konačno postalo očigledno da Isus neće sebe osloboditi i da će ga sveštenici i starešine osuditi, Juda je istupio sa svojim pokajanjem. U Mateju 27,3 piše da se Juda „pokajao“.

Za svetovnu žalost je tipično da čeka sve dok se ne uhvati na delu. Jedno je „pokajati se“ nakon što se dokaže da ste krivi, ali sasvim druga stvar je pokajati se čak i pre nego što ste optuženi.

Drugi biblijski primer pogrešne vrste žalosti je Kain. On je, takođe, čekao sve do poslednjeg trenutka i tada je čak pokušao da nadgovori Boga. „Brat? Koji brat? O, Avelj? Misliš – ti si očekivao da *ga* čuvam“?

Božanska žalost, s druge strane, ima sasvim drugačiju prirodu. Žalosno je da povredimo nekoga koga volimo. *Čežnja vekova*, str. 300 originala, izražava to na ovaj način: „Mi često žalimo zato što nam naša loša dela donose neprijatne posledice; ali to nije pokajanje. Prava žalost zbog greha je rezultat delovanja Svetog Duha. Duh otkriva nezahvalnost srca koje je omalovažavalo i žalostilo Spasitelja i pokajanjem nas dovodi u podnožje krsta. Svakim grehom Isus iznova biva ranjavan; i kada pogledamo na Njega koga smo mi proboli, tugujemo zbog greha koji su Mu naneli patnje. Takva tuga će dovesti do odbacivanja greha.“

Ovo nas dovodi do još jednog ubedljivog razloga zašto pokajanje mora da dođe kao rezultat dolaska Hristu. Mi ne možemo da osećamo žalost [kao] da smo povredili nekoga koga volimo, ako tu osobu ne volimo! Sećate li se, kada ste bili mali, i kada ste nešto naudili tom užasnom detetu iz susedstva? I trebalo je da vam bude *žao*?

Kako smo stariji, tako učimo (nadam se) malo o sveobuhvatnoj ljubavi prema čovečanstvu, tako da naša dobrota seže izvan kruga naših trenutnih prijatelja. Ali i dalje je istina da, što više nekoga volite, i vaše srce je više slomljeno kada ih povredite.

Kako upoznajemo Isusa i uzdamo se u ljubav koju On ima za nas, shvatićemo da nam je istinski *žao* kada Mu nanesemo žalost. Takvo pokajanje je božanska žalost, „za koju se ne kaje“.

TEZA BROJ 31

JEDINI POZNAT GREH KOJI NE MOŽE BITI OPROŠTEN JE ONAJ ZA KOJI SE NE POKAJEMO I NE ZATRAŽIMO OPROŠTAJ.

Jednog dana, nakon crkvene službe, mala devojčica sa pegavim licem, stara devet ili deset godina, povukla me je za donji deo sakoa i zatražila da priča sa mnom. Otišli smo u miran kutak crkve i ona je, sa suzama u očima i drhtavim usnama, uspela da kaže: „Mislim da sam počinila neoprostiv greh“.

I mnogi drugi imaju tu istu brigu. Postoji nešto zastrašujuće u samom tom izrazu „neoprostiv greh“. To može da nas navede da zamislimo ljutitog Boga koji vrti glavom i kaže: „Ovoga puta si otišao predaleko“. I hrišćani koji vode borbu, oni od 9 do 99 godina, zabrinu se da su prešli granice Božje blagodati i milosti.

Žena koja je uhvaćena u preljubi bila je sigurna da je otišla predaleko. Pognute glave i oborenih očiju tiho je čekala da poleti kamenje. Bila je začuđena otkrivši da su vrata milosti još uvek otvorena za nju. Nije bila osuđena. Bog je još uvek nudio svoj oprostaj i svoju silu.

Hajde da čitamo o neoprostivom grehu u Mateju 12,31. Isus je rekao: „Zato vam kažem, svaki greh i hula (bogohuljenje – prevod Stvarnost) oprostiće se ljudima, ali hula na Duha neće se oprostiti“ (Čarnić).

Prvi deo stiha je ohrabrujući. *Svaka vrsta greha će biti oproštena.* Međutim, šta znači zgrešiti protiv Svetog Duha? Jednostavno ovo: Pošto je delo (posao) Duha da osvedoči za greh (pogledajte: Jovan 16,8,9) i pošto svaka vrsta greha može da bude oproštena, onda bi greh protiv Svetog Duha bio odbiti Njegovo osvedočenje i odbiti da se dođe do pokajanja.

Oproštenje je uslovno. Da nije tako, svako na svetu bi bio spasen. Koji su uslovi za oprostaj? Najpre, da priznamo svoje grehe. Rečeno nam je da, „ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše“ – 1. Jovanova 1,9 (Karadžić). Stoga bi neoprostiv greh bio koji greh koji smo odbili da priznamo i zatražimo oprostaj [za njega].

Neki su danas doneli odluku da priznanje nije važno. Kažu da je Bog Otac pun ljubavi i da [nijedan] otac ne bi insistirao da njegova deca priznaju svoja loša dela. Kažu da otac oprašta svojoj deci zato što ih voli. Ali to nije ono što Biblija kaže. Sveto pismo uči da je priznanje važno. Da bi nam bilo oprošteno, moramo da zatražimo oprostaj i da ga prihvatimo.

Kako prihvatamo Božji oprostaj? *Put Hristu*, str. 51 originala, kaže: „Ako verujete u obećanje – verujete da vam je oprošteno i da ste očišćeni – Bog podupire ono što je rekao; upotpunjeni ste, baš kao što je Hristos nepokretnom čoveku dao moć da hoda onda kada je čovek poverovao da je isceljen. To je tako, ako u to verujete“.

Ponekad pomislimo da je uslov za oprostaj taj da više nikada ne zgrešimo. Mi obećavamo Bogu: „Ako mi samo još ovaj put oprostiš...“ I onda ponovo počinimo taj isti greh i plašimo se da dođemo Njemu za oprostaj. To je ono što često uzrokuje da se ljudi boje da su počinili neoprostiv greh.

Ali biblijsko obećanje je: „Onog koji dolazi k meni, nipošto neću izbaciti“ – Jovan 6,37 (KJV). Na tome nema roka trajanja, kao što ima na filmu za foto-aparat. Nema poruke koja kaže: „Nije dobar posle tog i tog vremena“. Onaj koji dolazi Hristu je uvek, uvek prihvaćen.

Nije važno ko ste niti šta ste učinili. Ako danas dođete Isusu, zatražite Njegov oprostaj, prihvatite Njegov dar pokajanja i oproštenja, biće vam oprošteno. „Isus voli da Mu dođemo upravo takvi kakvi smo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo da dođemo sa svim svojim slabostima, sa ludošću, grešnošću i da padnemo pred Njegove noge u pokajanju. Njemu je na slavu da nas zagrlj rukama svoje ljubavi i da zavije naše rane, da nas očisti od svake nečistoće“ – *Put Hristu*, str. 52 orig.

TEZA BROJ 32

OPROŠTAJ NE DONOSI GREŠNIKU NIŠTA DOBRO, UKOLIKO GA ON NE PRIHVATI.

Možda se sećate da ste pre nekoliko godina čuli priču o čoveku koji je čekao izvršenje smrtne kazne. Neko je preuzeo njegov slučaj, zalažući se za njegov život i on je pomilovan. Međutim, on je odbio to da prihvati.

To odbijanje je izazvalo poprilično komešanje u pravosudnim krugovima. Šta radite sa čovekom koji odbija da bude pomilovan? Slučaj je konačno stigao do Vrhovnog suda i izrečena je odluka. Ukoliko je pomilovanje dato, ali nije prihvaćeno, onda to pomilovanje ne može nikome biti nametnuto. I čovek koji je odbio da bude pomilovan otišao je u smrt.

Ljudski rod je pod smrtnom presudom. Mi smo zarobljeni na ovoj planeti, čekajući pogubljenje. Ali Isus je preuzeo naš slučaj. On je sišao i umro umesto nas, preuzimajući našu kaznu, postajući naša zamenica. On nam nudi pomilovanje. Međutim, mi možemo da odbijemo da ga prihvatimo.

Oproštenje je dvosmerna pogodba. Da bi do oprostaja došlo, on mora da bude i ponuđen i prihvaćen.

Da li vam se to ikada dogodilo sa ljudima? Da li je neko bio nepravilan prema vama i da li ste otišli i ponudili im oprostaj, samo da biste bili odbijeni? Da li ste ikada sami za sebe otkrili da oprostaj mora da bude dvosmeran [proces]? Možete uvek biti tako spremni da oprostite. Možete iskreno imati želju da se taj odnos obnovi. Ali ako druga osoba ne prihvata oprostaj koji nudite, do oprostaja ne dolazi.

U Luki 17,3 Isus je svojim učenicima rekao kako bi trebalo da odgovore onima koji se ogreše o njih. „Ako ti zgreši brat tvoj, opomeni ga (ukori ga – KJV), i ako se pokaje, oprosti mu.“ *Ako se pokaje*, oprosti mu. Ne kaže: „Ako ti zgreši brat tvoj, oprosti mu“.

U 4. stihu Isus još više precizira. „I ako ti sedam puta na dan zgreši i sedam puta na dan dođe k tebi i reče: kajem se, oprosti mu“ (Bakotić). I opet, onaj koji greši mora da se pokaje, da bi mu bilo oprošteno.

Bog toliko visoko ceni našu moć izbora, da nam neće nametati čak ni svoj oproštaj. On ga nudi besplatno; On nas hrabri da ga prihvatimo. Ali konačna odluka je naša. Mi možemo da odbijemo, ako tako izaberemo.

Kada je Isus bio prikovan na krst, On se molio za one koji su Ga razapinjali. Njegove reči će se ponavljati vekovima, do samog današnjeg dana: „Oče, oprosti im; jer ne znaju šta čine“.

Njegov oproštaj je bio bezgraničan, obuhvatajući čak i one koji su ga slali u smrt. Posebno se za njih molio. Međutim, da li je Njegova molitva bila uslišena? Da li je bilo moguće da Njegova molitva bude uslišena? Šta je odlučilo da li će Njegova molitva biti uslišena?

U *Čežnji vekova*, na str. 746 originala piše: „Neki su svojom okorelošću (nepokajanošću) učinili nemogućim da Hristova molitva za njih bude uslišena“.

Bog je obezbedio oproštaj koji je ponuđen izobilno i besplatno. Isus je stvorio uslove za oproštaj. I neki su prihvatili, a neki odbili. Za one koji su odbili, Njegov oproštaj nije bio od koristi. On je koristio samo onima koji su bili spremni da ga prihvate.

Oproštaj je dostupan. Isusova žrtva na krstu je bila dovoljna da u Njegovo spasenje uključi svaku dušu koja se ikada rodila na ovom svetu. Jedini ko može da spreči da vam bude oprošteno ste *vi* sami. Izbor je vaš. Oproštenje je vaše, ako ga prihvatite.

TEZA BROJ 33

BOŽJE PRAŠTANJE NIJE OGRANIČENO, ALI NAŠE PRIHVATANJE NJEGOVOG PRAŠTANJA MOŽE DA BUDE.

Pomislio je da se izvukao sa savršenim zločinom. Već nekoliko godina izgledalo je da je njegova taktika uspešna. Ispostavilo se da mu je posao u vladi bio odskočna daska za finansijski uspeh. Njegova mesečna zarada je bila gotovo smešna, bila je tako mala u poređenju sa iznosom koji bi redovno proneverio.

Ponekad je bio malo zabrinut. Što je više uspevao da stekne, delovalo je da više troši. Međutim, njegova žena je volela lepe stvari, njegova deca su se navikla na dobar život, tako da je gurnuo u stranu svoje strahove i nastavio sa svojim planom.

Jednog dana ceo njegov svet se srušio. Revizori su neočekivano prošli kroz njegove račune i on nije imao vremena da sakrije svoje tragove. Na njegov užas i zaprepašćenje, on je pritvoren i optužen za posedovanje vladinih deset miliona dolara. Nije mogao da zamisli gde je taj novac otišao. Nije mogao da zamisli šta će se sada sa njim desiti. Njegova žena i deca će biti poniženi. Njegov prelepi dom će biti zaplenjen, a prihod od prodaje biće usmeren na isplatu njegovog duga. Ali čak i sa svom svojom likvidiranom imovinom, on će i dalje dugovati milione. I kako je mogao da se nada da će smisliti neki drugi plan da bi nadoknadio svoja sredstva, ako sedi u zatvoru?

Konačno je došao njegov dan u sudu. Uradio je jedino što je mogao da uradi. Izašao je pred sudiju i priznao krivicu po optužnici. Ali predao je sebe na milost i nemilost suda, tražeći vreme da otplati dug. Na njegovo čuđenje, sudija je suspendovao presudu, iako ga je proglasio krivim.

Izašao je iz sudnice kao slobodan čovek. Međutim, nije bio zaista slobodan. Zato što je u svom sopstvenom umu odlučio da će nekako vratiti novac koji je proneverio. U suprotnom, osećao je da će zauvek biti dužan vladi.

Na putu kući pojavila se prva prilika. Sreo je svog kolegu koji mu je dugovao trideset dolara. To nije bilo mnogo, ali je bio neki početak

a, osim toga, i on sam je sada morao da živi bez pomoći dodatnih prihoda. Tako je zahtevao trideset dolara.

Njegov kolega je tvrdio da nema novac. Ali rok za vraćanje tog duga je odavno prošao i on je već bio dovoljno velikodušan. Tako je podigao tužbu protiv tog čoveka na sudu za sporove male vrednosti.

Nekoliko dana kasnije, kada je slučaj iznet, predsedavajući sudija je bio onaj isti koji je njega oslobodio. Kada je sudija video da je tužilac bio čovek kome je i samom nedavno suđeno, bio je ljut. Istog trenutka preduzeo je neophodne korake da obnovi obustavljenu presudu. I taj čovek je odveden u zatvor, dok su optužbe protiv njegovog kolege bile odbačene.

Ova priča, zabeležena u Mateju 18, uči nas jednu važnu istinu o praštanju. Božje praštanje je neograničeno. Naše prihvatanje Njegovog praštanja je ono što je ponekad ograničeno i ometa Njegov plan da nas oslobodi od osude naših greha.

Isus je ispričao ovu priču kao odgovor na Petrovo pitanje koliko često bi trebalo da oprosti svom bratu. Isus je dao svoj čuveni odgovor o „sedamdeset puta sedam“, ukazujući na Božju beskonačnu milost prema nama.

Sedamdeset puta sedam ne znači da Bog čuva zapisnik i kada nam je oprošteno 490 puta, to je to. Njegovo praštanje ne zna za granice. Ali mi često postanemo obeshrabreni i postićeni i prestanemo da tražimo. Mi prestanemo da tražimo Njegov oproštaj zato što *mi* mislimo da smo otišli predaleko. I tako stavimo ograničenja na Njegovo praštanje, koja On nikada nije nameravao da stavi.

Ili možemo da saosećamo sa tim čovekom u priči. Ovaj čovek, kome je oprošten njegov dug od deset miliona dolara, nikada zaista nije prihvatio ponuđeni oproštaj. Tačno je da je tražio milost, ali „kada je dužnik molio svog gospodara za milost, on nije imao pravi osećaj za veličinu svog duga. Nije shvatio svoju bespomoćnost. Nadao se da će se osloboditi“ – *Hristove očigledne pouke*, str. 245 orig.

Njegov postupak prema kolegi pokazao je da je propustio da prihvati ponuđeni oproštaj. I kada je sudija promenio presudu i poslao ga u zatvor, on je u stvari samo prihvatao vlastiti izbor tog čoveka. Jer Bog nikada ne nameće svoj oproštaj nikome.

Kada uvidimo istinsku grozotu našeg greha i našu potpunu bespomoćnost da se oslobodimo, ne bi trebalo da očajavamo. Što je veći naš dug, to je veća naša potreba za Božjom milošću i oprostajem. A zbog svoje velike ljubavi, nema ničega što Bog više želi, nego da nam oprosti i oslobodi nas.

TEZA BROJ 34

**ONI KOJIMA JE MNOGO OPROŠTENOM, MNOGO ĆE VOLETI.
ONI KOJI MNOGO VOLE, BIĆE MNOGO POSLUŠNI.**

Da li vam se dopada Petar? Čini se da se njegovo ime ističe češće nego ime bilo kog drugog učenika. Ljudi često priznaju da se identifikuju sa njim. On je iskoristio [svoje] šanse. On se usudio da postavlja pogrešna pitanja. On je rizikovao da daje pogrešne odgovore.

Petar je bio onaj koji je pristupio Isusu sa uobičajenim pitanjem o praštanju, što je zabeleženo u Mateju 18,21: „Gospode, koliko puta ako mi sagraši brat moj da mu oprostim? Do sedam puta?“ (Bakotić). On je uglavnom postavljao neka retorička pitanja; bio je prilično siguran u svoje zaključke. Sedam puta je Petru delovalo kao mnogo. Fariseji su se zaustavili kod broja tri. Petar je bio spreman da udvostruči njihovu granicu i da čak ode jedan korak dalje, dolazeći do „savršenog“ broja. Bravo za Petra!

Sačekajte trenutak pre nego što osudite Petra. Naravno, već znate Isusov odgovor. „Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam“ – stih 22 (Čarnić). Ali ostavite za trenutak to po strani i setite se poslednjeg puta kada su vaš sused ili prijatelj ili član porodice uradili nešto zbog čega je trebalo da im oprostite. I vi ste im oprostili. Ali oni su to uradili ponovo. Tako da ste im ponovo oprostili. Do sedam puta. Zar niste dotle već bili završili sa opraštanjem? Uostalom, 490 puta je mnogo!

Naša porodica je sedam godina živela na koledžu Pacific Union, u severnoj Kaliforniji. Koledž se nalazi u planinama, kao što lokalno kažu, „osam milja od najbližeg poznatog greha“. To je adventistička četvrt, ako ste ikada videli neku takvu. I u toj vrsti okruženja, propovednik je pozvan da bude neka vrsta gradskog šefa policije, sudije i porote, sve u jednom.

Jedne nedelje zazvonio je telefon. Jedan od parohijana je želeo da se dogovorim nešto sa njegovim susedima. Susedov konj je protrčao kroz njegove petunije. I on je osećao da sam ja prava osoba da rešim situaciju.

Odgovor koji je trebalo da dam ovom čoveku koji me je pozvao nalazi se u Luki 17,3.4: „Ako tvoj brat zgreši, ukori ga pa ako se pokaje,

oprosti mu. I ako sedam puta na dan zgreši protiv tebe i sedam puta ti dođe i kaže: 'Kajem se, oprosti mu' (SSP). (Verovatno bi čak i Petar pomislio da je previše ako bi se tih „sedam puta“ desilo u jednom jedinom danu). Šta da sam tom čoveku sa petunijama rekao: „Ono što treba da učiniš je da oprostiš. A ako susedov konj protrči kroz tvoje petunije još šest puta danas, oprosti mu još šest puta. Biblijski gledano, taj konj može da prođe još 489 puta! Dotle odavno više neće biti petunija kroz koje bi protrčao“.

Isus je preporučio neograničeno praštanje. A On ne bi tražio od nas da opraštamo više nego što to čini Bog, tako da znamo da je Božje praštanje takođe bez granica, sve dok nastavimo da Mu dolazimo i tražimo pomilovanje i primamo Njegov dar oproštenja.

Međutim, ljudi upravo tu ponekad postaju nervozni. Oni pitaju: „Zar to neće voditi ka odobravanju?“ Kada bi susedima sa konjem bilo oprošteno 490 puta ili čak 7 puta u toku jednog jedinog dana, zar oni ne bi počeli da misle da njihov konj ima pravo da trči kroz cveće? Zar nas učenje o neograničenom praštanju neće navesti da zloupotrebļavamo Božju blagodat?

Isus je dao odgovor na to pitanje u svojoj priči o dva dužnika koju je ispričao Simonu. Pogledajte Luka 7. On je Simonu, Mariji i učenicima koji su slušali rekao da kome se mnogo oprašta, taj mnogo voli. Što ti je više oprošteno, više voliš.

Sada moramo da dodamo samo još jedan tekst, Jovan 14,15: „Ako me volite, slušaćete (držaćete – Čarnić) ono što zapovedam“ (KJV).

Ovde to imate. Božje praštanje je neograničeno. Ali to ne vodi do odobravanja, zato što onaj kome je mnogo oprošteno, mnogo i voli. A što više voliš, više slušaš. To je tako jednostavno.

„Isus poznaje stanje svake duše. Možete da kažete: Ja sam grešan, veoma grešan. Možda i jeste; ali što si gori, utoliko ti je više potreban Isus. On se ne odvraća od onog koji plače i koji se kaje. On nikome ne govori sve što bi mogao da otkrije, već svakoj uzdrhtaloj duši nudi ohrabrenje. Iskreno će oprostiti svima koji dođu k Njemu da traže oprostaj i obnovljenje.“

TEZA BROJ 35

OPROŠTAJ JE BESPLATAN, ALI NIJE JEFTIN. KOŠTAO JE ŽIVOTA BOŽJEG DRAGOG SINA.

Jednog dana, u razredu koji sam podučavao na koledžu, raspravljali smo o ocenama. Upitao sam učenike: „Da li biste više voleli kada bi svako u razredu dobio 5, bez obzira koliko naporno on ili ona radili? Ili biste radije dobili 5 samo ako ste se pomučili za to?“

Rekli su pobožno: „O, radije bismo se pomučili za svoje ocene“.

Nisam im verovao. Čuo sam uobičajeno uzdisanje kad god bih najavio ispitivanje ili test. Istrpeo sam uobičajenu seriju izgovora zato što rad nije urađen na vreme. Istrpeo sam očekivani broj učenika koji bi se raspravljali po ceo dan, pokušavajući da dobiju dodatni bod. Rekao sam: „Ma, hajde! Samo pokušavate da impresionirate svog nastavnika! Budite poštteni. Ne ocenjujem vas na osnovu vašeg odgovora na ovo pitanje. Zar ne želite visok prosek? Zašto ne bi bila dobra vest kada bi svaka osoba u ovom razredu imala zagarantovanu najvišu ocenu?“

Rekli su: „Ne bismo toliko učili. Ne bismo toliko zapamtili. Mi ne cenimo ocenu ukoliko ne moramo da je zaradimo“.

I nisam mogao da ih odgovorim od tog stava!

Da li se slažete sa ovim učenicima? Šta je za vas vrednije – da nešto primite kao dar ili da to zaradite?

Ako vaš stanodavac plaća račun za vodu, da li to podrazumeva da koristite vodu obazrivije ili obilnije? Da li ste pažljiviji kada pišete adresu na koverti koja je kancelarijski materijal, nego kada koristite svoju sopstvenu kod kuće? Ako iznajmite auto sa neograničenom kilometražom, da li vozite auto više ili manje? Kada putujete na račun firme, da li odsedate u istom motelu koji biste izabrali i za svoj porodični odmor?

Ako je tačno da ljudska bića imaju tendenciju da više vrednuju stvari za koje su morali da ulože trud da bi ih stekli, zašto onda Bog nije postavio sistem spasenja delima? Kako zaista možemo da cenimo oprostenje ili pokajanje ili nebo na kraju, ako dolazi samo kao dar?

U Rimljanima 6,23 piše: „Božji dar je večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (KJV). Dela 5,31 kažu: „Njega je Bog svojom dešnicom uzvisio kao Kneza i Spasitelja da Izraelu podari pokajanje i oproštenje greha“ (SSP). Tako su oproštenje i pomilovanje i spasenje darovi, a ne nešto što zarađujemo ili zaslužujemo. Kako onda možemo istinski da ih vrednujemo, kao što bi trebalo?

Da bismo pronašli odgovor na ovu dilemu, treba da razumemo prirodu praštanja. *Misli s Gore blagoslova*, na str. 114 originala, opisuju to na ovaj način: „Božji oprostaj nije samo sudski akt kojim nas On oslobađa od osude. To nije samo oprostaj *za* greh, već *odvraćanje od* greha. To je izlivanje otkupljujuće ljubavi koja preobražava srce“.

Dakle, oproštenje nije samo sudski čin. To je više od čišćenja¹ nebeskih knjiga. To je više nego klimanje glavom u pravcu neba. To je obnovljeni odnos sa Osobom. To je prenos (transakcija) ljubavi.

Ljubav čini razliku, čak i na ljudskom nivou, u davanju i primanju darova. Dete može nezgrapno da sastavi neki predmet užasnog izgleda, napravljen od lepka i štapića od sladoleda, a roditelj će to ceniti zbog ljubavi – uprkos nedostatku stvarne vrednosti. Koliko više bi mi trebalo da cenimo dar, ako su nam i taj dar i darodavac važni.

Recimo da ste u bolnici zbog poremećaja rada bubrega i vaš brat dođe sa ponudom da dâ jedan od svojih bubrega, da bi vam spasio život. Da li biste mu rekli: „Želim da budem u stanju da istinski cenim ovaj bubreg, pa kako bi bilo da mi dopustiš da ti platim 500 dolara za njega?“ On bi bio uvređen. Činjenica da dar ima toliko veliku vrednost i da je dat od strane onoga ko nas toliko voli, nema cenu.

Ljubav sve menja. *Potreba* sve menja. Ako se davite i neko vam baci pojas za spasavanje, da li kažete: „Sačekaj trenutak. Šta mogu da učinim da platim za ovo? Ne mogu zaista da cenim ovaj pojas za spasavanje ukoliko ga nisam zaradio.“ Ne, vaš osećaj potrebe sprečava taj način razmišljanja.

Šta sprečava da oprostaj bude jeftin, čak i ako je besplatan? To je prepoznavanje naše beznadežne (očajničke) potrebe. To je razumevanje koliko mnogo je nebo platilo cenu da bi moglo da ponudi ovu vrstu

1 Branjanje izveštaja o gresima iz nebeskih knjiga – *prim. izdavača*

dara. To je prepoznavanje ljubavi iza dara, duboke čežnje Očevog srca za pomirenjem sa svojom decom. Sa potrebom kao što je naša i ljubav-lju kao što je Njegova, samo bi dar bio odgovor.

TEZA BROJ 36

BOG OPRAŠTA GREŠNICIMA, NE OPRAŠTA GREH, ALI BIBLIJA OVO ZOVE OPROŠTENJEM GREHA. ISUS JE UMRO ZATO ŠTO GRESI NISU MOGLI DA BUDU OPROŠTENI.

Možda bi odmah na početku trebalo da priznam da je ova teza igra rečima, koja pogađa suštinu. Neki ovu tezu smatraju uznemirujućom; drugi je smatraju upozoravajućom. Međutim, hajde da, kroz priču, pokušamo da razumemo istinu koja je obuhvaćena njome.

Jednog dana vozio sam sporednim putevima, dobro prekoračivši ograničenje brzine, pokušavajući da nadoknadim izgubljeno vreme. Kasnio sam na sahranu! Ali ubrzo se drugi oblak prašine spojio sa mojim i, unutar tog drugog oblaka prašine bio je policajac.

Zaustavio me je pored puta i najpre je bio prilično strog, zahtevajući da vidi moju vozačku i saobraćajnu dozvolu. Međutim, nakon što je čuo ko sam i koja je priroda moje žurbe, malo je smekšao.

Rekao je: „Mislio sam da ovde imam slučaj ukradenog automobila. Ali sada ne znam šta da radim sa vama. Ako vam napišem kaznu, to će izaći u sutrašnjim gradskim novinama i to će vas osramotiti pred vašim parohijanima. A ionako ne mislim da je kazna rešenje.“

Rekao sam: „Ne, gospodine, ni ja to ne mislim“.

Konačno je rekao: „Hajde. Produžite. Prepušteni ste sami sebi“. I on je otišao svojim putem, a ja svojim – polako!

Ovaj saobraćajni policajac je učinio nešto što Bog *ne* čini i to pokazuje razliku, na koju pokušavam da ukažem, između opraštanja grešnicima i opraštanja greha. Policajac je „oprostio moj greh“ prekoračenja brzine. Međutim, čineći to, on nije bio pošten prema zakonu te zemlje, koji zabranjuje vožnju preko određene brzine.

Bog ne menja svoj zakon. On ne pravi izuzetke. Kada čovek prekrši zakon, jedna od Božjih opcija nije da jednostavno kaže: „U redu je. Nije važno. Zanemarićemo to ovog puta“.

„Da je bilo moguće promeniti ili ukinuti zakon, onda Hristos ne bi morao da umre. Međutim, ukinuti zakon značilo bi ovekovečiti pre-

stup i staviti svet pod sotoninu vlast. Hristos je bio podignut na krstu, zato što je zakon nepromenljiv, zato što čovek može da bude spasen samo kroz poslušnost njegovim odredbama“ – *Čežnja vekova*, str. 762, 763 originala.

Ono što Bog čini je da oprašta *grešnicima*. U tome je razlika! Da je saobraćajni policajac postupio prema meni onako kako Bog postupi prema meni, On ne bi imao izbora nego da mi napiše kaznu. Bio bih pozvan na sud i sudija bi me proglasio krivim i kaznio me određenim novčanim iznosom.

Ako ne bih imao potreban novac, morao bih da provedem vreme u zatvoru. A kada bi kazna bila određena, policajac bi istupio, izvadio svoj novčanik i sam platio kaznu, kako bih ja mogao da budem oslobođen. Da je to uradio, on bi se držao zakona, a u isto vreme bi mene spasio kazne zbog mog kršenja zakona.

Ljudski rod je prekršio Božji zakon. Pošto Bog nije mogao da oprostí grehe, On nije mogao da klimne glavom Adamu i Evi i kaže: „Hajde. Prepušteni ste sami sebi“. Da je to učinio, ceo Njegov univerzum bi bio u opasnosti.

Vlada naše zemlje nam ponekad dozvoljava da se provučemo sa prilično malom kaznom. Ponekad možemo da prekršimo zakon i da ne budemo uhvaćeni. U stvari, neki ocenjuju da barem 80% zločina ostane nerešeno. Čak i kada smo uhvaćeni, može nam se dozvoliti da izbegnemo kaznu za naše grehe.

Ali nije tako u božanskoj vladavini. Greh ne ostaje neotkriven i ne može da se pređe preko njega. Ono što piše u Rimljanima 6,23 je uvek tačno: „Plata za greh je smrt“.

Zbog svoje ljubavi, Bog je pronašao izlaz. Hristova smrt na krstu dala Mu je slobodu da oprašta *grešnicima*. Tako je On obezbedio i svoju pravdu i naše oslobođenje.

TEZA BROJ 37

PREMA PISMU, HRISTOS JE UMRO ZA NAŠE GREHE.

Zamislite da ste sudija. Sredina je Drugog svetskog rata. Hitler je uhvaćen i doveden u vašu sudnicu. Iznose se dokazi protiv njega, užas za užasom. Slušate o gasnim komorama. Slušate o ljudima koji su bili prisiljeni da iskopaju svoje sopstvene grobnice, a onda su streljani i bačeni u njih. Slušate o gladnoj deci koja su, vrišteći, odvučena od svojih roditelja, samo da bi oni gledali kako ih nemački vojnici sakate. Gledate fotografije otvorenih rana, naduvenih tela, praznih očiju. Vi ste sudija. Kakvu presudu ćete doneti?

Sačekajte trenutak! Budite uvereni da to činite iz ljubavi! Da li želite da steknete reputaciju kao okrutan, gnevan sudija? Ako odlučite da Hitler treba da bude kažnjen, zar vas to neće spustiti na njegov nivo?

Koncept o kome se veoma mnogo govorilo u poslednje vreme je da je Bog – Bog ljubavi i da zato ne bi povredio nikoga. Taj koncept osuđuje, kao pagansku, misao da je Hristova smrt bila neophodna. On kaže: „Bog nije neki ljutiti Bog koji treba da bude umiren. On nije Bog suda. Ono što izgleda kao da je božanska osuda, jednostavno je posledica naših sopstvenih loših izbora. Bog pun ljubavi ne bi doneo uništenje i smrt“.

Možda je Hitler ekstremno primer. Pokušajmo sa nekim primerom iz Starog zaveta. Deca Izraela su imala zabavu. Iskoristili su to što je Mojsije bio van grada, a Aron je bio glavni. Uz njegovu pomoć napravili su zlatno tele i upravo na vrhuncu proslave Mojsije se neočekivano vraća. Sećate li se posledice? Oni koji su se pokajali bili su prisiljeni da popiju¹ svog idola, a oni koji se nisu pokajali bili su ubijeni. Zvuči prilično okrutno. Da li je Bog u toj situaciji postupio s ljubavlju?

„Božja milost je dozvolila da strada nekoliko hiljada ljudi, da bi se sprečilo da osude pogode milione. Da bi spasio mnoge, On mora

1 Interesantno je napomenuti da je koloidno zlato tj. suspenzija čestica zlata (zlatnog praha) u nekom fluidu (najčešće vodi), gde su čestice zlata veličine manje od 100 nm, zapravo intezivno crvene boje, kao krv. Može se pretpostaviti da je Mojsije ovim postupkom, opisanim u 2. Moj. 32,20 hteo podići pogled ovih idolopoklonika na Hrista i Njegovu žrtvu, simbolično predstavljenu Njegovom krvlju – *prim. izdavača*

da kazni nekolicinu. Osim toga, pošto su se ljudi odrekli svoje vernosti Bogu, odrekli su se i božanske zaštite i, ostajući bez odbrane, ceo narod je bio izložen sili svojih neprijatelja. Da zlo nije odmah bilo uklonjeno, oni bi uskoro pali kao plen u ruke svojih mnogobrojnih i moćnih protivnika. Bilo je neophodno za dobrobit Izraela, a i kao pouka za sve naredne generacije, da zločin bude smesta kažnjen. Ništa manje ovo je bila i velika milost za same grešnike, koji treba da budu zaustavljeni na svom zlom putu. Da im je bio pošteđen život, isti duh koji ih je naveo da se pobune protiv Boga, jasno bi se pokazao i u međusobnoj mržnji i razdoru, dok konačno ne bi uništili jedni druge. Iz ljubavi prema svetu, iz ljubavi prema Izraelu i čak prema prestupnicima, taj zločin je bio kažnjen brzo i veoma strogo“ – *Patrijarsi i proroci*, str. 325, 326 originala.

Greh nikada nije besplatan. Greh donosi smrt i nije moguće jednostavno poništiti posledice. Samo na jedan način pravda može da izađe na kraj sa realnošću greha, a to je ako neko drugi preuzme kaznu. „Hristos je umro za naše grehe prema Pismu“ 1. Korinćanima 15,3 (KJV). To je jednostavna tvrdnja biblijske istine u vezi sa ovom temom. Isaija 53,5 kaže: „On bi ranjen za naše prestupe (grehe – Šarić), izbijen (slomljen – Bakotić) za naša bezakonja (zlodela – Šarić)“ (Daničić).

Pravda je isto tako puna ljubavi kao i milost. Ako vaš sin tuče vašu ćerku, vi ne volite ni dečaka ni devojčicu, ako ne učinite nešto da to zaustavite. Hristova smrt u ime onih koji će prihvatiti Njegovu žrtvu i konačno kažnjavanje onih koji ne prihvate, u ognjenom jezeru, jeste najveći čin ljubavi koji Sudija univerzuma može da učini, uprkos užasu greha. Hristova smrt i konačno kažnjavanje zlih otkriva Njegovu ljubav isto kao što to čini i Njegova milost koja obuhvata grešnika koji se kaje. Istinska ljubav mora da nađe način da spoji pravdu i milost.

TEZA BROJ 38

KRST JE OMOGUĆIO BOGU DA BUDE PRAVEDAN, A DA IPAK OPROSTI SVAKOM.

U početku je bio radostan. Istina, izgubio je poslednju bitku i bio je zbačen s neba, ali sada je Lucifer imao svoje sopstveno carstvo, sa više od jedne trećine nebeskih anđela pod svojom vlašću. Svakako da bi sa ovakvim početkom on uskoro mogao da se pregrupiše i preduzme drugi napad – a sledeća bitka bi mogla da se završi u njegovu korist.

Međutim, uskoro su počeli da se pokazuju problemi u njegovoj vladavini. Nije bilo jedinstva u slaganju oko autoriteta. Sada, kada se završio sukob sa Božjim Sinom, pali anđeli su počeli da se svađaju međusobno. Njihovo stalno prepiranje bilo je izvor neprijatnosti čak i za sotonu!

Ali još veća borba se odvijala u njegovom srcu. Sotona je bio usamljen. To je najintenzivnije osetio u času kada bi nebeski horovi predvodili slavljenje Boga. On je nekada bio vođa tih horova. A užas izbora koji je načinio počeo je da se oseća. On je gledao napred, u budućnost, koja je bila crnija nego bilo šta što je ikada mogao da zamisli.

Knjiga *Priča o otkupljenju* daje ovaj opis: „Sotona je zadrhtao kada je video svoje delo. Bio je sam, razmišljajući o prošlosti, sadašnjosti i svojim budućim planovima. Njegovo moćno telo se treslo kao u oluji. Andeo sa neba je prolazio. Sotona ga je pozvao i preklinjao za razgovor sa Hristom. To mu je bilo odobreno. Onda je rekao Božjem Sinu da se kaje zbog svoje pobune i pozeleo je ponovo Božju naklonost... Hristos je zaplakao zbog sotonine patnje, ali mu je rekao da je Božje mišljenje da nikada ne bi mogao da bude primljen na nebo. Nebo ne sme da bude dovedeno u opasnost. Kada bi on bio primljen nazad, celo nebo bi bilo ugroženo, jer su greh i pobuna nastali s njim. Seme pobune je još uvek bilo u njemu“ – str. 26 orig.

Sotona je sa ovog razgovora sa Hristom otišao odlučan da pokuša drugi trik. Odlučio je da izazove pad ljudskog roda. Time bi se ostvarilo ono što nije uspeo da ostvari drugim metodama. Sotonine prve

optužbe protiv Boga su dovele u pitanje Božju pravdu. Sada bi imao priliku da u praksi dokaže svoj stav.

Kad bi ljudski rod zgrešio, to bi dokazalo da je Božji zakon nepravedan i da je nemoguće biti mu poslušan. U najmanju ruku, sotona bi onda mogao da preuzme vlast nad Zemljom. Međutim, ako bi trebalo da Bog ponudi neki plan da vrati ljudski rod u naklonost neba, onda bi sotona imao priliku koju je zaista tražio – šansu da se vrati na isti položaj. Jer, ako bi Bog dozvolio ljudskom rodu drugu šansu, i za sotonu bi takođe jedino pošteno bilo da dobije još jednu priliku.

Ali Božji um je već predvideo odredbu upravo za takav hitan slučaj. Još od večnosti je postojao plan da se ostvari i povratak palog ljudskog roda i opravdanje Boga od sotoninih optužbi.

Kroz Hristovu smrt na krstu, Bog može „da bude sam pravedan i da opravda onoga koji veruje u Isusa“ – Rimljanima 3,26 (Čarnić). Hristova žrtva [prineta] u naše ime omogućila je Bogu da održi i pravdu i praštanje. Krst je otkrio Božju pravdu, dok je u isto vreme obezbedio način kojim bi čoveku moglo da bude oprošteno, bez narušavanja Božje pravde.

Za sotonu koji je namerno zgrešio, sa potpunom svetlošću i znanjem o Božjoj ljubavi, nije bilo moguće veće otkrivanje te ljubavi, da promeni njegovo pobunjeno srce. Ali ljudskom rodu, koji je bio prevaren i zbunjen, Bog je mogao da ponudi drugu šansu. Za one koji su bili spremni da je prihvate, Božja ljubav i pravda i milost, otkriveni u Hristovoj smrti, sve će promeniti. Za one koji su spremni da je prihvate, obezbeđen je put spasenja.

TEZA BROJ 39

HRISTOVA SMRT JE BILA NEOPHODNA, KAKO BI NAM BILO OPROŠTENOM.

Pretpostavimo da ste doneli odluku da želite da otkrijete Božju ljubav ljudima u Čikagu. I tako se preselite u centar Čikaga i počnete da se šetate ulicama, pomažući onima koji su u nevolji, odvajajući vreme da saslušate one koji su usamljeni i čineći sve što možete da podelite Božju ljubav sa onima koje sretnete.

Međutim, Čikago je opasno mesto, naročito nakon što padne mrak. I šetajući ulicama posle ponoći, neizbežno rizikujete. Uspevate sa svojim planom jedno vreme i u mogućnosti ste da budete blagoslov brojnim ljudima. Ali jedne noći prolazite mračnom uličicom, gde čeka okrutni zločinac, i gubite svoj život.

Oni koji su vas znali tamo u Čikagu, saznaju šta vam se desilo. Pričaju drugima kako ste umrli da biste pokazali Božju ljubav. I tako vaša smrt postane smislena, zbog šansi koje ste bili spremni da preduzmete kako biste ljudima Čikaga raširili Božju ljubav.

Da li mislite da je ovo dobra analogija za Hristovu smrt na krstu? Da li je Njegova smrt bila neophodna, da bi nama bilo oprošteno? Ili je Hristova smrt bila sporedna? Da li je On došao na ovu Zemlju jedino da otkrije Božju ljubav, ali je umro jednostavno zato što je Zemlja opasno mesto? Ili je Njegova smrt bila sastavni deo plana da se spase čovečanstvo?

Postoji „teorija o moralnom uticaju“ pomirenja, koja tvrdi da Hristova smrt nije bila od suštinskog značaja. Ona tvrdi da je čovečanstvu moglo da bude oprošteno nezavisno od Njegove smrti. Jedna od grešaka kojima ova teorija pokušava da se suprotstavi jeste ideja o ljutitom Bogu kome je potrebno „parče mesa“, da bi umirio svoj gnev. I istina je da svrha Hristove smrti nije bila da zadovolji Božju osvetu. Bog je bio u Hristu, mireći svet u sebi. Ali da li je Hristova smrt bila neophodna iz drugih razloga?

Postoji ovo zapažanje u knjizi *Velika borba*, na strani 73 originala: „Isus je umro kao žrtva za čoveka, zato što pali ljudski rod ne može da

učini ništa da se preporuči Bogu. Zasluge razapetog i vaskrslog Spasitelja su temelj hrišćanske vere“.

Sveštenici i starešine su se okupili oko krsta na dan raspeća. Oni nisu bili spremni da prihvate razapetog Hrista. Rekli su: „Ako je On car Izraela, neka sada siđe s krsta i verovaćemo Mu“ – Matej 27,42 (KJV). Da li je moguće čuti odjek te iste misli i danas? Da li je moguće želeti da Hristos siđe sa krsta, da bi moglo da Mu se veruje?

Udar na ljudski ponos je priznati da nam je pre potrebno da budemo spaseni, nego da budemo obrazovani. Međutim, čitav temelj hrišćanske vere je premisa da je ljudskom rodu potreban Spasitelj.

Biblija u više navrata uči da je Hristos naš Zamenik. Možda se najpoznatiji odlomak nalazi u Isaiji 53: „A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na sebe, a mi mislismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kazna beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas“ – stihovi 4-6 (Daničić).

Ceo žrtveni sistem, od Adama i Eve na vratima Edema, do obreda u hramu u Isusovo doba, bio je zasnovan na shvatanju da treba da dođe Zamenik, da zauzme mesto grešnog čoveka, kako bi on mogao da bude spasen. Hristos je bio „jagnje koje je zaklano od postanka sveta“ – Otkrivenje 13,8.

Koliko god to moglo da bude razapinjuće ljudskom srcu, spasenje dolazi samo prihvatanjem razapetog i vaskrslog Spasitelja. „Klečeći u veri kod krsta, čovek je stigao do najuzvišenijeg mesta do kojeg ljudsko biće može da dopre“ – *Dela apostolska*, str. 210 originala.

TEZA BROJ 40

MI NE MOŽEMO DA DODAMO NIŠTA ONOME ŠTO JE ISUS UČINIO NA KRSTU, ALI BOG MOŽE DA DODA MNOGO.

Na zasedanju Generalne konferencije u Dalasu, u Teksasu, jedna od tačaka dnevnog reda bila je diskusija i preispitivanje crkvenih doktrina. Jedno od verovanja kojem je crkva posvetila posebnu pažnju bila je doktrina o pomirenju. Primedbe, za i protiv, pljuštale su sa svih strana – neki insistirajući da mi verujemo u potpuno pomirenje, drugi uveravaju da verujemo u nepotpuno pomirenje. Ja sam sedeo na balkonu, gledajući H.M.S. Ričardsa starijeg, koji je sedeo dole, u glavnoj sali, čitajući svoju Bibliju, očigledno nesvestan okoline.

Jednom je dao komentar o određenoj Biblijskoj konferenciji kojoj je prisustvovao: „Primio sam takav blagoslov te nedelje – mogao sam da pročitam čitav Novi zavet dok sam bio na tim skupovima“. Ali ja sam samo želeo da on ustane i kaže nešto, kako bi nam svima pomogao, kada je Mardok (W.G.C. Murdoch) izašao za govornicu. Rekao je: „Adventisti sedmog dana su uvek verovali u potpuno pomirenje koje još nije upotpunjeno“.

Hristova žrtva na krstu je bila potpuna žrtva. Kada je Isus viknuo: „Završeno je“, On je govorio istinu. On je završio delo koje je došao da obavi na Zemlji. „Bitka je dobijena. Njegova desnica, Njegova sveta ruka donela Mu je pobeđu. Kao Pobjednik, On je postavio svoju zastavu na večnim visinama. Zar nije bilo radosti među anđelima? Celo nebo proslavljalo je Spasiteljevu pobeđu. Sotona je bio poražen i znao je da je njegovo carstvo izgubljeno“ – *Čežnja vekova*, str. 758 originala.

I nema ničega što mi možemo da dodamo Njegovoj žrtvi. Naša dobra dela ne dodaju ništa. Naša poslušnost ili samopožrtvovanje ne dodaju ništa. Mi samo možemo da prihvatimo potpunu Hristovu žrtvu u naše ime.

Međutim, pomirenje još nije bilo upotpunjeno. U starozavetnoj analogiji Dana pomirenja, dan se nije završio onda kada je prvosveštenik ponudio žrtvu. Gresi naroda su tek morali da budu prebačeni

na žrtvenog jarca, a žrtveni jarac je morao da bude oteran u pustinju. Kada je Isus umro na krstu, bitka da postane naš Zamenik zbog greha bila je dobijena. Ali rat nije bio (niti je) još uvek gotov.

Ako Bog, posle krsta, nije nameravao da učini ništa više u pogledu naše obnove, onda, od tada, nikada više nije trebalo da znamo za dan bola ili patnje ili tuge ili smrti. Kada se Hristos pojavio u to jutro vaskrsenja, trebalo je da sa Njim izađu i svi koji su ikada živeli i umrli – ne samo nekoliko „prvenaca“. Kada se uzneo na nebo, svi oni koji su Ga prihvatili, od Adama do lopova na krstu, trebalo je da odu na nebo sa Njim. Ali to se nije dogodilo, kao što dobro znamo.

Bila bi ogromna greška misliti da, bilo šta što mi možemo da učinimo, može bilo šta da doda onome što je Isus učinio za nas na krstu. Ista greška bi bila misliti da je ceo plan spasenja bio završen na krstu. Krst je temelj hrišćanske vere, ali nijedna građevina nije završena onda kada je završen temelj, bez obzira koliko bi taj temelj mogao biti stabilan i čvrst.

Dodatno vreme, neophodno da sotonine namere postanu u potpunosti poznate i prepoznate od strane čitavog svemira, takođe je deo Božjeg plana. Davanje Jevanđelja celom svetu, kako bi svaki pojedinac mogao da ima odgovarajuću priliku da prihvati ili odbije Boga, deo je Božjeg plana. Dolazak Isusa u sili i slavi, da odvede svoju decu u njihov nebeski dom, deo je Božjeg plana. Hiljadu godina na nebu, dajući svakoj osobi šansu da ispita zapisnike sa suđenja i da sazna da je Bog bio pošten i pravedan, deo je Božjeg plana. Konačni sukob sa vojskama neprijatelja, razotkrivajući sotonu pred mnoštvom koje posmatra, kada će se svako koleno pokloniti i svaki jezik priznati da je Isus Hristos Gospod – i to je deo Božjeg plana

I uništenje zlih, i korena i grane, praćeno ponovnim stvaranjem Zemlje – i to je deo Božjeg predivnog plana za naše spasenje i obnove. On je tek počeo. Kraj će biti slavniji nego što možemo da zamislimo, jer „otkako je veka ne ču se, niti se ušima dozna, niti oko vide Boga osim Tebe da bi tako učinio onima koji Ga čekaju“ – Isaija 64,4 (Daničić).

TEZA BROJ 41

OSTAJANJE SA ISUSOM JE ISTO TAKO VAŽNO KAO I DOLAŽENJE K NJEMU.

Šta je važnije, venčati se ili ostati u braku? Bilo mi je zabavno da postavljam ovo pitanje različitoj publici širom zemlje, tražeći da podignu ruke, kako bi pokazali svoj odgovor. Ali nakon što to razmotrimo nekoliko trenutaka, pitanje koje uvek izazove najviše podignutih ruku je kada konačno pitam: „Koliko vas misli da je to glupo pitanje?“

Očigledno je da venčati se ne znači mnogo, ako ne planirate da ostanete u braku. A ne možete da ostanete u braku, ako se prvo nikada niste venčali.

Međutim, koliko često se setimo tog načela u hrišćanskom životu? Dolazak Isusu je važan, nema sumnje u to. Ali to je samo početak. Da bismo ostali hrišćani, moramo nastaviti da Mu dolazimo. Podjednako je važno ostati sa Isusom, kao što je važno prvo Mu doći.

„Koliko god potpuna bila naša posvećenost u obraćenju, ona nam neće biti ni od kakve koristi ukoliko se svakodnevno ne obnavlja“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, January 6, 1885. „Slediti Isusa zah-teva obraćenje svim srcem u početku i ponavljanje tog obraćenja svaki dan“ – Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary*, vol. 1, p. 1113. Isus je rekao: „Ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka svakog dana uzme svoj krst i ide za mnom“ – Luka 9,23 (SSP).

Hrišćanstvo je više od jednokratne odluke – to je način života. I dok se čini da je ovo osnovna istina, mnogi su je propustili i, na svoje zaprepašćenje, otkrili da je služba Gospodu mukotrpan posao.

Mi shvatamo koliko je neophodna svakodnevna posvećenost u braku. Znamo da je to tako u svakidašnjem svetu. Nije važno koliko blistate na razgovoru za posao ili koliko naporno radite prvog dana na novom poslu; ako se zaustavite na tome, uskoro ćete biti nezaposleni. Možete da krenete sa nekim programom vežbi i da prvi put radite ostajući gotovo bez daha, ali ukoliko to ne nastavite dan za danom, nećete

videti nikakve rezultate. Rađanje deteta je komplikovan postupak, ali vaš posao kao roditelja tek počinje kada se dete rodi. Mnogo više je uključeno u sticanje obrazovanja, nego što je samo pojavljivanje na dan upisa, koji je takođe važan.

Ako je u prolaznim stvarima tako očigledno da jednokratna odluka nije dovoljna, koliko više bi onda trebalo da prepoznamo važnost posvećenosti kada su u pitanju večne stvari.

Ponekad sam pričao o načinu da se ostane sa Isusom i o važnosti da se dan za danom provodi vreme sa Njim. Onda bi se pojavio neko nakon službe i rekao: „Ja sam to pokušao i nije delovalo“.

„Koliko dugo si pokušavao?“

„Tri dana.“

Zar ne bi trebalo da budemo voljni da damo Bogu barem isto vreme kao i stvarima ovozemaljskog života? Možda postoji neki posao koji jednostavno ne možemo da obavimo. Možda ima nekih situacija u braku koje su nemoguće. Možda ima nekih vrsta obrazovanja za koje niste kvalifikovani. Ali kada je reč o hrišćanskom životu, zahteva se samo jedna stvar: da dođete Isusu i da nastavite da Mu dolazite dan za danom. Ako budete nastavili da Mu dolazite, Bog je preuzeo odgovornost da se pobrine za sve ostalo što treba da se dogodi u vašem životu. *Čežnja vekova*, strana 302 originala: „Ako se pogled stalno zadržava na Hristu, delo Duha se neće prekinuti sve dok se ta duša ne preobrazi u Njegovo obličje“.

TEZA BROJ 42

SIGURNOST SPASENJA NASTAVLJA SE KROZ SVAKODNEVNI LIČNI ODNOS SA ISUSOM.

„I ovo je svedočanstvo: Bog nam je dao život večni i ovaj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina ima život; ko nema Sina Božijeg, nema života“ – 1. Jovanova 5,11.12 (Čarnić).

Da li vi imate Sina? Da li znate šta znači imati Sina? Apostol Jovan ovde ukazuje na to da imati Sina ili nemati Sina jeste činilac koji određuje da li imamo večni život. Ali šta znači „imati Sina“?

Ponekad su reči i izrazi koje koristimo za opisivanje i definisanje hrišćanskog života zbunjujući. Kada sam bio tinejdžer, smatrao sam veoma frustrirajućim to što sam stalno slušao sve te hrišćanske fraze, a da nisam znao šta one znače.

Šta znači „imati Sina“? Šta znači „pasti na Kamen“? Kako to „gleđamo Jagnje“? Kako to „pružite svoju ruku i uzmete Njegovu“? Mi koristimo mnogo ovakvih izraza, zar ne? Biblija ih koristi. Nadahnuti spisi u našoj crkvi ih koriste.

Na početku svoje službe, bio sam tako frustriran, pokušavajući da se ponašam kao hrišćanin i pričam kao hrišćanin i propovedam kao hrišćanin, kada u stvari *nisam bio* hrišćanin, da sam bio gotovo spreman da u potpunosti odustanem od posla. Međutim, jednog dana sam odlučio da učinim još jedan pokušaj. Uzeo sam knjigu *Put Hristu* i čitao je, podvlačeći sve ono što mi je govorila da radim. A kada sam završio, ispostavilo se da sam praktično podvukao čitavu knjigu. I ne samo to, već mnogo toga od onoga što sam podvukao, bile su te neopipljive fraze.

Bio sam na korak od toga da bacim knjigu u vatru, kada me je nešto zaustavilo. Iako sam bio dalje nego ikada od odgovora za kojima sam tragao, nešto se desilo u meni, što nisam mogao da objasnim, ali ni da poremem.

Tako sam odlučio da učinim još nešto: Ponovo ću proći kroz knjigu i podvući dvaput sve što mi kaže da uradim, a što već znam kako da uradim.

I tako sam počeo da shvatam osnove življenja hrišćanskog života. Podvukao sam tri stvari – čitaj svoju Bibliju, moli se i reci još nekome o onome što si dobio iz prve dve stvari.

Kad god naiđete na neku neopipljivu frazu, ili u Svetom pismu ili u onome što zovemo duhom proroštva, ako pogledate malo bliže, otkrićete da ona govori o jednoj od ove tri opipljivosti koje sve neopipljivosti čine opipljivim!

Sa tim na umu, pogledajmo ponovo 1. Jovanovu 5,11,12. „Ko ima Sina ima život.“ Pa, koristimo iste ove reči u svom svakodnevnom jeziku!

Mi kažemo: „Imam prijatelja“. „Imam ženu.“ „Ona ima muža.“ O čemu mi govorimo? Mi opisujemo odnos sa tom osobom.

Ako imamo Sina, imamo odnos sa Božjim Sinom. Govorimo o provođenju vremena u razgovoru sa Njim. Obraćamo Mu se u molitvi. Slušamo kako nam govori u svojoj Reči. Radimo sa Njim u službi i dopiremo do drugih ljudi.

Dakle, ako je osnova večnog života „imati Sina“, onda je osnova večnog života imati odnos sa Isusom, znati šta znači provoditi vreme u zajednici i razgovoru sa Njim dan za danom.

Naša sigurnost u spasenje ne zasniva se na članstvu u crkvi. Ne zasniva se na doktrinarnoj ispravnosti. Ne zasniva se na ponašanju. Zasniva se na stalnom odnosu sa Osobom.

„Oni koji će držati pogled uprt na život Gospoda Isusa, dobiće izobilan ulaz u Njegov duhovni hram“ – Ellen G. White *Comments, S.D.A. Bible Commentary*, vol. 6, p. 1086. „Nijedno obnovljeno srce ne može biti zadržano u stanju bliskosti, bez svakodnevnog dodavanja soli koju dobijamo od [čitanja] Reči. Božanska blagodat mora svakodnevno da se prima ili niko neće ostati obraćen“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, September 14, 1897.

Dok dolazite Isusu dan za danom, iznova prihvatajući Njegovu blagodat i tražeći da Ga upoznate bolje i da Mu verujete više, možete imati sigurnost večnog života.

TEZA BROJ 43

HRIŠĆANI BI TREBALO DA ZNAJU DA SIGURNOST SPASENJA IMAJU DANAS.

Šta odgovorite ako vas neko pita: „Da li si spasen“? Da li vam se to ikada dogodilo? Kako ste odgovorili?

Nadahnuti spisi našoj crkvi daju nam neka prilično jaka upozorenja protiv stava: „Spasen sam“. Obratimo ovde pažnju na neka od njih.

„Ne treba nikada da se opustimo u stanju zadovoljstva i prestanemo da napredujemo, govoreći: ‘Spasen sam’. Kada se ovako razmišlja, razlozi za budnošću, molitvom, ozbiljnim naporom da se grabi napred, ka višim dostignućima, prestaju da postoje. Neće se naći nijedan posvećeni jezik koji će izgovoriti ove reči, dok Hristos ne bude došao i mi ne budemo ušli kroz kapiju u Božji grad. Tada, na najprikladniji način, možemo dati slavu Bogu i Jagnjetu za večno spasenje. Dokle god je čovek pun slabosti – jer on sam po sebi ne može da spase svoju dušu – nikad ne bi trebalo da se usudi da kaže: ‘Spasen sam’“ – *Odabrana svedočanstva*, 1. knjiga, str. 314 orig.

Sličan odeljak nalazi se u *Hristovim očiglednim poukama*, na strani 155 originala i kaže: „Nikada se sa sigurnošću ne možemo uzdati u sebe niti osećati, sa ove strane neba, da smo bezbedni protiv iskušenja. One koji prihvate Spasitelja, koliko god iskreno bilo njihovo obraćenje, nikada ne bi trebalo učiti da kažu ili se osećaju kao da su spaseni. To je obmanjivanje. Svakoga treba učiti da neguje nadu i veru; ali čak i kada se predamo Hristu i znamo da nas On prihvata, nismo van domašaja iskušenja. Božja reč objavljuje: ‘Mnogi će biti očišćeni, ubeljeni i iskušani’ – Danilo 12,10 (KJV). Samo onaj koji izdrži iskušenje, primiće venac života.“

Zapazite da su ovo upozorenja protiv ideje „jednom spasen, za- uvek spasen“. Ona govore o shvatanju da, samo zato što smo *jednom spaseni*, automatski znači da ćemo na kraju *biti* spaseni. Može da postoji istinska razlika između stava: „Spasen sam danas“ i stava: „Biću spasen na nebu“.

Jedna osoba je iznela prilično dobar odgovor koji pokriva oba uporišta. Kada su je pitali: „Da li si spasena“, ona je odgovorila: „Do sada“!

Međutim, hajde da na trenutak ograničimo svoju pažnju na pitanje o „danas“. Da li ste danas spaseni? Kako odgovarate? Da li kažete: „Nadam se da jesam“ ili „Mislim da jesam“ ili „Pretpostavljam da ću saznati kada dođe dan suda“? Ili možete komotno da odgovorite: „Da, imam sigurnost spasenja danas“?

Pitanje o ličnom spasenju je najčešće postavljano pitanje u hrišćanskim krugovima. Kad god ankete daju mogućnost hrišćanima da navedu svoje goruće pitanje, ovo uvek izbija na vrh. To je uobičajeno pitanje i za mlade, kao i za stare. Ukoliko tražite od slušalaca da zapišu jedno pitanje koje bi želeli da postavite, ako bi zasigurno mogli da znaju da će dobiti pravi odgovor, pitanja o sigurnosti spasenja su uvek u većini. „Da li ću biti na nebu?“ „Da li ću biti spasen?“ „Da li ću uspeti?“ To je vrsta sebične brige! U stvari, to je jedan od glavnih načina koje đavo koristi da usredsredi našu pažnju na same sebe i učini da izgubimo iz vida Isusa. *Put Hristu*, na strani 72 originala, opominje nas u vezi sa tim. Tu piše: „Ne bi trebalo da učinimo sebe središtem i da se prepustimo strepnji i strahu da li ćemo biti spaseni. Sve ovo odvraća dušu od Izvora naše snage. Poverite Bogu staranje o svojoj duši i imajte poverenja u Njega. Razgovarajte i razmišljajte o Isusu. Neka se vaše Ja izgubi u Njemu. Otklonite sve sumnje; odbacite svoje strahove.“

Mi uvek moramo da živimo hrišćanski život dan za danom. Tražite Boga za zajednicu i razgovor dan za danom. Dodite Njemu za pokajanje i oprostjenje dan za danom. Položimo sve svoje planove pred Njegove noge, da budu sprovedeni ili odbačeni, kako Njegovo providenje bude pokazalo, dan za danom. Dodite Njemu za izlivanje Njegovog Duha, snagu za iskušenje, mudrost za službu, dan za danom. I kad tako uradimo, možemo da prihvatimo Njegovu sigurnost spasenja dan za danom. „Ako ste u dobrom odnosu sa Bogom danas, spremni ste ukoliko bi Hristos trebalo da dođe danas“ – *In Heavenly Places*, str. 227.

Ako ste pokušavali da zasnivate svoju sigurnost spasenja na svom prošlom iskustvu sa Bogom – čak i ako se to prošlo iskustvo dogodilo

koliko juče – onda pravite grešku. Ako ste pokušavali da nekako skupite dovoljno sigurnosti da vam potraje do kraja života – čak i kad bi se vaš život sutra završio – onda ste u nevolji. Ali možete danas da imate sigurnost spasenja. I ako odvojite vreme, dan za danom, da se uverite u svoje prihvatanje Božjeg prihvatanja, kraj vašeg života na ovoj Zemlji zateći će vas među spasenima za večnost.

TEZA BROJ 44

BIBLIJA UČI DA JE JEDNOM SPASEN – ZAUVEK SPASEN, DOKLE GOD OSTAJETE U SPASENJU.

Jedne večeri sam išao da slušam jednog nazarenskog propovednika koji je rekao: „Mi verujemo u jednom spasen – zauvek spasen, dokle god ostanete u spasenju“. To je verovanje koje je zajedničko adventistima i nazarenskoj crkvi!

Veliki deo evangelističkog hrišćanskog sveta veruje da, sve što je potrebno da biste bili spaseni, jeste da klimnete glavom u pravcu neba jednom tokom svog života i vaše večno spasenje je osigurano. Oni veruju da, bez obzira na izbore koje učinite ili na smer vašeg života nakon trenutka one početne odluke za Hrista, na kraju ćete biti uvedeni kroz biserna vrata u Božji grad.

Međutim, biblijsko učenje na ovu temu je veoma jasno. „I [po]što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih. Ali koji pretrpi (izdrži – D. Stefanović) do kraja, taj će biti spasen“ – Matej 24,12.13 (kombinacija prevoda Karadžić-Čarnić).

Isus je podučavao o istom načelu u Jovanu 15. On je učenicima govorio svoje poslednje reči na putu za Getsimaniju. Pokazao je vinograde, vidljive na mesečini i još jednom je pokušao da objasni taj odnos, da moraju da ostanu u Njemu, da bi imali život. On je u 6. stihu rekao: „Ako neko ne ostane (prebiva – KJV) u meni, izbacuje se napolje kao loza i osuši se. Nju skupe, bace u vatru i spale“ (SSP). Dakle, moguće je biti loza, ali ne prebivati, ne ostati sa Čokotom. A kada se nastavi to odvajanje, dođe vreme da se loza ukloni.

U svojoj priči o svadbenoj gozbi u Mateju 22, Isus je takođe govorio o mogućnosti da se krene, ali ne održi u hrišćanskom životu. Car je pripremio gozbu. Čovek je prihvatio poziv na gozbu. Učinio je prvi korak. Ali zanemario je ili odbio da obuče svadbeno odelo i kada je car došao da pogleda goste, našao se čovek kome je nešto falilo. Car je izdao naredbu: „Svežite mu ruke i noge i izbacite ga u krajnju tamu; onde će biti plač i škrgut zuba“ – stih 13 (Čarnić).

„Grešan čovek može da nađe nadu i pravednost samo u Bogu i nijedno ljudsko biće nije pravedno ništa duže nego dok ima veru u Boga i održava životnu vezu sa Njim“ – *Svedočanstvo za propovednike*, strana 367 originala.

Kao što smo već zapazili, sigurnost spasenja traje sve dok traje naš odnos sa Bogom, sve dok nastavljamo da prihvatamo Njegove darove pokajanja i oprostjenja i blagodati. Istrajavanje u spasenju zasnovano je na ovom odnosu vere sa Njim, ne na našem ponašanju ili našem učinku (dostignućima, zaslugama). I nijedan odnos ne traje ništa duže nego što se on održava.

Znamo iz naših ljudskih odnosa da je moguće da smo u jednom trenutku imali odnos sa nekim, ali da danas više nemamo taj odnos. Ukoliko se neki odnos ne održava u životu stalnim zajedništvom i razgovorom i povezanošću, on će neminovno zamreti.

Isto važi i za naš odnos sa Bogom. Biblija verno beleži primere onih kao što su Enoh, Mojsije, Danilo i Pavle, koji su nastavili da hodaju sa Bogom do kraja svog života. Pavle je pred kraj života mogao da kaže: „Borio sam se u dobroj borbi vere, završio sam trku, održao sam veru; stoga je za mene pripremljen venac pravednosti“ – 2. Timotiju 4,7.8 (KJV). On *nije* rekao: „Priključio sam se pravoj strani; započeo sam pravu trku; jednom sam imao veru“. Ne, on je *održao* veru, izdržavši do kraja.

A Biblija nam takođe govori i o onima koji su krenuli sa Bogom, ali su pali pored puta i izgubili spasenje koje su jednom imali. Kain je započeo tako što je nudio jutarnje i večernje žrtve sa ostatkom porodice. Ali nije izdržao do kraja. Car Saul je započeo kao obraćeno, ponizno Božje dete. Međutim, preuzeo je kontrolu nad svojim životom i, kao posledica toga, završio svoj sopstveni život. Valam je u jednom trenutku bio Božji prorok, ali uprkos svojoj magarici koja je govorila, anđelu koji se pojavio da ga upozori i Božjem glasu u noćnim vizijama koji ga je savetovao, on je bio više zainteresovan za svoju sopstvenu, nego za Božju slavu i postao je saveznik neprijatelja Božjeg naroda. Juda je bio jedan iz najužeg kruga; slušao je Hristove reči i video Njegova dela. On je dobio mesto kao misionar i sa ostalim učenicima se

pridružio u isceljivanju bolesnih, isterivanju demona i podizanju mrtvih. Ali otišao je od svega toga i izdao svog Gospoda.

Biti jednom spasen je važno. Nastaviti prihvatati spasenje je podjednako važno.

TEZA BROJ 45

MIR NE PROIZILAZI IZ POBEDE, ALI POBEDA PROIZILAZI IZ MIRA.

Bila je veoma uključena u kontrakulturu¹, što je obuhvatalo i drogu i sve ostalo. Sada je pokušavala da se vrati i otkrila da to nije lako. Sprijateljila se sa mladićem iz kampa i on ju je doveo u svoju kancelariju za savet.

Pošto je opisala svoju dilemu, pričajući o svom razočaranju onim što je svet imao da ponudi, ali i priznajući da nije mogla da promeni navike čiji je postala rob, nešto mi je sinulo. To je delovalo kao ono što je opisano u knjizi *Put Hristu*, na strani 49 originala.

Tako smo otvorili knjigu i zajedno čitali.

„Pošto je vaša savest oživljena Svetim Duhom, vi uvidate nešto od tog zla greha, njegove sile, krivice, jada; i gledate na njega sa gađenjem. Osećate da vas je greh odvojio od Boga, da ste u ropstvu sile zla. Što se više borite da pobegnute, više shvatate svoju bespomoćnost. Vaše pobude su nečiste; vaše srce je nečisto. Uvidate da vam je život bio ispunjen sebičnošću i grehom. Čeznete da vam bude oprošteno, da budete očišćeni, da budete oslobođeni. Sklad sa Bogom, nalikovanje Njemu – šta možete da učinite da to dobijete?“

„Da“, rekla je. „To sam ja. To je moj problem. Brzo! Recite mi odgovor. Šta mogu da učinim?“

Zaustavite se sa mnom na trenutak i razmotrimo šta bi mogao da bude odgovor. Prvi pasus opisuje jedan zbrkan život. Sveti Duh je radio na srcu i ta osoba je postala svesna velike potrebe. Međutim, ona je takođe postala svesna velike bespomoćnosti. Ona nikako da ostvari pobedu nad svojim grešnim životom i pita kako da bude slobodna. Šta je potrebno da bi joj bilo oprošteno i da bi bila očišćena?

1 *Kontrakultura* (eng. Counter Culture) predstavlja skup vrednosti, radikalno suprotstavljenih glavnim vrednostima dominantne kulture. Ona se zalaže za drugačiji način života, drugačije oblike porodice, drugačije forme rada i „ne-karijerizam“ kao način odnosa prema radu i životu. Za razliku od *podkultura* koje mogu relativno mirno koegzistirati sa vrednostima vladajuće kulture, vrednosti *kontrakulture* su im potpuno suprotstavljene i teže njihovom ukidanju – *prim. prev.*

Ako ste bihevorista², vaš prvi odgovor bi bio u oblasti učinka. Mogli biste da kažete: „Ova osoba treba više da se trudi da čini ono što je ispravno. Ona ne sme da odustane. Ona mora izabrati da bude poslušna Bogu i onda će joj Bog dati koliko god joj je potrebno sile da sledi taj izbor“.

Ako ste relacionista³, vaš prvi odgovor bi mogao da bude da osoba koja je ovde opisana treba više da čita Sveto pismo i da se moli.

Ako ste religiozni, mogli biste da date savet da rešenje leži u pristupanju crkvi, druženju sa drugim vernicima.

Ali koji odgovor je dat u *Putu Hristu*? Upravo sledeća rečenica, još uvek na strani 49 originala, kaže: „To je mir koji vam je potreban“.

Kakav odgovor! To zvuči kao da čoveku koji umire od žeđi kažete da mu je potrebna voda. Ili detetu koje umire od gladi, da mu je potrebna hrana. Ili da kažete porodici na ivici bankrota da joj je potreban novac. Kako neko može da ima mir kada mu je život u zbrci?

Ali čekajte! „To je mir koji vam je potreban – nebeski oproštaj i mir i ljubav u duši. Novac to ne može da kupi, umom to ne može da se dobije, mudrost to ne može da ostvari; nikada se ne možete nadati da ćete to obezbediti svojim sopstvenim naporima. Međutim, Bog vam to nudi kao dar, ‘bez novca i bez cene’... Vaše je, samo ako želite da ispružite svoju ruku i dohvatite“ – *Isto*.

Razmislite o detetu koje raste i razvija se. Da li ono ikada pravi greške? Da li ikada padne ili ne uspe u nečemu? Da li ikada čini ludosti? Kako bi trebalo da postupamo prema njemu? Univerzalno i vanvremensko načelo je da, svoje greške i padove može nadrasti jedino osoba koja je voljena i prihvaćena dok ih čini.

2 Pristalica bihevorizma – osoba usmerena na ponašanje tj. osoba koja sve procenjuje i vrednuje na osnovu spoljašnjeg ponašanja i učinka ponašanja, istovremeno negirajući važnost unutrašnjeg psihičkog života.

Bihevorizam (psih.) – psihološka škola, nastala početkom 20. veka, koja se bavi istraživanjem objektivnog ponašanja i načinom rada ljudi. Prema učenju ove škole, predmet psihologije može biti samo objektivno ponašanje, tj. ono ponašanje i učinci ponašanja koji se mogu objektivno opažati i meriti, a kao metoda priznaje se samo objektivno opažanje i merenje – *prim. izdavača*

3 Osoba usmerena na odnose tj. osoba koja sve procenjuje i vrednuje na osnovu međusobnih odnosa koji postoje između živih bića i stvari – *prim. izdavača*

A šta je sa učenjem vožnje? Da li se sećate kako je to izgledalo? Da li ste prvi put uradili sve kako treba? Naučíte da vozi samo onaj kome je dozvoljeno da pravi greške i da i dalje nastavi da pokušava.

Da li ste ikada započeli neki novi posao? Da li ste sve radili savršeno, od prvog dana pa nadalje? Ili je vaš šef očekivao da neko vreme učíte? Kada novi radnik dođe na posao, čak i poslovni svet čini ustupke zbog njegovog neiskustva. On ne bude otpušten prvi put kada u nečemu pogreši. Umesto toga, njega prihvataju i podstiču dok uči. To je jedino okruženje u kojem osoba može da se opusti i zapamti pravi način da uradi nešto.

Isus je ženi uhvaćenoj u preljubi rekao: „Ni ja te ne osuđujem; idi i više ne greši“ – Jovan 8,11 (KJV). Jedina osoba koja može da se nada da ode i više ne greši je ona koja zna da nije osuđena. Najpre mora da dođe mir. A mir donosi oslobođenje (i olakšanje).

TEZA BROJ 46

**JEDAN OD RAZLOGA ZAŠTO NASTAVLJAMO DA GREŠIMO
JE ZATO ŠTO NE VERUJEMO DA NAM JE OPROŠTENOM.**

**SIGURNOST VODI DO POBEDE.
NESIGURNOST VODI DO PORAZA.**

U crkvi u kojoj sam bio pastor pre nekoliko godina, jedna porodica je usvojila malu petogodišnju devojčicu. Rođeno od majke narkomanke, dete je doživelo u životu više toga ružnog, nego što većina ljudi doživi za ceo svoj životni vek. Naučila je da preživi, ali nije znala kako da živi. Znala je kako da mrzi, ali ne i kako da voli. Na mnogo načina je delovala kao nemoguć slučaj.

Iza nje je bio niz hraniteljskih porodica. Usput bi govorila o „majci Keren“, „mama Beki“ i „mama En“. Sve one su je izneverile. Sada ju je usvojila hrišćanska porodica i obećala joj stalni dom. Ali ona nije znala za stalnost. Sve što je razumela bilo je privremeno – i nije htela da dopusti sebi da ponovo bude povređena.

Bila je tako sigurna da će biti napuštena, da je učinila sve što je mogla da ubrza taj proces. Ona je bila majstor da rasturi dom. Pošto je od najranijeg detinjstva bila nezamislivo zlostavljana, nijedna kazna nije mogla da je obuzda. Njena nova porodica je s vremena na vreme gubila nadu da će ikada dopreti do nje.

Dokle god je ostajala uverena da će njeno loše ponašanje imati za posledicu da bude odbačena, ona je nastavljala da se buni. Do preokreta je došlo tek kada je napokon shvatila da, bez obzira koliko je loša, ipak će biti prihvaćena. Tek kada joj je njena nova porodica konačno saopštila da je prihvata bezuslovno, ona je mogla da počne da se isceljuje.

Tek tada je otkrila da neposlušnost više nije bila neophodna.

Jedna od stvari koje su joj pomogle bila je ta da treba jasno da razume posledice određenih postupaka. Posledice su bile pravične, a ne prestroge. Ali nije joj bilo dozvoljeno da se loše ponaša „bez plaćanja cene“. U isto vreme, ona je polako počela da shvata da posledica nepo-

slušnosti *neće* biti to da bude odbačena i oterana. Dokle god je želela da ostane u tom domu, njeno mesto je bilo sigurno.

Ponekad gledamo na Boga na isti način kao što je ovo dete gledalo na svoje nove roditelje. Toliko smo sigurni da će nas On odbaciti zbog onoga što jesmo, da nastavljamo da budemo to što jesmo! Nastavljamo da grešimo zato što ne verujemo da nam je oprošteno. Ostajemo poraženi zato što nemamo sigurnost da nas On podjednako prihvata i dok uzrastamo.

Da li to znači da je greh u redu, da možemo da kršimo Njegov zakon i prođemo nekažnjeno? Ne, prestup ima posledice. Ali biti odbačen od strane Boga ni slučajno nije jedna od njih – sve dok ostajemo „u porodici“ i nastavljamo da Mu dolazimo za isceljenje i oprostaj i silu.

Put Hristu, strana 52 originala, govori o tome na ovaj način: „Neki kao da smatraju da moraju da budu na proveri i da moraju da dokažu Gospodu da su se popravili, pre nego što mogu da zatraže Njegov blagoslov. Međutim, oni mogu čak i sada da traže blagoslov od Boga. Oni moraju da imaju Njegovu blagodat, Hristov Duh, da otkloni njihove slabosti ili neće moći da se odupru zlu. Isus voli da dođemo k Njemu upravo onakvi kakvi jesmo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo da dođemo sa svim svojim slabostima, svojom ludošću, svojom grešnošću i da u pokajanju padnemo pred Njegove noge. Na Njegovu je slavu da nas prihvati u zagrljaj svoje ljubavi, zavije naše rane, očisti od svake nečistote“.

1. Jovanova 3,2 kaže: „Ljubazni (dragi moji – Čarnić; voljeni – KJV)! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste“ (Karadžić).

Naš deo je da se pobrinemo da *sada* istrajemo u odnosu sa Njim, kao Njegovi sinovi i ćerke. Njegov deo je da obezbedi da, šta god treba da se učini da bismo bili kao On, bude učinjeno na vreme.

Isus voli da Mu mi dođemo upravo onakvi kakvi jesmo, jer je to jedini način na koji *možemo* da dođemo. On ne postavlja granice koliko puta možemo da dođemo, a ipak budemo prihvaćeni. On nas voli zato što smo Njegova deca, ne zbog bilo kakvog dobra u nama. I kada

konačno shvatimo da smo voljeni i prihvaćeni od strane Njega, počemo da se isceljujemo. Prihvatanje[†] Njegovog prihvatanja sve menja.

† Ovdje bismo samo napomenuli da biblijska ideja koju je apostol Pavle izneo u 5. poglavlju Poslanice Rimljanima ide još dalje i radikalnije – ne radi se o prihvatanju, nego o prestajanju sa odbacivanjem! Naime, poruka koju je on u tom poglavlju izneo glasi da su nam Hristos i svi Božji darovi kroz Njega (Njegov život, opravdanje, pomirenje, spasenje...) dati kao nasledni dar – dar koji dobijamo rođenjem (pravnom terminologijom – rođenjem stečeno pravo), ali Ga kasnije zbog raznih razloga, kao što su prevara greha i ljubav prema njemu, oholost, bezbožnost, neverstvo... odbacujemo i zbog tog odbacivanja nam je potrebno pokajanje, obraćenje, novo (tj. duhovno) rođenje, posvećenje... koji su takođe Božji darovi. Uostalom, velika je razlika u značenju između *prihvatanja* i *neodbacivanja*. Prihvatanje se odnosi na nešto što trenutno nije već tek treba da bude u našem posedu, nešto na šta još uvek nemamo pravo i tek treba da ga dobijemo, a neodbacivanje se odnosi na nešto što već jeste naše, na šta već imamo pravo.

Iako na prvi pogled deluje nebitno i samo kao igra reči, to u koje od ova dva shvatanja verujemo odrediće i naš odnos prema Bogu i spasenju, a time i način na koji smatramo da dolazimo do njega – da li našom ili Božjom inicijativom.

Od toga će dalje zavisiti i veličina naše zahvalnosti Bogu, pobuda zbog koje Mu služimo, priroda naših dela – da li će to biti dela vere (dela zahvalnosti zato što smo već spaseni) ili će to biti dela zakona (pokušaj da se sami opravdamo).

U prvom slučaju, naglasak je na nama, našoj inicijativi, mi smo u centru pažnje i imamo značajnog udela u svom spasenju. U drugom slučaju naglasak je na Bogu, Njegovoj inicijativi, On je u centru pažnje i naš udeo je da prestanemo sa odbacivanjem.

U prvom slučaju radi se o arminijanizmu – opravdanju verom i delima, pokušaju da se zaradi spasenje, u drugom slučaju radi se o biblijskom opravdanju – opravdanju samo verom i zahvalnosti za dar spasenja obezbeđen nasleđem.

Shvatanje o prihvatanju Božjih darova vodi stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoju dobru ponudu (ne dar!), ali Ti nisi *postigao* bilo šta za nas sve dok mi najpre nismo učinili pravu stvar *prihvatajući* je da bi ta *ponuda* postala delotvorna. Uradili smo svoj deo i zato smo spaseni“. Ako se ta misao izvede do njenog konačnog zaključka, ona se pretvara u spasenje verom i delima, a to znači odbacivanje i gubitak spasenja. Shvatanje o neodbacivanju Božjih darova vodi sasvim suprotnom stavu: „Hvala Ti, Hriste, za Tvoj *nezasluživi dar*, Ti si sve *postigao*, naše je bilo samo da *prestanemo da odbacujemo* taj dar, a pošto je i to plod Tvojih podsticaja, ubeđivanja, delovanja i činjenja kroz nas, sva zasluga, hvala i slava za naše spasenje pripada samo Tebi“.

Dodatno razmatranje ove teme je izneto u knjizi *U potrazi za krstom* od Roberta Wieland-a, u njenom 13. poglavlju, koje glasi: *Šta je Hristos stigao na krstu*. Knjiga je jedno od naših izdanja – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 47

OPRAVDANJE VEROM JE ISKUSTVO, NE SAMO TEORIJA.

Dozvolite mi da vam dam recept za brzu tortu sa jagodama. Stavite parče kore na dno velike činije. Neki ljudi koriste koru (patispanj). Neki ljudi više vole neku vrstu biskvita. Neki ljudi koriste običnu belu koru. Ali šta god da koristite, preko naslažite gomilu jagoda. Ako je zima, možda ćete morati da koristite smrznute jagode. Ali sveže su najbolje. A onda, preko jagoda, stavite mnogo umućenog šlaga.

Detalji i načini pripreme mogu neznatno da se razlikuju od osobe do osobe. Ali jedna stvar je sigurna. Brza torta sa jagodama je iskustvo i doživljaj, ne samo teorija! Sve varijacije ta tri sastojka – kora, jagoda i šlag – imaju na kraju samo jedan cilj. Da biste u potpunosti cenili brzu tortu sa jagodama, morate da je doživite.

Pričali smo o tri opipljiva sastojka u hrišćanskom životu, koji čine ono što se zove „odnos“. Pričali smo o proučavanju Biblije, molitvi i hrišćanskom svedočenju ili službi ili dopiranju do ljudi. U ovom delu ću se baviti „receptom“ za smislen, posvećen život.

Međutim, povrh svega toga, morate jasno da razumete jednu činjenicu: Teorija, odvojeno od iskustva, ima malu vrednost. Da biste imali koristi od „recepta“, morate da ga isprobate sami za sebe.

Postoji ogromna razlika između „znati nekoga“ i jednostavno „znati o nekome“. Možete da čitate o Abrahamu Linkolnu ili Florens Najtingejl. Možete da poznajete njihovu prošlost, naučite napamet njihove reči, divite se njihovim životima. Ali ne možete da imate lični odnos sa njima. Ne možete da *ih* znate (poznajete). Možete samo da znate [nešto] o njima.

Mnogi hrišćani su zadovoljni time da znaju [nešto] o Bogu. Oni povremeno skupljaju informacije iz Njegove Reči. Razgovaraju o Njemu u razredu u subotnoj školi, sedmicu za sedmicom. Shvataju da je On pun ljubavi i pravedan i milostiv. Dive Mu se izdaleka. Ali nikad se ne upoznaju sa Njim sami za sebe, u ličnom odnosu jedan na jedan.

Psalmist kaže: „Ispitajte i vidite kako je Gospod dobar; blago čoveku koji se uzda u Njega“ – Psalam 34,8 (Daničić). *Čežnja vekova*, na strani 347 originala, kaže nam: „Govoriti o veri na površan način, moliti se bez duševne gladi i žive vere, ne вреди ništa. Formalna vera u Hrista, koja Ga prihvata samo kao Spasitelja sveta, ne može nikada da donese izlečenje duši. Vera koja spasava nije samo intelektualni pristanak uz istinu... Nije dovoljno samo verovati o Hristu; mi moramo verovati u Njega. Jedina vera koja će nam koristiti je ona koja Ga prihvata (grli)¹ kao ličnog Spasitelja; koja prisvaja Njegove zasluge za svoje“.

Recept je važan. Međutim, probati i doživeti je još važnije. Možete da čitate o nekom dobrom receptu, ali samo vi možete da donesete odluku da ga isprobate za sebe.

Postoji li recept za odnos sa Hristom? Evo jednog koji mnogi od nas smatraju smislenim. Odvojte vreme da sami, na početku svakog dana, potražite Isusa kroz Njegovu Reč i kroz molitvu.

Odvojte vreme. Odnosi se ne dešavaju u trenutku. Ovih dana mnogo slušamo o „kvalitetu“ vremena nasuprot „količini“. Ali postoje ograničenja koliko kvaliteta možete da dobijete ili date, ako je količina sporedna.

Sami: „Jedan na jedan“ je ono gde se odvija najdublja komunikacija. To je istina u brakovima, porodicama, u prijateljstvima. To je takođe istina i [u odnosu] sa Bogom.

Na početku. Pozvani smo da Bogu damo najviše prvenstvo, da počnemo svoj dan sa Njim, a ne da Ga čuvamo za poslednji trenutak, pre nego što krenemo na spavanje.

Svakog dana: Redovnost je važna. Bez obzira da li govorite o programu vežbi, učenju da svirate klavir ili sticanju prijatelja, povremeni (usputni) odnos nije dovoljan.

Tražiti Isusa. Centar posvećenog života će uvek biti On. Nije planirano da posvećeni život bude proučavanje proročanstva ili doktrina ili uzdržavanje. To je upoznavanje sa Osobom.

Kroz Njegovu Reč i kroz molitvu. On nam govori kroz svoju reč; mi Mu odgovaramo kroz molitvu. Pričanje i slušanje su osnovni elementi komunikacije.

1 Embrace (eng.) – zagrliti, prigrliti – *prim. izdavača*

Ne zaustavljajte se samo kod recepta, bez obzira da li je to recept za kolač od jagoda ili kako da upoznate Boga. Iskusite ga sami za sebe. Jedino tada ćete zaista razumeti njegovu vrednost.

TEZA BROJ 48

POSVEĆEN ŽIVOT HRIŠĆANINA NIJE NEOBAVEZAN. ODNOS SA BOGOM JE CELOKUPNA OSNOVA NEPREKIDNOG¹ HRIŠĆANSKOG ŽIVOTA.

Alen nikada nije imao nameru da se uspava. Navio je alarm u 6:30 ujutro, kao i obično, ali je prethodne večeri kasno legao. A kada se alarm aktivirao, on se probudio tek toliko da pritisne dugme za isključivanje, a zatim se vratio na spavanje. Sledeći put kada se probudio bilo je 7:55, a njegov prvi čas je bio na pet minuta trčanja preko kampusa.

Molim vas, nemojte pogrešno da razumete. Alen je zaista verovao da je važno obući se ujutro – i obrijati se i oprati zube i očešljati se. Ali jednostavno nije bilo vremena. Nastavnik ne bi opravdao njegov izostanak niti kašnjenje, a pored toga morao je i da odgovara tog jutra. Dakle, koliko god da je to mrzeo da radi, Alen je skočio iz kreveta, zgrabio svoje knjige i papire i izleteo kroz vrata. Skliznuo je u svoju stolicu upravo kada je zazvonilo poslednje zvono.

Da li ste ikada sreli Alena? Ja sam većinu svog života proveo u učionici ili blizu nje; prvih šesnaest godina kao učenik, sledećih, barem još šesnaest godina, kao honorarni nastavnik. Video sam hiljade učenika i nijednom nijedan učenik nije došao na čas u svojoj pidžami! Nekako, bez obzira koliko su zauzeti, bez obzira koliko kasno ustanu ujutro, bez obzira koliko je važan čas, oni su mogli, svi do jednog, da prilagode svoje rasporede na takav način, da se pojave potpuno obučeni!

Pa ipak, ne samo učenici, već i stariji ljudi, iznova i iznova tvrde da ne mogu da imaju redovan posvećen život sa Bogom, zato što nemaju vremena.

Na medicinskom kongresu na Istoku, nekoliko meseci pre pisanja ovog teksta, ponovo sam to čuo. Žena jednog doktora je, sa očiglednom iskrenošću, pitala: „Šta ako nemate vremena?“

Mi nađemo vremena da se obučemo i doteramo svakog dana. Nađemo vremena da obedujemo. Pa ipak, ne uspevamo da nađemo

¹ Ongoing (eng.) – neprekidan, stalni, kontinuirani, trajni, u toku... – *prim. izdavača*

vremena da obučemo odeću Hristove pravednosti i da jedemo Hleb života. U čemu je problem? Da li je to nedostatak vremena? Ne. Svako od nas ima 24 časa dnevno. Nama ne nedostaje vreme. Nama nedostaje motivacija.

Kada kažemo da nemamo vremena za neku stvar, mi zapravo govorimo da ne smatramo da je ta stvar toliko važna. I dalje je istina da imate vremena za ono što mislite da je najvažnije. Nedostatak vremena nije izgovor za bilo šta, čak ni u ovom svetu. Stvari za koje imate vremena su one stvari koje najviše vrednujete, a stvari za koje nemate vremena su stvari koje smatrate manje važnim. To je tako jednostavno.

Isus je na to ukazao Marti, kada je bio gost u njenom domu u Vitani. Ona nije imala vremena da sedne pored Njegovih nogu, a nije smatrala ni da Marija ima vremena. Zanemarivši lični razgovor sa Božjim sinom, za Martu je bilo važno da iznese večeru na sto! A Isus je morao da je podseti šta je ono što je potrebno, a šta nije. „Marta, Marta, odgovori joj Isus, 'brineš se i uznemiravaš zbog mnogo čega, a samo jedno je potrebno. Marija je izabrala ono bolje i to joj neće biti oduzeto'“ – Luka 10,41.42 (SSP).

Da li mislite da je vaše članstvo u crkvi ono što će vam osigurati spasenje? Da li mislite da je to vaše moralno ponašanje? Da li mislite da je to vaše „delo za Gospoda“, čak dok zaboravljate Gospoda tog dela? Ili verujete onome u Jovanu 17,3, da „ovo je večni život: da upoznaju tebe, jedinog istinitog Boga, i onoga koga si poslao - Isusa Hrista“ (SSP).

Rečeno nam je da „naše večno blagostanje zavisi od načina kako postupamo tokom ovog našeg sadašnjeg života“ – *Svedočanstva*, 5. sveska, str. 375 orig. Pa ipak, koliko često smo svojim postupcima doneli odluku da nemamo vremena za Boga?

Danas ste pozvani u odnos i zajedništvo sa Isusom – stvar koja je iznad svih ostalih i za koju bi svako od nas trebalo da ima vremena. Ako nemate vremena za Njega, onda nemate vremena da živite!

TEZA BROJ 49

AKO NE ODVOJIMO VREME ZA BIBLIJU I MOLITVU, MI ĆEMO DUHOVNO UMRETI.

Koliko ste ikada najduže bili bez jela? Skoro svako je verovatno, tu i tamo, preskočio neki obrok. A cela 24 časa? Da li ste ikada toliko dugo bili bez hrane? Ponekad morate da gladujete pre neke ozbiljne operacije. A šta kažete na 24 časa bez jela kada ste dobrog zdravlja i bavite se svojim uobičajenim aktivnostima? Da li ste ikada to uradili?

Sveto pismo kaže da Isus i Mojsije nisu jeli 40 dana. Ono takođe beleži da ih je Bog, za to vreme, održavao na poseban način. Sigurno je da je za većinu nas, čak i gladovanje 24 časa u kontinuitetu, verovatno neuobičajeno.

Kada sam radio da bih platio studiranje, ta kafeterija je imala određenu mesečnu minimalnu cenu po studentu. Ako ste jeli više, plaćali ste više. Ali ako ste jeli manje, ipak ste plaćali minimalac.

Jednog meseca sam odlučio da jedem manje od te minimalne cene, kako ne bih morao da platim više. Čitavu jednu sedmicu tokom tog meseca nisam jeo uopšte! Pio sam sok, ništa više. Ne samo da sam mogao da nastavim sa svojim redovnim aktivnostima, već nisam bio ni naročito gladan.

Pretpostavimo da sam, posle tog sedmodnevnog eksperimenta, rešio da bi način da preživim koledž sa što manje moguće novca bio da se držim tog obrasca tokom sve četiri godine? Ne bi prošlo mnogo vremena pre nego što bi me podizali sa trotoara i vodili u bolnicu, zar ne?

U Jovanu 6 Isus je uporedio duhovni život zajednice i odnosa sa Njim sa fizičkim životom. Rekao je: „Ako ne jedete telo Sina čovečijega i ne pijete njegovu krv, nemate života u sebi“ – stih 53 (SSP). Kao što je to zakon u fizičkom životu, tako je i u duhovnom: Ako ne jedete, umrećete. Možda se to neće desiti preko noći, ni fizički ni duhovno. Ali zakon je ipak izvestan za sve to. Krajnji rezultat će biti neizbežan.

Gospođa Vajt nam je rekla da bi „bilo dobro da svakog dana provedemo jedan sadržajan sat u razmišljanju o Hristovom životu. Treba-

lo bi da ga proučavamo detaljno, i da dopustimo mašti da obuhvati sve prizore, naročito one vezane za kraj Njegovog života“ – *Čežnja vekova*, str. 83 originala. To je recept za dobro izbalansiranu duhovnu ishranu. Kada se naša duhovna hrana zasniva na Hristovom životu, mi ćemo rasti.

Molitva je nazvana „dahom duše“. A time se još više precizira. Možete da budete u stanju izdržite jedan dan bez hrane, ali niko ne može da izdrži dan bez disanja!

Dakle, kada govorim o odnosu sa Hristom, ne pričam o luksuzu koji će vam biti od koristi ako vam se desi da imate vremena ili sklonosti (želje) da to iskoristite. Govorim o životu i smrti. Ako duhovno ne jedete i ne dišete, umrećete. Samo kroz stalnu zajednicu i razgovor sa Hristom, taj duhovni život se održava.

TEZA BROJ 50

**SAMO ZATO ŠTO ČITATE SVETO PISMO I MOLITE SE,
NE ZNAČI DA ĆETE IMATI ODNOS SA BOGOM.
ALI AKO TO NE RADITE, SVAKAKO GA NEĆETE IMATI.**

Kad god se povede diskusija o molitvenom životu¹ hrišćanina i o važnosti provođenja vremena iz dana u dan sa Bogom, u Njegovoj Reči i molitvi, neko uvek pita: „Zar nije moguće da molitveni život postane samo još jedna zamka dela (zamka opravdanja delima)“?

Pre nego što pokušam da odgovorim na ovo pitanje, možda bi trebalo da definišem izraz „zamka dela“. Kada ljudi postavljaju pitanje o molitvenom životu koji postaje još jedan sistem dela (sistem opravdanja delima), na šta oni misle? Da li govore o zarađivanju ili zasluživanju spasenja provođenjem toliko mnogo vremena u proučavanju Biblije i u molitvi? Bila bi prava greška završiti sa nekom vrstom opravdanja molitvenim životom, umesto opravdanja verom u Isusa.

Možda bi ovde ponovo trebalo da kažemo da pravednost (tj. opravdanje) dolazi samo verom u Isusa Hrista. Ništa što mi činimo ne može da zaradi niti zasluži naše spasenje.

Međutim, moramo da prihvatimo spasenje, da bi imali koristi od njega, ili bi čitav svet, uključujući đavola i njegove anđele, na kraju bio spašen. Isusova žrtva je bila dovoljna; bila je dovoljna za spasenje čitavog sveta. Ali neće je svi prihvatiti.

Takođe se spasenje ne prihvata jednom za svagda – ono mora da se prihvata svakodnevno. Cilj svakodnevnog dolaženja Hristu je prihvatanje iznova Njegove blagodati i sile i spasenja. To uključuje mnogo više od toga, što ćemo zapaziti u Tezi 95. A uključuje stalno prihvatanje spasenja. Dakle, to nije pitanje zasluge; to je pitanje načina.

Međutim, to pitanje – „Zar nije moguće da molitveni život postane samo još jedan sistem opravdanja delima“ – ima i drugu dimenziju. A to ima veze sa tim da li je on lak, spontan i automatski ili je uključen

1 Devotional life (eng.) – molitveni život, proučavanje, bogoslužjenja... – *prim. izdavača*

napor. Molitveni život nema za cilj da postanje posao (napor) kojim se opravdamo, ali to jeste posao (napor)! To je važna razlika.

Mnoge stvari u hrišćanskom životu su darovi. A ne radite za darove. Vera je dar i pokajanje je dar i pobeda je dar i spasenje je dar. Međutim, postoji nešto što nije dar. Bog nikada nije obećao da će tražiti sebe za (umesto) nas. On nikada nije obećao da će prihvatiti sebe za nas. Nikada nije obećao da će se upoznati sa sobom za nas.

Hrišćanski život nije sav spontan. Povremeno može biti zadovoljstvo tražiti Isusa za ličnu zajednicu i razgovor. Drugi put je možda potreban svaki gram snage volje, samodiscipline, upornosti i odlučnosti koji imate. Pavle to zove „borbom vere“ – 1. Timotiju 6,12. Mi ne verujemo u pasivnu religiju. Čovek ima da obavi jedan deo na svojoj obnovi, u saradnji sa Bogom, u radu na svom sopstvenom spasenju.

Kakva je tragedija to što je toliko mnogo hrišćana pogrešno razumelo ovu istinu. Mi smo uložili beskonačno vreme i energiju i snagu volje da nateramo sebe da uradimo ono što ne možemo da uradimo i što je Bog obećao da će uraditi za nas. A nismo učinili jednu stvar. On nas je pozvao da Ga tražimo. Mi čekamo da budemo „raspoloženi“, čekamo da nam se posvećujuće iskustvo spontano desi.

Ako ste ikada pokušali da redovno provodite vreme sa Bogom, znate da to može da bude težak posao. Da li ste se ikada zatekli kako gledate na sat, da biste videli koliko vam je još vremena ostalo? Da li ste ikada gledali napred poglavlje koje čitate, da biste videli koliko još strana ima? Da li ste ikada smatrali da je teško moliti se? Šta radite kada se ovo desi?

Jedna stvar je sigurna – odustajanje ne pomaže. Kao što je neko rekao: „Kada je najteže moliti se, tada se molite najjače“. *Misli s Gore blagoslova*, na strani 115 originala, kažu: „Kada osećamo da smo zgorešili i ne možemo da se molimo, tada je vreme da se molimo“. Dakle, onda kada smatrate da je molitveni život mukotrpan posao, ono što nikada ne radite je da odustanete.

Čitanje Biblije i molitva nisu garancija duhovnog života i zdravlja. Moguće je činiti i jedno i drugo, a ipak držati srce daleko od Boga. Fariseji su to radili. I možete i vi. Ali jedna stvar je sigurna: Ne možete

održati duhovni život, ako ne tražite Isusa kroz Njegovu Reč i kroz molitvu. Samo zato što jedete i dišete ne garantuje zdrav fizički život. Međutim, nećete biti zdravi, ako to ne činite.

Postoje li problemi u održavanju molitvenog života? Naravno da postoje. Postoje problemi i u održavanju fizičkog života. Vazduh je zagađen. Ima bakterija u hrani. Ali nijedan problem nije tako ozbiljan da bismo mogli razmatrati mogućnost izostavljanja jela i disanja. Duhovni život može da traje jedino ako mi nastavljamo da Ga tražimo.

TEZA BROJ 51

OSNOVNA SVRHA MOLITVE NIJE DA SE DOBIJU ODGOVORI, VEĆ DA SE UPOZNA ISUS.

Pomislite na trenutak na jednog od svojih najboljih prijatelja. To bi trebalo da bude prijatan zadatak. Dozvolite umu da se vrati do poslednjeg puta kada ste bili zajedno. O čemu ste pričali? Šta ste radili? Kako ste proveli vreme?

Sada razmislite o dve stvari. Prvo, koliko ste vašeg zajedničkog vremena proveli tražeći oprostaj svog prijatelja? A koliko ste vašeg zajedničkog vremena proveli tražeći uslugu?

Da li ponekad treba tražiti oprostaj od dobrog prijatelja? Naravno. Da li ste ikada pitali svoje prijatelje za uslugu? Naravno da jeste. Ali, kada bi to bio celokupan temelj tog odnosa, on ne bi trajao baš dugo, zar ne?

Bog nas poziva da se sprijateljimo sa Njim. Isus je u Jovanu 15,14.15 rekao: „Vi ste moji prijatelji... Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna šta čini njegov gospodar. Nazvao sam vas prijateljima“ (SSP). U *Putu Hristu*, na strani 93 originala piše: „Molitva je otvaranje srca Bogu kao prijatelju“.

Bog je dobar u davanju i praštanju. On nas je pozvao da tražimo. Njemu je zadovoljstvo da daje. „Deo je Božjeg plana da nas usliši, u odgovoru na molitvu vere, ono što ne bi podario da mi nismo zatražili na taj način“ – *Velika borba*, strana 525 originala. Bog ne prisiljava, čak ni na svoje blagoslove. On je svoju Reč ispunio obećanjima da nas ohrabri u dolaženju Njemu. Čekajući da Mu zatražimo obećane blagoslove, On poštuje našu moć izbora.

Međutim, mi se ponekad toliko bavimo traženjem i primanjem, da zaboravimo koliko je još toga dostupno.

Bog želi nešto više nego da jednostavno namiruje naše potrebe. On želi našu ljubav.

On nam je dao „najveća i najdragocena obećanja“ – 2. Petrova 1,4 (Bakotić), ali nam nikada nije dao uverenje da je svako obećanje u

Bibliji za nas, za ovo vreme i pod ovim okolnostima. Uvek možemo da tražimo obećanja za duhovni blagoslov. Njegova volja je uvek da oprostimo naš greh, da nam da silu za poslušnost i snagu za rad u Njegovoj službi. Ali kada je reč o obećanju privremenih blagoslova – čak i samog života – moramo predati svoju volju Njegovoj volji i prihvatiti Njegov izbor za nas. Biblija sadrži obećanja i za spasenje i za snagu da se bude veran do smrti. Božji posao je da odluči koji dar je odgovarajući za svaku potrebu.

Da li to znači da ne bi trebalo čak ni da zatražimo privremene blagoslove? Ne, uvek je dobro tražiti. Bog je tražio da tražimo! Upravo usred Gospodnje molitve nalazi se zahtev za privremenim blagoslovom: „Daj nam danas naš svakodnevni hleb“. „Učeći nas da svaki dan tražimo ono što nam je potrebno – i privremene i duhovne blagoslove – Bog ima cilj koji bi da ostvari za naše dobro. On bi želeo da mi shvatimo svoju zavisnost od Njegove stalne brige, jer nastoji da nas privuče u zajednicu sa sobom“ – *Misli s Gore blagoslova*, strana 113 originala.

Obratite pažnju na to *zašto* nas On poziva da tražimo, umesto da nam samo daruje duhovne i privremene blagoslove koji su nam potrebni, bez našeg traženja. To je [zato] da nas nauči zavisnosti od Njega i da nas dovede u zajednicu sa Njim.

Bog nije ona vrsta prijatelja koji priča samo o svojim sopstvenim interesima. On nas poziva da dođemo i pričamo sa Njim o onome što nam je u mislima. On želi da čuje o onome o čemu razmišljamo i što osećamo. On želi da podeli sa nama naše radosti i tuge.

Ponekad ljudi pitaju: „Zar Bog već ne zna sve o nama?“ Naravno da zna! Ali čak i u ljudskim odnosima, važna je priča samo radi priče. Čak i na ljudskom nivou, informacija ni izbliza nije tako važna kao razgovor koji se odvija kada je ljudi razmenjuju.

Recimo da imate bliskog prijatelja koji dobije neke dobre vesti. Možda ste čitali o njegovim dobrim vestima u novinama i, pošto ga poznajete i znate nešto o njegovim snovima, ciljevima i ličnosti, kažete sebi: „Moj prijatelj će biti zaista srećan“.

Recimo da vas on onda pozove telefonom i kaže: „Pogodi šta ima novo!“

„Nema potrebe da pričaš o tome, prijatelju, već znam. Video sam u novinama i znam da si uzbuđen. Toliko o tome. Hajde sada da pričamo o nečem drugom.“ Da li tako odgovarate?

Ne, slušate ga dok vam govori. Delite sa njim njegovo uzbuđenje. Čast vam je zato što je došao da podeli to sa vama, jer je to potvrda ljubavi i prijateljstva.

Bog ima sve informacije koje su Mu potrebne. Zajednica sa onima koje On voli je ono što nedostaje. Zato nas je pozvao da podelimo svoj život sa Njim.

TEZA BROJ 52

OSNOVNA SVRHA PROUČAVANJA SVETOG PISMA NIJE DA SE DOBIJU INFORMACIJE, VEĆ DA SE UPOZNA ISUS.

Grupa hrišćanskih vernika na Južnomorskim ostrvima svakog jutra odlazi na plažu, da pogleda ka istoku, kako bi videli da li Isus ipak dolazi. Oni nisu čuli da Bog više ne podiže mrtve, kao što je činio u biblijsko vreme. Tako se oni mole, a mrtvi ustaju.

Jedan od ovih hrišćana je pokušavao da ubedi vođu plemena da dozvoli svojoj ćerki da bude krštena. Ćerka je prihvatila Hrista, ali njen otac joj je zabranio da pristupi crkvi.

„Ako Bog pošalje zemljotres sutra popodne u 15h, da li ćeš dozvoliti svojoj ćerki da bude krštena?“

Vođa se složio.

Sledećeg popodneva u 15h došlo je do ogromnog zemljotresa i vođa se složio da njegova ćerka pristupi crkvi.

Neko je ovde, u SAD-u, intervjuisao ovog hrišćanskog radnika i pitao ga: „Zašto zemljotres? Zar niste mogli da zatražite nešto manje spektakularno?“

A hrišćanin sa Južnomorskih ostrva je odgovorio: „Pa zar Bog ne može da učini bilo šta? Zašto ne tražiti nešto krupno?“

Smejemo se jednostavnoj veri ovih domorodaca. Smejemo se veri malog deteta. Ali smo i zavidni. Sa svim svojim prefinjenim informacijama o Bogu, ponekad Mu verujemo daleko manje.

Ne kažem da je informacija nebitna. Bog nam je pružio informacije o sebi. On želi inteligentnu veru. Međutim, informacija nikada nije dovoljna. *Čežnja vekova*, na strani 455 originala, ovako komentariše: „Sagledavanje i uvažavanje istine... zavisi manje od uma, nego od srca. Istina mora da se primi u dušu; ona zahteva potčinjavanje volje. Kada bi istina mogla da se potčini samo razumu, ponos ne bi predstavljao prepreku na putu za njeno primanje“.

Davo ima više informacija o Bogu, nego bilo ko od nas. Pa ipak, te informacije, pre svega, nisu bile dovoljne da ga spreče da pokrene

čitav ovaj haos. One nisu dovoljne da danas promene njegov život. On je, pre svega, izabrao da se pobuni. On je izabrao da se pobuni u punoj svetlosti Božje slave, sa potpunim informacijama o Bogu i Njegovom karakteru. I sve informacije koje je imao nisu bile dovoljne da spreče njegov pad.

Informacija je važna za komunikaciju. Međutim, informacija nije zamena za komunikaciju.

Ponekad će se sresti dvoje ljudi iz različitih kultura. To se često dešava tokom rata, kada se vojnici nalaze u drugim zemljama. To se dešava sa studentima na razmeni i sa studentskim misionarima. Neki mladić i devojka će se dopasti jedno drugom i započeti vezu. Ali ne mogu da pričaju jedno s drugim.

Oni se mnogo smeju, drže za ruke, ljube se i zaključuju da, pošto im je prijatno da provode vreme zajedno, oni zapravo pričaju. On misli da je ona upravo ono što je tražio. Ona misli da je on odgovor na njene snove.

Međutim, ponekad, nakon što bi neko vreme bili zajedno, možda čak i nakon što se venčaju, oni otkrivaju da nemaju baš ništa zajedničko, osim osmeha, držanja za ruke i ljubljenja. Njihovo poreklo je različito, njihovi ukusi su različiti, njihove ideje o ulozi muža i žene su različite, njihovi životni ciljevi su različiti. I počinju problemi.

Informacije i komunikacija moraju da idu zajedno. Jedna od prvih stvari koje se dese kada misionari neke neznabošce, koji su u tami idolopoklonstva, dovedu Hristu, jeste da počinju da ih uče o Hristu. Verovatno smo svi čuli priče o ljudima koje Sveti Duh dovodi do toga da prihvate Boga pre nego što misionar ikada dopre do njih. Ali prvo što se obično desi je da je ta osoba upućena na crkvu, na Božju reč, da bi dobila informacije o Bogu koje će održati njenu veru živom.

S druge strane, u takozvanim prosvćenim zemljama, informacije o Bogu prožimaju našu svest od najranijeg detinjstva. Ali fali nam razumevanje u vezi sa komunikacijom. Mi možemo da pričamo do ponoći o nekoj intelektualnoj pojedinosti i da pričamo o Bogu svake sedmice u subotnoj školi, a da ipak nikada ne odvojimo vreme da pričamo sa Bogom i komuniciramo sa Njim lično.

Sveto pismo pruža informacije kao odskočnu dasku za komunikaciju. Jovan 17,3 kaže: „Ovo je večni život: da upoznaju tebe“ (SSP). Znanje o Bogu ima vrednost samo dok vodi do upoznavanja sa Njim. A poznavanje Njega je ono što donosi život.

TEZA BROJ 53

**STVARI SE ČESTO POGORŠAVAJU KADA SE MOLIMO, DOK NE
NAUČIMO DA TRAŽIMO ISUSA RADI NJEGA, A NE RADI NAS.**

Jedan student mi je jednom rekao: „Prestao sam da budem hrišćanin pre dve nedelje i od tada čak nisam ni zgrešio“.

S druge strane, mnogi koji odluče da počnu da traže lični odnos sa Bogom otkrivaju da sve ide naopako. „Mnogi koji iskreno posvete svoj život Božjoj službi, iznenade se i razočaraju kada se nađu, kao nikada pre, suočeni sa preprekama i okruženi iskušenjima i nedoumicama. Oni se mole za karakter poput Hristovog, za pogodnosti za Božje delo, a nalaze se u okolnostima koje deluju kao da prizivaju sve zlo njihove prirode. Otkrivaju se greške za koje nisu ni posumnjali da postoje. Kao stari Izrael, pitaju se: ‘Ako nas Bog vodi, zašto na nas dolazi sve ovo?’“ – *Služba isceljenja*, str. 470 originala.

Ponekad je teško prihvatiti nadahnuti odgovor dat u istom kontekstu, da „*zato* što ih Bog vodi, to dolazi na njih. Iskušenja i prepreke su izabrane metode Gospodnjeg podučavanja i uslovi koje je On postavio da se postigne uspeh“ – *Isto*, str. 472 orig.

Priča o Jovu je čudna priča. Postojao je čovek koji je bio savršen. Bog je rekao da je on savršen. Rekao je sotonu: „Jesi li video mog slugu Jova, da nema nikoga poput njega na Zemlji, savršenog i ispravnog, koji se boji Boga i sklanja od zla?“ – Jov 1,8 (KJV).

Pa ipak, Bog je dao dozvolu đavolu da napadne Jova, iako je Jov bio savršen. I preko noći se jadni Jov suočio sa više problema nego što se većina ljudi suoči u celom svom životu. Njegovo bogatstvo je nestalo, njegovo zdravlje je nestalo, njegova deca su nestala. I više od toga, izgubio je poštovanje svoje žene, svoj ugled u zajednici i poverenje svojih prijatelja.

Šta je bila optužba đavola protiv Boga u ovoj situaciji? On je optužio Boga da je nepravedno štitio Jova. Optužio je Boga da je On takva vrsta Bića koje mora da potkupi svoja stvorenja, da bi Ga voleli. Rekao je u suštini: „Jov ti služi samo zbog onoga što može da dobije od Tebe“.

Međutim, Bog je znao bolje! On je znao šta je činilo Jova privrženim. I tako je pred svemirom založio svoj ugled na ličnost svog sluga Jova. Rekao je đavolu: „Samo napred, probaj da dokažeš svoju tvrdnju.“

Ponekad ljudi negoduju na priču o Jovu, imajući osećaj da je Bog koristio Jova kao piona u svojoj igri sa đavolom. Ali nije Jov taj koji je bio na sudu – *Bog* je bio na sudu. A Jov, koji ne samo da na početku nije razumeo šta se dešava, već mu *nikada* nije ni dato objašnjenje, koliko je u Bibliji zapisano, odbranio je Boga pred svetovima koji su to posmatrali!

Niko se ne divi podmitljivom čoveku. Možemo da razumemo probleme koje bogate ili javne ličnosti imaju u stvaranju iskrenog prijateljstva. Nije uvek lako reći ko želi da bude prijatelj sa vama kao sa ličnošću, a ko samo pokušava da dobije nešto od vas.

Sa svakom osobom koja ostavlja svoja zvanja da bi stala na Božju stranu, đavo optužuje Boga stalno iznova. On kaže: „Ovaj ne dolazi Tebi zato što Te voli. On ne prihvata Tvoju službu iz zahvalnosti zbog onog što je Tvoj Sin učinio za njega. On želi da njegovi problemi budu rešeni. On želi da njegovi čirevi budu zalečeni. On želi spokojstvo¹. On želi da izbegne vatru suda.“

U određenom smislu, svaka duša koja donese odluku da prihvati Hrista, obnavlja veliku borbu. A jedini način na koji Bog može da bude odbranjen, jedini način na koji On može da prihvati da smo izabrali Njega, jeste ako dâ đavolu priliku da nas odgovori od tog izbora!

Jedan student mi je rekao: „Kada bih mogao da znam da sam spašen, da su mi gresi oprošteni i da me Bog sada prihvata, onda bih želeo da me neko brzo ubije!“

„Zašto?“

„Zato što bih se plašio da ću to upropastiti!“

Međutim, Bog ne želi ljude koji Mu dolaze samo u trenutku krajnjeg pritiska i koji bi promenili svoje mišljenje u vezi sa željom da Mu pripadaju, kada bi imali i deo šanse. On želi naš slobodan izbor. A da bi nam dao potpunu slobodu izbora, On mora da dozvoli neprijatelju da učini sve, kako bi nas naterao da promenimo svoje mišljenje.

1 Piece of mind (eng.) – fraza čiji bukvalan prevod bi bio: mir u umu, srcu, duši... U engleskom rečniku se definiše kao odsustvo mentalnog stresa i strepnje, odnosno spokoj – *prim. izdavača*

Pre ne toliko mnogo godina, Sjedinjene Države su donele zakon o „probnom periodu²“, nakon potpisivanja bilo kakvog velikog ugovora. Čak i vlada uvažava novo mišljenje i garantuje pravo na promenu stava. Izbor koji može da nadživi loša vremena, kao i dobra vremena, jeste jedini slobodan izbor koji i Bog i đavo mogu da prihvate.

2 Radi zaštite prava potrošača, u SAD-u, a i u mnogim drugim zemljama, postoji zakon koji podrazumeva tzv. Cooling-off period, odnosno period vremena nakon kupovine, kada kupac ima pravo da otkáže kupovinu, vrati isporučenu robu – iz bilo kog razloga – i dobije punu naknadu – *prim. prev.*

TEZA BROJ 54

SVAKO KO SE OBESHABRI SVOJIM ODNOSOM ZBOG SVOG PONAŠANJA JE LEGALISTA.

Šta je legalista? Pa, prema popularnoj definiciji, legalista je bilo ko ko se nada da će steći nebo držanjem zakona. Neznabožac ili ateista ne bi bio legalista zato što on uopšte i ne traži spasenje. Ali bilo ko, sa ikakvom nadom u spasenje, ko zasniva tu nadu na svojim sopstvenim dobrim delima ili svojoj sopstvenoj poslušnosti ili svojoj sopstvenoj zaslugi, na bilo koji način, jeste legalista.

Osnovna istina spasenja samo verom u Isusa Hrista je da mi ne možemo činiti ništa da zaradimo ili zaslužimo svoje spasenje. Možemo samo da ga prihvatimo kao dar. A prihvatamo ga tako što dolazimo u prisustvo Darodavca. Pričali smo o činjenici da dar spasenja mora da se prihvata iz dana u dan, a ne samo jednom za svagda, na početku hrišćanskog života.

Pa ipak, iznova i iznova čujemo: „Pokušao sam da živim pobožnim životom i to u mom slučaju nije delovalo“.

Postavljam pitanje: „Kako to misliš? Zar nisi bio u stanju da se bolje upoznaš sa Isusom provodeći vreme u proučavanju Njegovog života? Da li si ustanovio da te provođenje vremena s Božjom Rečju i u molitvi nije dovelo do komunikacije sa Bogom? Da li si odlučio da napor uložen u odvajanje tog vremena za svakodnevno razmišljanje o Njemu nije bio vredan toga? Šta nije funkcionisalo?“

Skoro neizbežno, odgovor je: „Ustanovio sam da sam još uvek morao da se borim sa iskušenjem. Još uvek sam pravio neke od istih grešaka kao i ranije. Pokušao sam da imam odnos sa Bogom, ali to nije funkcionisalo.“

Isus je rekao: „Tako je Božje carstvo kao kad čovek baci seme u zemlju; i spava i ustaje noću i danju, a seme niče i raste, a da on ne zna kako. Jer zemlja sama od sebe donese rod; prvo stabljika, onda klas, posle toga žito ispuni klas“ – Marko 4,26-28 (KJV).

Mi ne očekujemo da nikne bašta niti da odgajimo decu niti da se obrazujemo niti da uspemo u novom poslovnom poduhvatu niti

da naučimo da sviramo muzički instrument niti da podignemo neku građevinu – preko noći. Međutim, koliko nas očekuje da postanemo hrišćani istog trenutka? Koliko nas nema volju da sačeka razvoj roda Duha u našem životu?

Hristove očigledne pouke, na strani 61 originala, kažu nam: „Zemljoradnik očekuje dragoceni rod zemlje, strpljivo čeka dok ne primi ranu i poznu (kasnu – SSP) kišu’ – Jakov 5,7 (Čarnić). Dakle, hrišćanin treba sa strpljenjem da čeka procvat Božje Reči u svom životu. Često kada se molimo za blagodati Duha, Bog radi na tome da odgovori na naše molitve stavljajući nas u okolnosti koje će razviti ove rodove; ali mi ne razumemo Njegov cilj i pitamo se i zbunjeni smo. Pa ipak, niko ne može da razvije ove blagodati osim kroz proces rasta i davanja roda. Naš deo je da primimo Božju Reč i čvrsto je se držimo, potpuno potčinjavajući sebe njenom vođstvu, i njena svrha u nama biće ostvarena“.

Odnos se ne zasniva na ponašanju. I ako naše ponašanje čini da postajemo obeshrabreni našim odnosom, onda znamo da smo na neki način računali da nas Bog prihvati zbog našeg ponašanja. Bilo ko ko očekuje da, na bilo koji način, bude prihvaćen i spasen svojim sopstvenim delima, jeste legalista.

Bilo kakva pobeda nad grehom ili snaga za poslušnost ili nadvladavanje iskušenja nikada neće doći iz nas. Ako se ikada nadamo da budemo poslušni, moramo doći Isusu za Njegovu pravednost, i nastaviti da Mu dolazimo. Ono što *nikada* ne bi trebalo da činite, ako smatrate sebe poraženim hrišćaninom, jeste da napustite taj odnos; jer jedino kroz Hrista možete ikada da se nadate da ćete uspeti u hrišćanskom životu.

Ovaj deo iz *Putu Hristu*, sa strane 64 originala, trebalo bi da bude napisan kao posveta u svakoj Bibliji: „Moraćemo često da se klanjamo i plaćemo pred Isusovim nogama zbog svojih nedostataka i grešaka, ali ne treba da budemo obeshrabreni. Čak i ako smo nadvladani od strane neprijatelja, nismo ostavljeni niti napušteni niti odbačeni od Boga. Ne; Hristos, koji je sa desne strane Boga, takođe se zauzima za nas. Voljeni [učenik] Jovan rekao je: ‘Pišem vam ovo da ne grešite. Ali, ako neko i zgredi, imamo Zastupnika kod Oca - Isusa Hrista, pravednika’“ – 1. Jovanova 2,1 (SSP).

Da li su pobeda i nadvladavanje mogući? Da, Božja sila je na raspolaganju. Šta se dešava ako zgrešimo? Imamo ponudu oproštenja i obnove.

Možda postanemo obeshrabreni svojim ponašanjem zbog svog ponašanja! Ali ako gledamo u Isusa za spasenje, oproštenje i snagu za poslušnost, nikada ne bi trebalo da postanemo obeshrabreni svojim odnosom zbog svog ponašanja. Njegovo obećanje je sigurno. Ako ostanemo sa Njim, On će završiti svoje delo u našim životima.

TEZA BROJ 55

ISTINSKA POSLUŠNOST JE DAR OD BOGA (ODEĆA¹ JE BESPLATNA).

Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar. Poslušnost je dar!

Poslušnost je dar zato što je vera dar. Pregledajte teze o veri, ako još uvek imate sumnje u vezi sa istinom da je vera dar. Kološanima 2,6 nam kaže: „Kako ste, dakle, primili Gospoda Hrista Isusa, tako u njemu živite (hodajte – KJV)“ (Čarnić). Rimljanima 1,17 kaže: „Pravednik će živeti verom“ (KJV). U *Patrijarsi i proroci*, na strani 657 originala, kaže se: „Svaki neuspeh od strane Božje dece je zbog njihovog nedostatka vere“. Ako dođemo Hristu verom pre svega, ako nastavimo da hodamo sa Njim verom, ako je svaki naš neuspeh posledica nedostatka vere, ako treba da *živimo* verom, onda je vera temelj za poslušnost. Ako je vera dar, onda poslušnost mora takođe biti dar.

Poslušnost je dar zbog prirode ljudskog roda. Pregledajte teze o grehu, ako imate ikakve sumnje u vezi sa palom prirodom ljudskog roda. Rimljanima 5,12 nam kaže da su „svi zgrešili“. *Put Hristu*, na strani 18 originala kaže: „Naša srca su zla i mi ne možemo da ih promenimo“. Ako smo grešni po prirodi, ako su naša srca zla, kako bismo *mi* onda ikada mogli da proizvedemo poslušnost? Bilo koja istinska pravednost u našem životu mora doći izvan nas. Gospod je naša pravednost. Pogledajte Jeremiju 23,6. Ako mi nemamo pravednost, a Gospod je jedini koji ima pravednost, onda, kakvu god pravednost da iskusimo, ona mora biti dar od Njega.

Poslušnost je dar zato što je predaja dar. Pregledajte teze o predaji, ako se pitate u vezi sa ovim. Rimljanima 10,3 kaže o Izraelu: „Ne znajući, naime, šta je pravednost Božija i tražeći da postave svoju sopstvenu pravednost, nisu se potčinili Božijoj pravednosti“ (KJV). Da li želite

1 Misli se simbolički na odeću, odnosno biblijskim rečnikom govoreći, na haljinu pravednosti (Isaija 61,10; 64,6)

svoju sopstvenu pravednost, koja je opisana kao prljave rite? (aludira na Isaija 64,6). Ili želite Božju pravednost? Da biste dobili *Njegovu* pravednost, morate potčiniti ili predati sebe Njemu. Ako je predaja dar, onda bi i poslušnost, koja dolazi kao posledica te predaje, morala takođe da bude dar.

Poslušnost je dar zbog Božje vlasti (kontrole). Pregledajte teze 20 i 21 u vezi sa ovim. Ako predamo svoju moć izbora Bogu i prihvatimo Njegovu vlast, umesto vlasti đavola, onda je *On* taj koji deluje u nama da hoćemo i činimo ono što je Njemu ugodno. Pogledajte Filibljanima 2,13. „Svaka duša koja odbije da se preda Bogu, pod vlašću je druge sile“ – *Čežnja vekova*, str. 466 originala. Mi smo pod vlašću ili Boga ili đavola. Kada Bog vlada, On nam daje svoje darove pravednosti i poslušnosti. Dokle god je Bog na vlasti, bićemo zaista poslušni.

Poslušnost je dar zbog subotnog počinka (odmora). Još uvek nismo pokrili oblast u vezi sa ovim. Ali Jezekilj 20,12.20 nam kaže da je subota znak posvećenja. Jevrejima 4 opisuje odmor koji ostaje za Božji narod – počinak simbolički prikazan subotnim odmorom. „Ko uđe u Božiji počinak, otpočinuo je od svojih dela kao i Bog od svojih“ – stih 10 (SSP). Kako dobijamo ovaj odmor? Isus kaže: „Dođite k meni.... i ja ću vam dati odmor“ – Matej 11,28 (Bakotić). Ako je subotni odmor simbol našeg odmora od rada na proizvođenju svog sopstvenog posvećenja, onda bi poslušnost bila dar, zato što je i odmor dar.

Poslušnost je dar zato što je pokajanje dar. Pregledajte deo o pokajanju, ako imate bilo kakvih pitanja u vezi sa tim da je pokajanje dar. Pokajanje uključuje žalost zbog greha i odvrćanje od njega. Ako je pokajanje dar, onda je i žalost zbog greha dar, i odvrćanje od greha je dar.

Poslušnost je dar zato što je rod (plod) dar. Rod je prirodan i spontan. A Isus čezne za rodom svoje dece. On govori opširno o rodu u Jovanu 15. „Pa ipak, Spasitelj ne nalaže učenicima da rade da bi doneli rod. On im kaže da prebivaju (ostanu) u Njemu“ – *Čežnja vekova*, str. 677 originala. Rad (napor, trud) je u prebivanju u Njemu, *ne* u pokušavanju da se proizvede rod. A „poslušnost je rod vere“ – *Put Hristu*, str. 61 orig. Stoga, pošto je rod dar, onda je i poslušnost dar.

Poslušnost je dar zbog Isusovog primera. Za detaljnije objašnjenje ove tačke, pogledajte u poslednjem odseku (tematskom nizu teza), onom o Isusu. Kako je Isus bio poslušan? *Čežnja vekova*, str. 24 originala: „Kao Sin čovečiji, dao nam je primer poslušnosti; kao Sin Božji, daje nam silu da poslušamo“. Isus je rekao: „Ja ne mogu činiti ništa sam od sebe“ – Jovan 5,30 (Karadžić). Takođe je rekao: „Bez mene ne možete činiti ništa“ – Jovan 15,5 (Karadžić). Ako je Njegova poslušnost došla kao dar od Njegovog Oca, onda naša poslušnost mora da dođe kao dar od Njega. Dobra vest je da je poslušnost dar!

TEZA BROJ 56

PRAVA POSLUŠNOST DOLAZI IZNUTRA KA SPOLJA, A NE SPOLJA KA UNUTRA.

Kada smo moj brat i ja bili mali, naša majka nam je sašila kuvar-ske kape i kecelje i podelila nam poslove, da joj pomažemo u kuhinji. Jedan od naših poslova je bio da peremo sudove. I menjali bismo se. Jednom bi moj brat prao, a ja brisao; drugi put bih ja prao, a on brisao.

Ti sudovi su bili izuzetno čisti dok bismo završili sa njima, zato što ništa nije donosilo toliko radosti srcu onog koji je brisao, nego da može da vrati sud, da bude ponovo opran. Moj brat bi mi vratio sud, a ja bih rekao: „Taj sud je čist!“

On bi pokazao neku malu mrlju koja ja propuštena i rekao: „Ti *to* nazivaš čistim“? I sud bi otišao nazad u sapunicu.

Jednu stvar sam naučio tokom pomaganja u kuhinji: Ako očistiš iznutra, i spoljašnost će biti čista.

Isus je jednom iskoristio istu analogiju da ukori fariseje. Rekao je: „Teško vama, književnici i fariseji, licemeri, koji čistite spolja čašu i tanjir, a iznutra ste puni grabeža i nenasićenosti (pohlepe – Stvarnost). Fariseju slepi! Očisti najpre unutrašnjost čaše i tanjira, pa će i spoljaš-nost biti čista“ – Matej 23,25.26 (kombinacija prevoda Bakotić-SSP).

Kada Bog radi na problemu greha, On ide u srce te stvari – srce osobe. Ovo je jedna od glavnih premisa opravdanja verom. Bog ne namerava da stavlja flaster na rak. On zna da, kada je srce ispravno, sve drugo će doći na svoje mesto.

Mi, ljudska bića, pod utiskom smo spoljašnje poslušnosti, zato što je spoljašnost sve što možemo da vidimo. Međutim, Bog gleda na srce i nikakva količina spoljašnjeg glancanja ne može da sakrije greh koji je u srcu. Stoga, samo čišćenje srca ima bilo kakvu vrednost, po Njegovoj proceni.

Tekst koji se često koristi u vezi sa ovom temom, napisan našoj crkvi pre mnogo godina, pojavljuje se, pored svih ostalih mesta, i u knjizi *Saveti o životu i ishrani*. „Plan o tome da se počinje spolja i pokušava

da se radi [ka] unutra je uvek propadao i uvek će propadati. Božji plan za vas je da se počne u samom središtu svih teškoća, u srcu, a zatim će iz srca proizaći načela pravednosti; poboljšanje će biti i spolja, kao i iznutra“ – str. 35 originala.

Postoji danas jedan način razmišljanja u svetu na koji možete naići na svakom koraku. On kaže da je način da se promenite – da se spolja pretvarate neko vreme i da će, ako nastavite da se pretvarate dovoljno dugo, promena konačno biti sprovedena i iznutra. Na primer, recimo da mrzite svog suseda. Pa, ako budete *postupali* samo na lep način, pre ili kasnije ćete početi da ga volite. Isto važi i za brak koji propada: samo postupajte kao da ste ponovo zaljubljeni i uskoro će sve biti rešeno. Ako imate problem sa težinom, samo postupajte kao mršava osoba i uskoro ćete biti mršavi. Ako imate finansijske probleme, samo postupajte kao milioner i, pre nego što i shvatite, bićete bogati!

Pozitivan način razmišljanja postoji dugo vremena. Postoji samo jedan problem u vezi sa njim – ne deluje. Lucifer je bio prvi koji je to pokušao; on je rekao sebi: „Biću kao Bog“. I pokušao je da se ponaša kao da je Bog, a završio je postupajući kao đavo. Pa ipak, koliko hrišćana je probalo ovaj način, nadajući se da će postupati kao Bog, kao Isus, ponašati se na lep način? To je slepa ulica.

S druge strane, ako dozvolite Bogu da učini svoje čudo u vašem srcu i promeni vas iznutra, ta unutrašnja promena će se neizbežno odraziti i na spoljašnost. Unutrašnja promena je na raspolaganju. Ona dolazi kroz posmatranje Njega i dozvoljavanje Njegovom Duhu da promeni srce.

TEZA BROJ 57

ISTINSKA POSLUŠNOST JE PRIRODNA I SPONTANA. ONA DOLAZI SAMO KROZ ODNOS VERE SA HRISTOM.

Da li ste ikada čuli za „suprotnost po značenju“? Stručnjaci za engleski jezik imaju modernu reč za to, ali ono o čemu oni govore je spajanje dve reči koje su suprotne jedna drugoj. Primer bi bio „okrutna dobrota“ ili „hrabra kukavica“. Ponekad pisci ili govornici mogu da koriste takve suprotnosti po značenju kako bi pokušali da opišu dve suprotstavljene emocije ili dva događaja.

Šta je sa „prirodnom poslušnošću“? Da li vam to zvuči kao suprotnost po značenju? Kada razmišljate o poslušnosti, da li mislite na težak posao, trud i borbu? Da li je moguće da poslušnost bude prirodna?

Razlog zašto poslušnost ne bi mogla da bude prirodna bio bi ako je ta poslušnost samo spoljašnja, a ne i unutrašnja. Ako želite da uradite nešto, ali primoravate sebe da uradite nešto drugo, tada poslušnost ne bi bila spontana.

Koliko je naše takozvane poslušnosti zapravo primoravanje sebe da uradimo nešto što ne želimo da uradimo? To radimo kao deca. Naši roditelji nam kažu da sredimo svoju sobu ili da se okupamo ili da jedemo spanać. Ali nama se naša soba sviđa onakva kakva jeste. Mi smo u takvom stanju da smo alergični na vodu. Mrzimo spanać. I tako oklevamo i žalimo se i konačno nevoljno uradimo ono što smo prisiljeni da uradimo. I pomislimo da je to poslušnost.

Može biti strašno dobra vest otkriti da Bog ima bolji plan za poslušnost od toga! *Dela apostolska*, na stranama 482 i 483 orig. opisuju to ovako: „Sami od sebe mi nismo u mogućnosti da dovedemo namere, želje i sklonosti u sklad sa Božjom voljom; ali ako smo ‘spremni da budemo učinjeni spremnima’, Spasitelj će to ostvariti za nas ‘...obarajući mudrovanja i svako uzdizanje koji se podižu protiv poznavanja Boga, i zarobljavajući svaku misao za poslušnost Hristu’“ – 2. Korinćanima 10,5 (KJV).

Ako su vaše misli i želje za ono što je ispravno, zar onda neće biti prirodno i spontano da te misli budu praćene i ispravnim delima?

Bog je obećao neke uzbudljive promene u našem razmišljanju, koje će imati za posledicu istinsku poslušnost umesto spoljašnjeg prilagođavanja (tj. konformizma¹). On je obećao da naša osećanja, misli i namere dovede u sklad sa svojom voljom. Pogledajte *Put Hristu*, str. 61 orig. Obećao je da promeni naše ukuse, sklonosti sve dok ne budu čisti i sveti. Pogledajte *Sluge Jevanđelja*, str. 127 orig. Obećao je da dovede misli i želje u poslušnost prema Hristovoj volji. Pogledajte *Čežnju vekova*, str. 176 orig. Obećao je da ćemo, gledajući u Hrista, posmatrajući Ga, postati promenjeni sve dok dobrota ne postane naš prirodni nagon. Pogledajte *Hristove očigledne pouke*, str. 355 orig. Obećao je da nam dâ novi um, nove namere, nove pobude. Pogledajte *Poruke za mlade*, str. 72 orig.

Razmislite o tome na trenutak. Ako su vaša osećanja, misli, namere, ukuse, sklonosti, želje, pobude i nagoni u skladu sa Božjom voljom i Njegovim umom, šta će se onda desiti sa vašim delima? Da li ćete morati naporno da radite da biste bili poslušni ili ćete ustanoviti da je poslušnost prirodna i spontana?

Obratite pažnju na ove stavove. „Ako imamo Hristovu ljubav u svojoj duši, za nas će prirodna posledica biti da imamo i sve ostale blagodati – radost, mir, trpljenje, blagost, dobrotu, veru, krotkost, umerenost“ – *Moj život danas*, str. 50 orig. „Božja deca nikada ne zaboravljaju da čine dobro.... Dobra dela su u njima spontana, jer je Bog promenio njihovu prirodu svojom blagodaću“ – *Isto*, str. 193 orig.

Opisati poslušnost kao „prirodnu“ i „spontanu“ nije suprotnost po značenju. To je dobra vest! Božji plan za vas je da vas promeni iznutra ka spolja, tako da će vam poslušnost Njemu doneti najveće zadovoljstvo, zato što je to upravo ono što i želite da činite.

1 Konformizam (lat.) – Konformizam je ponašanje pojedinca koje je u skladu sa normama i očekivanjima njemu važne društvene grupe. Takvo ponašanje ide u pravcu nekritičkog saglašavanja sa važećim, opšteprihvaćenim grupnim normama i vrednostima, posebno pod pritiskom grupe. U praksi, to je težnja pojedinaca i grupa da se potpuno prilagode okruženju i da ne čine ništa što bi se smatralo ekscentričnim ili neobičnim od strane autoriteta. Žargonski rečeno: Povlađivanje, bezuslovno prihvatanje nečijeg mišljenja ili stava iz koristoljublja – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 58

**ONAJ KO ZAVISI OD BOGA ZA SILU,
NE MORA DA SE TRUDI DA BUDE POSLUŠAN.
ON BI MORAO DA SE TRUDI DA TO NE ČINI.**

Moj brat i ja smo bili cimeri na koledžu. To je iznenadilo naše roditelje, zato što smo se brat i ja toliko tukli kada smo bili mlađi, da su se naši roditelji ponekad pitali da li ćemo poživeti da odrastemo – a još manje da li ćemo ikada postati dobri prijatelji! Ali čudo se konačno dogodilo i mi smo izabrali da delimo istu sobu.

Jedne subote uveče moj brat je bio nespokojan. Bila je sredina zime – užasna vrsta zime kakva je u južnoj Kaliforniji – sa maglom! Bila je to savršena noć da se ostane unutra, podignu noge na sto i opušta uz dobru knjigu.

Međutim, moj brat je odlučio da se umesto toga prošetata. U stvari, odlučio je da hoda do Glendejla, 120 kilometara daleko!

To nije bila racionalna odluka. Pod normalnim okolnostima, ono što je trebalo uraditi bilo je vezati ga negde dok mu se ne povрати zdrav razum. Ali moj brat je imao verenicu u Glendejlu. Bio je zaljubljen. I ja sam znao za njegovu boljku. Dakle, ne samo da nisam pokušao da ga zaustavim, već sam čak otišao toliko daleko da sam njegove postupke smatrao opravdanim.

Do sada smo, u ovom tematskom nizu teza, zapazili da je poslušnost dar. Videli smo kako istinska poslušnost dolazi iznutra ka spolja, ne spolja ka unutra. Shvatili smo da je istinska poslušnost prirodna i spontana. Sada ćemo otići čak korak dalje. Ako doživljavate istinsku poslušnost, morali biste više da se trudite da *ne* budete poslušni, nego što biste se trudili da budete poslušni.

Ako imate problem sa tom premisom, setite se mog brata koji je hodao do Glendejla. On je bio motivisan najmoćnijom silom na svetu, silom ljubavi. Uprkos okolnostima, uprkos preprekama, uprkos razdaljini bilo bi mnogo teže za njega da je ostao u svojoj spavaonici, nego da hoda 120 kilometara. Hodanje do Glendejla je bilo lako, u poređenju

sa sedenjem sa nogama na stolu, čitanjem neke dobre knjige. Pešačenje po magli je bilo lako u poređenju sa ostajanjem unutra. Odlazak u Glendejl je za njega bila prirodna i spontana stvar.

Ponekad se ljudi uplaše da, kada govorimo o prirodnoj i spontanosti poslušnosti, govorimo o poslušnosti bez napora (truda). Postoji li napor koji je uključen u poslušnost Bogu? Naravno da postoji. Da li je u slučaju mog brata bio uključen napor, da bi on hodao do Glendejla? Naravno! Ali ključno pitanje je: U čemu se nalazi veći napor?

Ako vam je teže da budete poslušni Bogu, nego da sledite svoje sopstvene porive, onda još uvek ne doživljavate prirodnu poslušnost. Ako bi vam bilo teže da budete neposlušni, zato što je vaš sopstveni poriv da slušate Boga, onda možete znati da Bog deluje u vama, da hoćete i činite ono što je Njemu ugodno.

U Psalmu 40,8 David je opisao prirodnu poslušnost, kada je rekao: „Zadovoljstvo mi je da činim Tvoju volju, o moj Bože; da, Tvoj zakon je u mom srcu“ (KJV). „Gledajući u Isusa, mi dobijamo jasnije i izrazitije viđenje Boga i, posmatrajući, postajemo promenjeni. Dobrota, ljubav prema našem bližnjem, postaje naš prirodni nagon“ – *Hristove očigledne pouke*, str. 355 orig.

Ako je vaš prirodni nagon da budete poslušni, ako je Božji zakon u vašem srcu i nalazite zadovoljstvo da činite Njegovu volju, onda biste morali više da se trudite da ne budete poslušni, nego da budete.

To ne znači da je poslušnost uvek laka. Nije uvek lako slediti svoje prirodne nagone! Uzmite primer majke koja brine o svojoj deci. Njeni prirodni nagoni je vode da stavi potrebe deteta iznad svojih sopstvenih potreba. Njeni prirodni nagoni će je voditi da promeni bebine pelene, iako mogu da vas uverim, iz ličnog iskustva, da menjanje pelena nije uvek prijatan zadatak! Njeni prirodni nagoni će učiniti da ona ustane usred noći da nahrani svoju bebu i pobrine se za nju, onda kada bi zaista bilo mnogo prijatnije spavati u krevetu. Da li je briga o bebi uvek laka? Ne, ali je prirodna stvar za majku ili oca koji imaju ljubav.

Za onoga koji je pod Božjom vlašću (kontrolom) poslušnost možda nije uvek laka. Ali je uvek *najlakša*!

TEZA BROJ 59

POSLUŠNOST KOJA JE SAMO SPOLJAŠNJA JESTE LAŽNA POSLUŠNOST.

Deca su poznata po tome da izbrbljaju sve što im je na umu, pozdravljajući gosta na večeri izjavom: „Moja mama kaže da se nada da nećete pričati o svojoj operaciji dok budemo pokušavali da jedemo“, ili pitajući tetka Mini: „Zašto su ti zubi tako krivi?“

Mi stariji se dodvoravamo i pokušavamo da objasnimo razliku između *biti taktičan* i *biti neiskren*. To nije uvek lako razlikovati.

Tinejdžeri se često žale na licemere u crkvi. Oni brzo prepoznaju dvostruke standarde u svojim učiteljima i vođama. Ponekad njihova pitanja mogu da nam se učine čak i neprijatnijim, nego surovo iskrena zapažanja petogodišnjaka. Ali oni zahtevaju direktne odgovore i preziru pretvaranje. Jedan izraz koji sam nedavno čuo iz repertoara tinejdžera bio je: „*Osvesti se* (Prizovi se pameti)!“

On je upotrebljen kao poziv za povratak u stvarnost i značio je isto kao i: „Mora da se šališ!“ ili „Zafrkavaš me!“ ili „Ne misliš valjda stvarno!“

I sam Bog voli realnost! Kada je Isus bio ovde, On je fariseje kritikovao više nego bilo koga drugog. Neke od najsnažnijih reči u Svetom pismu upućene su na račun licemera, kao što je Otkrivenje 3, gde Bog ide toliko daleko da kaže da više voli otvorenog grešnika, nego onog koji se pretvara da je hrišćanin. Samo što On nije bio tako „učtiv“ kada je to rekao. „Znam tvoja dela: nisi ni hladan ni vruć. Da si makar ili hladan ili vruć. Ovako, pošto si mlak - ni vruć ni hladan - ispljunuću te iz svojih usta“ – stihovi 15 i 16 (SSP). „Vaša sopstvena pravednost je odvratna Gospodu Isusu Hristu“ – Ellen G. White Comments, S.D.A. *Bible Commentary*, vol. 7, p. 963

Bog insistira na stvarnosti! On želi jedino molitvu koja dolazi iz srca. On ne želi samo reči. Pogledajte *Misli s Gore blagoslova*, str. 86 orig. On želi jedino darove i prinose koji dolaze iz ljubavi i spremnosti (dobre volje) da se daju. On ne želi ništa što se daje nevoljno. Pogledaj-

te 2. Korinćanima 9,7. I On želi jedino službu ljubavi. On želi poslušnost koja dolazi iz srca.

Spoljašnja poslušnost se pred Bogom ne računa. „Ima onih koji izjavljuju da služe Bogu, dok se oslanjaju na svoje sopstvene napore da budu poslušni Njegovom zakonu, da oblikuju pravi karakter i obezbede spasenje. Njihova srca nisu pokrenuta dubokim osećajem Hristove ljubavi, ali teže da obavljaju dužnosti hrišćanskog života, kao da je to ono što Bog zahteva od njih, da bi stekli nebo. *Takva religija nema nikakvu vrednost*“ – *Put Hristu*, str. 44 orig.

„Čovek koji pokušava da drži Božje zapovesti jedino iz osećaja dužnosti – zato što se od njega zahteva da to čini – nikada neće ući u radost poslušnosti. *On nije poslušan*. Kada se Božji zahtevi smatraju teretom, zato što prevazilaze ljudske sklonosti, onda možemo znati da taj život nije hrišćanski život. Istinska poslušnost je dovršavanje unutrašnjeg načela“ – *Hristove očigledne pouke*, str. 97 orig.

Ovde nalazimo još jedan ubedljiv argument za „prirodnu“ poslušnost. Bog čak i ne smatra „dobra dela“ poslušnošću, ukoliko ne dolaze iz srca. Stoga, bilo kakva moralnost koju možemo da dostignemo odvojeno od Njega, bilo kakvo prisiljavanje sebe da uradimo ono što je Bog tražio da uradimo, čak se i ne računa kao poslušnost.

Bog prepoznaje samo stvarnost! Ako naša poslušnost ne dolazi iznutra, to uopšte nije poslušnost. To je ono što je Isus rekao u Mateju 5, kada nas je podsetio da je mržnja temelj ubistva, a da je požuda temelj preljube. Nije dovoljno jednostavno se suzdržati od zlog dela. Želja za onim što je pogrešno, a koja se neguje u srcu, jeste greh.

Bog nam obećava stvarnost! On ima da nam ponudi više od života u kome ćemo primoravati same sebe da radimo ono što mrzimo i ustezati se da radimo ono što zaista volimo. Kada On živi svoj život u nama, mi ćemo biti poslušni zato što je poslušnost u skladu sa našim sopstvenim željama. To je jedina vrsta istinske poslušnosti koja postoji.

TEZA BROJ 60

KADA UPOZNAME Boga, ONAKO KAKO IMAMO PREDNOST DA GA UPOZNAME, NAŠI ŽIVOTI ĆE BITI ŽIVOTI STALNE POSLUŠNOSTI.

Tekst koji se često koristi iz knjige *Čežnja vekova* sažima pitanje o poslušnosti. Utvrđuje istinsku poslušnost; govori nam kako može da se dobije istinska poslušnost.

„Svaka istinska poslušnost dolazi iz srca. To je bio rad sa Hristom celim srcem. Ako pristanemo, On će se tako poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo, kada budemo slušali Njega, u stvari ostvarivati svoje sopstvene porive. Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišene zadovoljstvo u obavljanju Njegove službe. Kada upoznamo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznamo, naš život će biti život stalne poslušnosti. Kroz poštovanje Hristovog karaktera, kroz zajednicu sa Bogom, greh će nam postati mrzak“ – str. 668 orig.

Vratimo se i čitajmo pažljivo, jednu po jednu rečenicu.

„Svaka istinska poslušnost dolazi iz srca“. Ako je to istina, onda svaka poslušnost koja ne dolazi iz srca nije istinska poslušnost, zar ne? Ako moramo naporno da radimo da bismo bili poslušni, da idemo protiv svojih sopstvenih želja i sklonosti, onda šta god da uspemo da postignemo, jeste samo moralnost, nikada poslušnost.

„To je bio rad sa Hristom celim srcem.“ Hristos je najveći primer pravednosti verom. On je došao na ovu Zemlju, ne samo da umre za nas, već i da nam pokaže kako da živimo. Otkrivenje 3,21 daje obećanje: „Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom“ (Karadžić). Mi smo pozvani da budemo pobednici, na isti način na koji je i Hristos pobedio.

„Ako pristanemo, On će se tako poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, tako dovesti naša srca i umove u sklad sa svojom voljom, da ćemo, kada budemo slušali Njega, u stvari ostvarivati svoje sopstvene

porive.“ Šta je naš deo? Da pristanemo [saglasimo se]. Šta je Njegov deo? Da promeni naša srca i umove, čak i naše porive, sve dok ne počnemo da činimo Njegovu volju prirodno i spontano. Da li vam se dopada ideja o nagonskoj poslušnosti? Da li bi za vas bila dobra vest da, kada se budete suočili sa nekom odlukom u svom životu, otkrijete da je vaš prvi poriv bio u skladu sa Božjom voljom? To je moguće!

„Volja, očišćena i posvećena, naći će svoje najuzvišenije zadovoljstvo u obavljanju Njegove službe.“ Kada bi Božja služba bila vaše najuzvišenije zadovoljstvo, da li biste morali da se trudite da budete poslušni? Da li bi poslušnost bila naporan posao? Ili bi bila – pa, zadovoljstvo!

A sada, evo načina, objašnjenja za to kako do svega ovoga može da dođe u našem životu. „Kada upoznemo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznemo, naš život će biti život stalne poslušnosti.“

Dopustite mi da vas pitam, ako smatrate da još uvek ne doživljavate stalnu poslušnost, u čemu je problem? Da li treba više da se trudite? Da li treba da donesete više odluka? Da li treba da razvijete svoju snagu volje? Ili treba da uložite veći trud da upoznate Boga, onako kako imate prednost da Ga upoznate?

I konačno, „Kroz poštovanje Hristovog karaktera, kroz zajednicu sa Bogom, greh će nam postati mrzak.“ Da li greh smatrate mrskim? Ili ponekad greh smatrate privlačnim? Ako greh smatrate privlačnim, umesto mrskim, šta nije u redu? Još uvek niste stekli istinsku zahvalnost prema Hristovoj ličnosti; treba da vodite prislan razgovor sa Bogom.

Kada se upoznemo sa Bogom, upoznavajući Ga, onako kako imamo prednost da Ga upoznemo, poslušnost će biti prirodna, spontana i nagona. Pošto usmerimo svoj svesni trud prema zajednici sa Njim, poslušnost će biti neizbežna posledica.

TEZA BROJ 61

SVAKO KO POKUŠAVA DA ŽIVI HRIŠĆANSKIM ŽIVOTOM ODVOJENO OD HRISTA, NIJE HRIŠĆANIN. ON JE LEGALISTA, BEZ OZBIRA DA LI JE KONZERVATIVAN ILI LIBERALAN.

Neki legalisti su crni legalisti, a neki crveni legalisti! Kao što smo već napomenuli, legalista je onaj koji misli da zaradi spasenje držanjem zakona, ili na bilo koji drugi način, odvojeno od Hrista.

Onda je crni legalista onaj sa crnim odelom i crnom kravatom, crnim cipelama i crnim čarapama! On je onaj sa duguljastim licem. On je konzervativni legalista, koji svoju sigurnost nalazi u crkvenim normama kojih se pridržava. Ali on je legalista, jer nema vremena za ličnu zajednicu i upoznavanje sa Gospodom Isusom, iako može da provede mnogo vremena proučavajući doktrinu, norme i etiku.

Crveni legalista je onaj koji nosi nakit i ide u bioskop i možda popije čašu vina tu i tamo (Analogija dolazi iz opisa u Otkrivenju 17, o ženi na crvenoj zveri. Ona je „bila obučena u ljubičasto i crveno i okićena zlatom i dragim kamenjem i biserima“ – stih 4 (KJV). Ovo je samo analogija, da bismo izveli zaključak; to nije nova proročka istina u vezi sa misterijama knjige Otkrivenja). Crveni legalista je, onda, liberalni legalista koji sigurnost nalazi u crkvenim normama koje je odbacio. Crveni legalista crnog legalistu smatra legalistom, ali često ne uspeva da shvati da je i on sâm legalista, samo druge boje. Jer nema razlike da li ste liberalni ili konzervativni; ako nemate vremena da ga provedete u ličnom odnosu i zajednici sa Hristom, vi niste hrišćanin.

Ponekad roditelji pitaju: „Ali zar nije bolje biti legalista, nego biti otvoreni grešnik? Ako možemo da naučimo svoju decu da spolja slušaju Božji zakon, zar to neće konačno dovesti i do vere u srcu?“

To se nije desilo u slučaju fariseja! Kada je bio ovde na Zemlji, od svih ljudi, Hristu je bilo najteže da dopre do njih. Obraćenci koje su oni dovodili u crkvu ne samo da su bili podjednako legalisti kao i njihovi učitelji, već je Isus u Mateju 23,15 rekao da su bili dvostruko više deca pakla, nego sami fariseji. *Čežnja vekova*, na strani 280 origi-

nala jasno kaže: „Legalistička religija nikada ne može da dovede duše Hristu“.

Nemoguće je steći spasenje držanjem zakona. „Onaj koji pokušava da dospe do Neba svojim sopstvenim delima, držanjem zakona, pokušava nemoguće“ – *Isto*, str. 172 orig. „Stoga se pred njim niko (ni jedno telo – Karadžić) neće opravdati delima Zakona“ – Rimljanima 3,20 (SSP).

Zašto onda naglašavamo zakon, ako držanje zakona ne može da nas spase? Zašto pričati o njemu ili ga uopšte proučavati? Ako nas naš napor da držimo zakon može, u stvari, sprečiti da dođemo Hristu za spasenje, zar ne bi bilo bolje uopšte ne čuti za zakon?

Zakon ima nekoliko važnih i opravdanih funkcija. Zakon ne može da nas spase, ali može da nam pokaže našu potrebu za spasenjem. Zakon ne može da nas promeni, ali može da nam pokaže našu potrebu za promenom. Pavle opisuje zakon kao učitelja koji treba da nas dovede Hristu. Pogledajte Galatima 3,24.25. Jakov naziva zakon „ogledalom“ – Jakov 1,23-25. Ogledalo može da nam pokaže našu potrebu za čišćenjem, ali ne može da nas očisti. Tako je i sa Božjim zakonom. On nam pokazuje naše grešno stanje, da bi nas motivisao da odemo Hristu za čišćenje i obnovu. Zakon može da postavi dijagnozu, ali ne može da leči i isceli bolest greha.

Zakon osuđuje. A kada shvatimo svoju osudu, shvatamo i svoju potrebu za oproštenjem. Zakon otkriva prokletstvo pod kojim smo kao prekršioci zakona i na taj način nas priprema da prihvatimo dobre vesti, da nas je Hristos otkupio od prokletstva zakona. Pogledajte Galatima 3,13.

A zakon je i zaštitnik. Zakon štiti nevinog. On takođe štiti i krivca! Kada dođemo pred Božji sud, možemo jasno znati da li smo krivi. Ne moramo da se brinemo da će Bog biti pristrasan ili da će suditi prema svom trenutnom hiru. On je jasno izneo svoje zahteve i tako i nevin i kriv mogu da znaju na čemu su. Oni koji su prihvatili Hristovu pravednost, umesto svoje sopstvene pravednosti, mogu da budu opravdani, zaštićeni zakonom koji ih ne osuđuje. Oni koji su krivi jasno će uvideti svoje sopstveno odbijanje Božje blagodati i znaće da im je bilo pošteno suđeno.

Kada pogledate u Božji zakon, da li smatrate da vas osuđuje? Onda hvalite Gospoda! Vreme probe još traje. Nije prekasno da dozvolite zakonu da obavi svoj posao i dovede vas Hristu.

TEZA BROJ 62

NE POSTOJI SILA ZA ISTINSKU POSLUŠNOST U ZAKONU. PLANINA SINAJ NIJE DOBRA BEZ BRDA GOLGOTE.

Sama logika nema silu. Nauka je, bez ikakve sumnje, dokazala da postoji jasna veza između pušenja i raka pluća. Statistike sa puteva nastavljaju da pokazuju da je vožnja pod dejstvom alkohola izuzetno opasna, ne samo za vaše zdravlje, već i za zdravlje onih oko vas. Šmrkanje lepka i kokaina, gutanje „podizača“ ili LSD-ja, FCP ili „anđeoski prah“ – za sve to je dokazano da uništava mozak i ugrožava život. Pa ipak, veliki deo američke javnosti nastavlja da koristi cigarete, alkohol i drogu.

Uprkos tome što izveštaji o potrošačima iznova i iznova dokazuju da brza hrana ima malu nutritivnu vrednost, industrija brze hrane je jedna od najbrže rastućih industrija. Dokazali smo da zagađenost vazduha i vode ugrožava sam život budućih generacija. Ali nastavljamo da koristimo i zloupotrebļavamo stvari koje izazivaju zagađenje. Uprkos sidi i drugim polno prenosivim bolestima, milioni još uvek praktikuju seksualni promiskuitet. Znanje nije vrlina. Informacija nije nadvladavanje. Činjenice ne mogu da obezbede slobodu. Nema sile u logici.

Kada je Bog dao svoj zakon usred grmljavine na planini Sinaj, izraelski narod je bio uveren u njegovu logiku i razboritost. „A sav narod odgovori složno i reče: Šta je god kazao Gospod činićemo“ – 2. Mojsijeva 19,8 (Daničić). Oni su priznavali da je zakon pravedan, ali su tek morali da nauče njegovu pravu ulogu. Tek su morali da nauče, teškim iskustvom, istinu koja je izražena u spisima našoj crkvi: „Dok gledate u Gospodnje veliko moralno ogledalo, Njegov sveti zakon, Njegovo merilo karaktera, nemojte ni na trenutak da pretpostavite da on [zakon] može da vas očisti“ – Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary* vol. 6, p. 1070.

Kakav je bio Božji odgovor izraelskom narodu? Možete to da pročitate u 5. Mojsijevoj 5,28-30. „I Gospod ču glas od reči vaših kad vi govoraste, i reče mi Gospod: Čuh glas od reči tog naroda, koje rekoše

tebi; šta rekoše dobro rekoše“ (Daničić). Bilo je dobro to što su shvatili da je Božji zakon bio vredan. Ali to nije bilo dovoljno. Gospod je nastavio: „O, kad bi im bilo srce svagda tako da me se boje i drže sve zapovesti moje svagda, da bi bilo dobro njima i sinovima njihovim doveka“. Možete gotovo da čujete suze u Njegovom glasu dok to govori. Jer je Gospod znao nešto što je izraelski narod trebalo tek da nauči, teškim iskustvom. On je znao da nema sile u logici. On je znao da niko ne može da bude poslušan zakonu svojom sopstvenom snagom. Međutim, nije mogao da im objasni njihovu grešku rečima koje bi razumeli i prihvatili. Mogao je samo da ih pusti da nauče na težak način. Možete gotovo da Ga čujete kako uzdiše i da vidite kako vrti glavom i zaključuje u stihu 30: „Idi, reci im: Vratite se u šatore svoje“. Nastava je bila gotova za taj dan! Dok ih sam život ne nauči koje su njihove potrebe, sve što bi Bog mogao da im kaže bilo je: „Idite u svoje šatore“.

Mnogi roditelji se čude svojoj deci koja greše. Iznova i iznova oni kažu: „Ali oni *znaju* šta je ispravno“. I deca verovatno i znaju. Naša ljudska dilema je da znanje nije dovoljno. Ne samo da je potrebno da znamo šta je ispravno, već takođe treba da znamo i kako da činimo to što znamo da je ispravno. I to je ono gde se tako često pojavljuje problem.

Bog vidi našu zbunjenost i razume naše stanje bespomoćnosti. U svojoj velikoj ljubavi On se nije zaustavio kod planine Sinaj. On je obezbedio drugo uzvišenje, brdo Golgotu. Kroz prihvatanje Hristove pravednosti u naše ime, kroz stalni odnos sa Njim, On nam daje to što je nedostajalo izraelskom narodu – Božji zakon, zapisan u našim srcima. Isus može da nam da ono što zakon nikada ne može – silu za poslušnost, oproštenje za greh, blagodat za svaku našu potrebu.

TEZA BROJ 63

HRISTOS JE SVRŠETAK ZAKONA ZA PRAVEDNOST, ALI NE I SVRŠETAK ZAKONA.

Poslednjih godina broj raspoloživih prevoda i parafraza (prepričavanja) Svetog pisma značajno je porastao. Neki su dobri; neki nisu. Ali upoređivanjem izraza iz nekoliko različitih prevoda, često možete steći bolje razumevanje onoga što biblijski tekst znači.

Ova posebna verzija koju ću ovde koristiti zove se Vendenova revidirana verzija! To je prepričavanje (parafraza) Rimljanima 9,30-10,4. „Šta ćemo onda reći? Neznabošci koji nisu radili na donošenju roda, doneli su rod – i to je i prava stvar! Ali Izrael, koji se veoma trudio da pokuša da donese rod, nije uopšte uspeo da rodi nikakav rod. Zašto? Zato što su oni to pokušali sami od sebe, naporno radeći na rodu. Braćo, želja mog srca i molitva Bogu za Izrael je da mogu da budu spaseni. Jer im nosim svedočanstvo da su radili naporno – ali ne na pravim stvarima. Jer oni nisu razumeli Božji način donošenja roda, tako da su smislili svoj sopstveni način da pokušaju da rode rod i nisu se potčinili Božjem načinu delovanja. Jer je Hristos svršetak napornog rada na donošenju roda za svakoga koji veruje“.

Prevođenje Biblije je težak posao! Pokušajte to ponekad, na nekom svom omiljenom stihu, i vidite kako vam ide!

Ono što Pavle opisuje u Rimljanima 9. i 10. poglavlju je pogrešno shvatanje koje je Izrael imao u vezi sa tim kako da donose rodove pravednosti. Oni nisu razumeli Božje metode pa su izmislili svoje sopstvene metode koje nisu delovale. Oni su uložili mnogo truda. Pavle je bio spreman da to prizna. Ali njihov trud nije završio nigde, zato što je bio usmeren na pogrešnu stvar.

Čini se da se pojavljuju dve krajnosti u razmišljanju kada je reč o držanju zakona. Prva je: „Ako je zakon dobar, hajde da se svi trudimo da mu budemo poslušni“. Posledica je legalizam i nema istinske poslušnosti. Druga krajnost je: „Ako ne treba da se trudimo da držimo zakon, onda ne sme biti neophodno da držimo zakon uopšte“. Posledi-

ca je antinomianizam¹ i nema istinske poslušnosti. Obe krajnosti vode do iste greške na kraju.

Pravednost koja dolazi samo verom u Hrista donosi dobre vesti – da je istinska poslušnost moguća, ali da ne dolazi kroz naše sopstvene napore da proizvedemo (postignemo, ostvarimo) poslušnost. Ispravno razumevanje iskustva pravednosti samo verom u Hrista sprečava i legalizam i bezakonje.

Kroz stalan odnos i zajednicu sa Gospodom Isusom, mi smo sve više i više zahvalni zbog Njegove ljubavi i dobrote prema nama. I „dokle god imamo ispravan pogled na Božju ljubav, mi nećemo želiti da je zloupotrebjavamo“ – *Odabrana svedočanstva*, knjiga 1, str. 312 orig. Hristos nije svršetak zakona; On je svršetak naših sopstvenih uzaludnih napora da držimo zakon. Sigurna posledica odnosa vere sa Njim biće istinsko držanje zakona koje dolazi iz srca. „Uslediće dobra dela, kao cvetovi i plod vere. Prisvajanje Hristove pravednosti pokazaće se u dobro uređenom životu i pobožnom razgovoru“ – Elen Vajt, *Znaci vremena*, 5. septembar 1892.

Konačan test da li je neka osoba u milosti Božjeg zakona je da li ona živi u odnosu vere sa Hristom, kako bi zakon mogao da bude zapisan u njenom srcu. Ako priznamo zahteve Božjeg zakona i stvarnost da ne možemo da držimo zakon, naš jedini izbor je da dodemo Hristu za Njegov dar pravednosti.

¹ *Antinomianizam* (od grčkih reči *anti* – protiv, *nomos* – zakon) je uverenje da je hrišćaninu dovoljna samo Božja milost i da se Božji zakon time ukida – *prim. prev.*

TEZA BROJ 64

DOBRA DELA UČINJENA ODVOJENO OD HRISTA JESU LOŠA DELA.

Ispod je jedna lista aktivnosti. Molim vas, izaberite koje od ovih aktivnosti su dobre, a koje loše.

Nahraniti nekoga ko je gladan.
Dati nekome cvet.
Ići u crkvu.
Ponuditi prevoz putniku koji je na cedilu.
Nasmešiti se.
Posetiti bolesne.
Reći „hvala“, „molim“ i „izvini“.
Odneti veknu svežeg hleba susedu.
Donirati novac crkvi.
Deliti svoju veru [sa drugima].

Dozvolite mi da vas sada pitam: Da li vam je ikada neka mlada osoba prišla na aerodromu, nasmešila se i pružila vam cvet? A onda je želela da joj date novac, zar ne? I ako joj date novac, u čijem džepu bi taj novac završio? Otišao bi vođama određenog kulta koji je ta osoba predstavljala! Dakle, da li su osmeh i davanje cveća ljudima dobra ili loša dela?

Razmislite o ovom pasusu koji se nalazi u *Velikoj borbi*, na strani 509 originala: „Kušač često radi najuspešnije preko onih za koje se najmanje sumnja da se nalaze pod njegovom vlašću... Mišljenje koje preovlađuje kod mnogih je da sve što izgleda kao učtivost i otmenost mora, u izvesnom smislu, da je od Hrista. Nikada nije bilo veće zablude. Ove osobine bi trebalo da krasi karakter svakog hrišćanina, jer one vrše snažan uticaj u korist prave religije; ali one moraju da budu posvećene Bogu ili su i one takođe sila za zlo. Mnogi ljudi koji su obrazovani i prijatnog su i uglađenog ponašanja, koji se ne bi ponizili da učine ono što

se uobičajeno smatra nemoralnim, samo su uglađena oruđa u rukama sotone“. Dakle, dobro ponašanje nije dokaz samo po sebi.

Isus je u Mateju 7,22.23 rekao: „Mnogi će mi reći u onaj dan: Gospode, Gospode, nismo li prorokovali u tvoje ime, i u tvoje ime izgnali demone, i u tvoje ime mnoga čuda učinili? I tada ću im izjaviti: nikada vas nisam upoznao; odlazite od mene vi koji činite bezakonje“ (Čarnić). Dakle, kako su nazvana čuda učinjena odvojeno od odnosa sa Hristom, odvojeno od *poznavanja* Hrista? Bezakonje.

Moguće je da jedan ateista ispeče dobru veknu hleba i da je podeli sa susedom. Svetovni ljudi koji nemaju vremena za Boga mogu da budu zabrinuti za glad u svetu i da rade na tome da je smanje. Moguće je da neznabožac ili nevernik poseti bolesne. Crkvi može da se donira novac koji Bog neće prihvatiti. Neki koji dolaze u crkvu su sotonine sluge, a ne Gospodnja deca. Fariseji su delili svoju veru i doveli su obraćenike koji su bili dvostruko više pokvareni, nego oni sami. Čak i okoreli zločinac može da ponudi prevoz putniku koji je na cedilu i da iskoristi priliku da prevari bespomoćnu osobu.

Dobra dela učinjena odvojeno od Hrista jesu loša dela. Da bi dela bila *dobra*, ona moraju da se čine u čast i slavu Boga. „Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da [mogu da – KJV] vide vaša dobra dela“, izjavio je Spasitelj – Matej 5,16 (SSP). Ova „dobra dela“ će *početi* da se pojavljuju kada dođe do pokajanja i obraćenja. Pre toga, reći i dela ne mogu da „slave vašeg Oca koji je na nebesima“.

U Rimljanima 14,23 piše: „A sve što nije od vere greh je“ (Sinod SPC). Kada Bog sudi, On gleda na srce, na motive, na skrivene pobude uma. Ako živimo odvojeno od Hrista, nemamo izbora nego da delujemo na sebičnim osnovama i zato naša dobra dela nisu dobra dela uopšte.

Istina je da, ako neka osoba glada i neko joj da veknu hleba, ona će biti nahranjena bez obzira na pobude onog ko je hrani. Međutim, što se tiče pojedinca koji daje, bilo kakva dobra dela koja on čini odvojeno od Hrista jesu loša dela. Hristos koji živi verom u srcu i na taj način želi i čini u nama, jedini je izvor dobrih dela.

TEZA BROJ 65

SVRHA DOBRIH DELA NIJE DA NAS SPASU, VEĆ DA DONESU SLAVU BOGU.

U bilo kojoj raspravi o spasenju samo verom u Isusa Hrista i o činjenici da naša dela ni na koji način nisu temelj našeg spasenja, gotovo uvek ima nekog ko postavi pitanje: „Ako dobra dela ne igraju ulogu u našem spasenju, od kakve su onda koristi?“

Matej 5,16 jasno kaže: „Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da [mogu da – KJV] vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima“ (SSP). Samo zato što nas dobra dela ne spasavaju, ne znači da dobra dela nisu važna. Svrha dobrih dela je da donesu slavu Bogu.

Dobro, onda, kakva je svrha donošenja slave Bogu? Zar je Bog zainteresovan za slavu, zato što je usmeren na sebe i egoističan? Da li On traži da mi budemo usmereni na nekog drugog kada ni On sam nije? Znamo odmah odgovor na to pitanje, zbog onoga što je Isus uradio na krstu. Kada je Hristos uzviknuo: „Završeno je“, On je zauvek dao odgovor na sotonine optužbe da je Bog sebičan i da ne zna ništa o samopožrtvovanju. Krst je dokazao da je Bog spreman da pređe granicu davanja.

Kakva je onda svrha donošenja slave Bogu? Jedan važan razlog je da On to zaslužuje! On je dostojan naše hvale. Sva slava, čast i hvala koju ljudski rod može da Mu ponudi, nikada ne bi mogli da budu previše. David je rekao: „Neka je blagosloven Gospod, koji nas svaki dan tovari onim što nam je na korist“ – Psalam 68,19 (KJV). Da li ste skoro primetili teret onoga što vam je na korist? Ponekad je lakše usredsrediti se na teret greha ili na teret krivice ili na teret brige koje smatramo da nosimo. To su tereti koje nam Bog nikada nije namenio da nosimo. On je obećao da preuzme ovaj teret sa naših ramena i da nam da odmor. Međutim, teret koji On ima za nas jeste teret onoga što je na korist! A toga ima mnogo! Ko bi čak mogao sve to da izbroji?

Drugi važan razlog za donošenje slave Bogu je hrišćansko širenje Vesti i svedočenje. Kada drugi vide da je Isus uzdignut u našim životi-

ma i kroz nas uče o Božjoj ljubavi i milosti, i oni sami su motivisani da Mu dođu. Dobra dela pokazana u životu vernika su moćan argument u korist hrišćanstva, zar ne?

Treći važan razlog za donošenje slave Bogu je taj da, ako naša dobra dela ne slave Boga, koga onda slave? Da li znate odgovor? Postoji samo još jedna opcija, zar ne? Ako Bog ne dobija slavu, *mi* uzimamo slavu za sebe. A delo opravdanja podrazumeva da slavu ljudskog roda bacimo u prašinu. Mi ne možemo slaviti Boga i sebe u isto vreme. Ili se On proslavlja ili mi uzimamo čast, slavu i zasluge za sebe.

To nas dovodi do jednog pitanja. Da li bi čak bilo moguće da bude spasen neko ko nije bio zainteresovan za donošenje slave Bogu? Donošenje slave Bogu bi trebalo da bude snažna motivacija za dobra dela. I biće, ako Mu služimo zato što Ga volimo.

Smatramo da je to tačno u našim ljudskim odnosima. Održavanje porodičnog imena može biti prava motivacija, zar ne? Mi smo spremni da žrtvujemo mnogo toga, da bismo ispoštovali one koje volimo i da ih ne bismo razočarali. Kada upoznemo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznemo, i kada volimo Boga, onako kako imamo prednost da Ga volimo, naći ćemo najveće zadovoljstvo u tome da Mu odajemo čast i proslavljamo Ga. Biti Mu poslušan i služiti Mu radi Njega, može biti najveća motivacija od svih.

„Sve je sporedno u odnosu na Božju slavu. Naš nebeski Otac treba uvek da se vrednuje kao prvi, kao radost i blagostanje, kao svetlost i dovoljnost našeg života i naš deo zauvek“ – *Sinovi i kćeri Božije*, str. 56 originala.

TEZA BROJ 66

KADA JE REČ O ISTINSKOJ VERI I DELIMA, NE MOŽETE IMATI JEDNO BEZ DRUGOG.

Jedna stara pesma kaže: „Ljubav i brak, ljubav i brak, idu zajedno kao konj i kočija – jedno bez drugog ne možete imati“ (to je *veoma* stara pesma, kao što možete videti, iz više razloga, a ne samo zbog dela o konju i kočiji). Ljudi danas upadaju u mnogo problema pokušavajući da dokažu da ljubav i brak ne moraju nužno da idu zajedno. I sve što mogu da dokažu time je da je Božji plan za brak i porodicu, u svakom slučaju, najbolji.

Ali vera i dela uvek idu zajedno. Možda mogu da nađem ilustraciju koju niko ne bi mogao da dovede u pitanje. Šta je sa svetlošću i senkom? Oni uvek idu zajedno, zar ne? Ne možete imati jedno bez drugog! U ovom svetu, kad god postoji svetlosti, tu je takođe i senka – to je nepromenljiv zakon.

U *Putu Hristu*, na strani 83 originala govori se o „radosti na koju ne pada senka (nepomućenoj radosti) budućeg života“. Na ovoj Zemlji, čak i naša radost je pomućena (na nju je bačena senka)! Možda je ova „pomućena radost“ ono što čini mogućim roniti suze radosnice. Jer, bilo koja radost koju imamo, dolazi sa senkom. Mi se radujemo kada neko prihvati Hrista u svom životu, dok u isto vreme osećamo senku onih koji Ga odbijaju. Nalazimo radost u lepotama prirode, ali je uvek prisutna senka smrti i propadanja, bez obzira na to gde se okrenemo. Dobre vesti i loše vesti dolaze zajedno. Ponekad ćemo doživeti – kao redak dar – „savršen“ dan, ali uvek je tu senka prethodnog dana i dana koji će uslediti. Na naše ljudske odnose je bačena senka; prihvatanje s ljubavlju, s jedne strane, povezano je sa nerazumevanjem, s druge. Naša srca mogu da gore u nama, kada nam se Bog lično približi da razgovara sa nama; pa ipak, čak i tu, uvek postoji senka onih vremena kada je izgledalo da je On pokrivao svoje lice i mi nismo mogli da osetimo Njegovo prisustvo.

Dakle, bez obzira da li govorite o fizičkom ili duhovnom svetu, svetlost i senka uvek idu zajedno.

Isto je i sa verom i delima. Ako su dela istinska, njihov izvor je vera u Hrista. Ako je vera istinska, dela će neizbežno proizaći [iz nje]. Kada donesete odluku da prebivate u Hristu, vi ste već doneli odluku o rađanju roda, jer ko god prebiva u Njemu, donosi mnogo roda. Vera i dela ne mogu biti odvojena. *Odabrana svedočanstva*, knjiga 1, str. 397 originala, kažu: „Istinska vera će se pokazati u dobrim delima; jer su dobra dela rodovi vere“.

Kada govorimo o veri i delima, neko obično [kao primer] navede sliku o dva vesla. Vera i dela su kao dva vesla. Ako pokušate da veslate sa jednim veslom – bilo kojim – nećete napredovati. Ali ako koristite oba vesla zajedno, vaš čamac će ići napred, prema nebeskoj obali! A osoba koja koristi tu sliku obično to čini da pokuša da dokaže kako bi trebalo uložiti podjednak napor i u veru i u dela.

Ali istina je da mi ne treba da radimo ni na jednom od ta dva! Vera je dar i poslušnost je dar. Ono na čemu bi mi trebalo da radimo je da ostanemo u čamcu – ili da ostanemo u odnosu sa Hristom, kroz molitvu i proučavanje Njegove Reči. Kada dođemo Hristu za zajednicu i razgovor sa Njim, prvi nusproizvod je istinska vera. A drugi je istinska pravednost.

Slika vesala je valjana, međutim, ako je razumete kako treba – da su vera i dela kao dva vesla, u smislu važnosti. Vera i dela su podjednako važna. Ali način dobijanja i vere i dela je kroz stalni odnos sa Isusom Hristom.

U Jakovu 2,17 nalazimo da je moguće imati mrtvu veru. Jakov kaže: „Tako je i vera, ako nema dela, sama po sebi mrtva“ (Čarnić). U Jevrejima 6,1 nalazimo da je takođe moguće imati mrtva dela. I vera i dela moraju da budu prisutni (da postoje – *prim. izdavača*), da bi bilo koje od njih ostalo živo. Istinska dela će pratiti istinsku veru, a istinska vera će doći kao rezultat zajednice sa Bogom, isto tako sigurno kao što i senka prati svetlost.

TEZA BROJ 67

VERA RASTE PO KVANTITETU, A NE PO KVALITETU. RAST SE ODRAŽAVA U STALNOJ ZAVISNOSTI OD BOGA.

Marta je konačno izašla iz kuhinje! Ona je za sebe naučila šta znači sedeti pored Isusovih nogu sa Marijom. Ona je verovala da je Isus Mesija, Spasitelj sveta, Poslani od Boga. Ona je verovala da, šta god On zatraži od Oca, to će biti dato. Ona je prihvatila Njegovu tvrdnju da je On Vaskrsenje i Život. Ali kada su oči svih tih ljudi bile uprte na tihu grobnicu njenog brata i kada je Isus zatražio da se pomeri kamen, Martina vera se pokolebala. Marta: Toplo-hladno.

Avram je bio Božji poseban prijatelj. On je ostavio svoj dom i zemlju, da bi postao lutalica, prateći unutrašnji Glas koji je vodio njegove puteve. Primedbe njegove porodice i prijatelja nisu uticale na njegov izbor. Kada mu je Bog obećao sina, naslednika, da bude otac velikog mnoštva, on se radovao. Ali jedno nije nikada očekivao: nije znao da će biti potrebno toliko mnogo vremena. Pokazalo se da je čekanje bilo ono što je previše. On je završio tako što je bio otac *dva* mnoštva, od kojih je svako ratovalo protiv onog drugog, do današnjeg dana. Avram: Toplo-hladno.

Mojsije je bio prorok i više od proroka. On je pričao s Bogom licem u lice. Četrdeset godina je vodio buntovnički, tvrdoglav narod preko pustinje, služeći njihovim različitim potrebama. Odbranio ih je i od samog Boga, odbijajući da se složi da budu uništeni, čak i kada su u velikoj meri to zaslužili. Pa ipak, njegova vera je zakazala na samoj granici Obećane zemlje i on je zgrešio pred svima i tako očigledno, da Bog nije imao izbora, nego da mu uskrati prednost da završi posao koji je započeo. Mojsije: Toplo-hladno.

Klub „Toplo-hladno“ ima mnogo članova! David, Samson, Adam, Pavle, Jezekija, Petar, Jakov. Spisak bi mogao da se nastavlja i nastavlja. Sveta istorija beleži samo nekoliko izuzetaka: Enoh, Jelisije, Danilo. Nema mnogo drugih.

Proučavanje istorijskih događaja iz Svetog pisma dokazuje da, iako je moguće nenarušeno poverenje u Boga i zavisnost od Njega,

verovatan je obrazac toplo-hladno. Za mnoge hrišćane, stvarnost podrazumeva iskustvo uspona i padova u predaji (predaja „toplo-hladno“). Stvarnost podrazumeva da je potrebno vreme da naučimo da sve vreme zavisimo od Boga, a nikada od sebe. I dok je Božji cilj za nas da Mu uvek verujemo, nama bi bilo bolje da priznamo i prepoznamo stvarnost da, u većini slučajeva, mi ne dostižemo ovaj cilj preko noći.

Rast u hrišćanskom životu je učenje da zavisimo od Boga sve više i više vremena. Kao što smo ranije zapazili, zavisnost od Boga je odnos „sve ili ništa“. Nema ničega poput delimičnog poverenja ili delimične predaje. Vi ste ili predani Bogu u svakom trenutku ili Mu niste predani i oslanjate se na sebe.

Prebivamo u Hristu iz dana u dan, kroz stalan odnos sa Njim. „Da li postavljate pitanje: ‘Kako ću prebivati u Hristu?’ Na isti način kao što ste Ga primili u početku. ‘Kao što ste, dakle, primili Hrista Isusa Gospoda, tako i hodajte u Njemu’ – Kološanima 2,6 (KJV). ‘Pravednik će živeti verom’ – Rimljanima 1,17 (KJV)“ – *Put Hristu*, str. 69 orig.

Dokle god zavisimo od Njega, iskusićemo svu pobedu i poslušnost koje On ima da nam ponudi.

Ali ponekad neprijatelj može da nas natera da skrenemo pogled sa Hrista i da na trenutak prestanemo da se oslanjamo na Njega. Tada ćemo pasti, posustati i zgrešiti. To se desilo mnogima u Bibliji; to se dešava mnogima i danas. Kada se to desi, naše je da se ponovo okrenemo Isusu, tražeći ponovo Njegovo obećanje: „Ako priznajemo svoje grehe, on je veran i pravedan i oprostiće nam grehe i očistiće nas od svake nepravednosti“ – 1. Jovanova 1,9 (SSP). I mi nastavljamo odnos sa Njim. Ne čekamo dve nedelje da se Bog ohladi. Ne odustajemo i ne donosimo odluku da nikada više to nećemo učiniti nebeskoj zemlji. Ne pokušavamo da „ispravimo stvari“ na svoju ruku i da se *onda* vratimo Njemu. Mi se Njemu vraćamo odmah, priznajući svoj greh i svoju potrebu za Njim. I kroz sve to, odnos sa Bogom se nastavlja.

Rast u hrišćanskom životu se odvija kako nastavljamo da živimo verom u Njemu, kako nastavljamo da tražimo zajednicu sa Njim, iz dana u dan. Jer, dok dolazimo Hristu iz dana u dana, On će delovati u nama, da nas dovede do stanja stalne zavisnosti od Njega.

TEZA BROJ 68

VI NE RASTETE POKUŠAVAJUĆI DA RASTETE.

Moj cilj je bio da budem visok 1,85 m. Ali nije išlo baš dobro – dostigao sam samo 1 m. Kasnije, kada je trebalo da stanem u prvi red, sa devojčicama, za slikanje u osmom razredu, to je bilo više nego što jedan momak može da podnese. Jednog dana izgledalo je da je vreme da pokušam da ubrzam stvari.

Otišao sam u kuhinju, naslonio se na vrata sa lenjirom iznad glave i obeležio. Onda sam izašao u dvorište i okačio se na stub na koji se stavlja konopac za sušenje veša i visio sam koliko sam mogao da izdržim. Zatim sam požurio do vrata i ponovo se izmerio. Kakvo razočaranje! Nije pomoglo nimalo!

Isus je rekao: „A ko od vas brinući se može pridodati rastu svome lakat jedan¹“ – Matej 6,27 (Sinod SPC). Vi ne rastete pokušavajući da rastete. U stvari, što se više trudite da pokušavate da porastete, zapravo manje rastete. Da sam proveo sve svoje vreme viseći sa tog stuba za veš, ne samo da nikada ne bih bio visok 1,85 m, već ne bi mnogo prošlo, a bio bih 1,85 m ispod zemlje!

Elen Vajt je pre mnogo vremena napisala našoj crkvi: „Biljke i cveće ne rastu svojom sopstvenom brigom niti željom niti trudom, već primanjem onoga što je Bog namenio da posluži njihovom životu. Dete ne može, nikakvom sopstvenom željom niti silom, da doda svom stasu. Ništa više ne možete ni vi, svojom željom i trudom, da obezbedite duhovni rast“ – *Put Hristu*, str. 68 orig.

Čak i mala deca razumeju princip rasta. Možete da ih pitate: „Na čemu biste pre radili, na rastu ili na jelu?“

Nije potrebno mnogo vremena dok ne shvate. Ako rade na rastu, neće ostvariti ništa. Ako rade na jelu, ostvariće i jedno i drugo.

Da li ste zainteresovani za duhovni rast? Ne možete da rastete fokusirajući se na rast. Verovatno ništa nije štetnije za duhovni rast nego da stalno proveravate svoj rod. Jelo je način da se raste – učešćem u

1 *Lakat*, stara mera za dužinu (oko 45 cm)

Hlebu života i Vodi života. Onaj koji doživljava najbrži rast je onaj koji odvraća pogled od sebe i usredsređuje se na Sunce pravednosti. Onaj koji je ostao nizak je onaj koji provodi većinu vremena pokušavajući da raste.

Mnogi ljudi misle da duhovno rođenje dolazi od Boga, ali da je duhovni život njihova sopstvena odgovornost. „Mnogi misle da moraju deo posla da obave sami. Oni veruju u Hrista za oproštenje greha, ali sada svojim sopstvenim trudom nastoje da žive ispravno. Međutim, svaki takav trud mora da propadne. Isus kaže: ‘Bez mene ne možete činiti ništa.’ Naš rast u blagodati, naša radost, naša korisnost – sve zavisi od našeg jedinstva sa Hristom. Zajednicom sa Njim, svakog dana, svakog sata – prebivanjem u Njemu – mi ćemo rasti u blagodati. On nije samo Tvorac, već i Dovršilac naše vere“ – *Isto*, str. 69 orig.

Da li je vaš cilj da dostignete „meru rasta Hristove punine (visine – Karadžić)“? – Efescima 4,13 (KJV). Nikada ne možete dostići taj cilj tako što ćete visiti na nekom duhovnom stubu za već. Nije moguće rasti u blagodati svojim sopstvenim, slabašnim trudom. Rast je dar. On se prima kroz druženje sa Hristom, kroz zajednicu sa Njim. Ljudski rod nikada sam za sebe ne može da stekne ono što je Bog obećao da će dati.

Da li se ponekad pitate da li rastete? Postoji jedan siguran način da se to kaže. Pogledajte da li jedete! Jelo svaki put određuje rast.

TEZA BROJ 69

HRIŠĆANI JAČAJU SHVATAJUĆI SVOJU SLABOST. KADA SU SLABI, ONDA SU JAKI.

Bil je bio u istom škripcu toliko puta, da je prestao i da broji. Prestao je da broji i doktor, koji je sada stajao vrteći glavom, gledajući Bilovo neobrijano lice i zakrvavljene oči.

„Pretpostavljam da sam beznadežan slučaj, zar ne, doktore?“ – rekao je Bil.

„Da, pretpostavljam da jesi.“

„Kako bi onda bilo da mi date još jedno piće, pošto to ionako neće promeniti ništa?“

„U redu, daću ti piće“, odgovorio je doktor neočekivano. „Ali najpre moraš da mi učiniš jednu uslugu.“

„Šta je to?“ – upitao je Bil.

„Na kraju hodnika“, odgovorio je doktor, „nalazi se jedan mladi čovek koji je ovde prvi put. Odustao sam od tebe, ali možda će on moći da se promeni. Želim da odeš u njegovu sobu i da ga samo pustiš da te pogleda – to je sve. Ako te vidi, možda će ga to dovoljno uplašiti, da ga spreči da ponovo mora da bude doveden ovde“.

Bil se složio i otišao niz hodnik da nađe mladića koji je, kao i on sam, bio doveden u bolnicu na ispiranje nakon pijančenja.

U početku je to učinio samo da bi dobio još jedno piće. Međutim, Bil je počeo da razgovara sa mladićem. „Nemoj da protračiš svoj život“, upozorio ga je. „Pogledaj mene. Moja porodica je nestala, moje samopoštovanje je nestalo. Nemam posao; nemam prijatelje. Izgubio sam zdravlje i ugled. Da li želiš da završiš ovako?“

„Ja nikada neću završiti kao ti“, mladić je bio uporan. „Mogu da prestanem da pijem kad god poželim.“

„To je ono što sam i ja uvek mislio“, odgovorio je Bil. „Ali to nije istina. Ne mogu da prestanem. Ja sam beznadežan slučaj. Jedini način na koji ću ikada moći da ostavim piće je ako mi sam Bog da snage. I to je jedini način na koji ćeš i ti ikada moći da prestaneš da piješ. Ti

nemaš silu da kontrolišeš piće, inače ne bi bio ovde. Moraš da naučiš da se osloniš na višu Silu.“

Bil se vraćao u bolnicu mnogo puta nakon tog dana, ali nikada ponovo kao pacijent. Nikada se nije vratio kod doktora da uzme obećano piće. Vratio se da razgovara sa drugima koji su bili dovedeni pod istim okolnostima, koji su se borili sa alkoholizmom. To je bio početak „Anonimnih alkoholičara“¹.

Principi koje je Bil otkrio prilikom posete tom mladiću su danas temelj „Anonimnih alkoholičara“. Svaka osoba mora da dođe do tačke kada će priznati da ima veliku potrebu. Ona se uči da počne tako što će reći: „Ja *sam* alkoholičar“. I stalno se podseća na svoju zavisnost od više Sile, ako bude potrebno da problem uvek bude pod kontrolom. U priznavanju i prepoznavanju slabosti, ta osoba pronalazi snagu.

Svako od nas može na sličan način da prizna: „Ja *sam* grešnik“. Mi, kao hrišćani, moramo da shvatimo da ne rastemo tako što postajemo sve snažniji i snažniji. Mi rastemo tako što svaki dan iznova shvatamo koliko smo slabi i koliko zavisimo od Božje blagodati. To je ono što je Pavle rekao u 2. Korinćanima 12,10: „Kad sam slab, onda sam silan (jak – KJV)“ (Karadžić). „Kada spoznamo svoju slabost, mi učimo da zavisimo od sile koja nije naša“ – *Čežnja vekova*, str. 493 orig.

Ova istina može biti pretnja jakim ljudima². Oni koji sigurnost pronalaze u svom sopstvenom jakom karakteru i samodisciplini, koji su opušteni zbog svog dobrog ponašanja, pomisao da priznaju slabost smatraju uvredljivom. A onaj koji je jak, ili misli da je jak, ne oseća potrebu za Spasiteljem.

Bez obzira da li to priznajemo ili ne, da li to prepoznavamo ili ne, svako od nas je slab. Tek kada postanemo svesni svoje slabosti, možemo biti navedeni da tražimo silu izvan i iznad naše sopstvene. „Svesni smo svoje najveće snage onda kada osećamo i priznajemo svoju slabost“ – *Svedočanstva*, 5. sveska, str. 70 orig.

1 Naziv za udruženje bivših alkoholičara, nastalo 1935. godine u SAD-u, sa osnovnim pravilom – da je svaki alkoholičar anoniman. Glavni sadržaj rada udruženja je pomoć u psihološkoj i socijalnoj rehabilitaciji bivših alkoholičara – *prim. prev.*

2 Drugim rečima, jaki ljudi osećaju kao da ta istina ugrožava njihovo samopouzdanje – *prim. izdavača*

Da li sebe smatrate jakom osobom? Možete biti istinski jaki, jedino ako svoju snagu pronalazite u Njemu. Da li sebe smatrate slabim? Evo, onda, dobre vesti za vas! Njegova snaga se u slabosti pokazuje sasvim (pokazuje savršena – Sinod SPC; usavršava – SSP). Pogledajte 2. Korinćanima 12,9. Nije važno koliko mislite da ste jaki; vaša jedina prava snaga dolazi onda kada priznate svoju slabost. Nije važno koliko ste slabi; možete biti jaki kroz Njega.

TEZA BROJ 70

MI MOŽEMO ČINITI SVE KROZ HRISTA KOJI NAM DAJE SNAGU, ALI BEZ NJEGA NE MOŽEMO ČINITI NIŠTA.

Tokom određenog časa na koledžu, imali smo mini-kurs o opravdanju samo verom u Hrista. Pročitali smo dva teksta, Jovan 15,5 i Filibljanima 4,13, da bez Njega ne možemo činiti ništa, ali sa Njim možemo činiti sve.

U toku rasprave neki studenti su bili nesigurni u vezi sa Jovanom 15,5. Jedan je postavio pitanje: „Ako ne možemo činiti ništa bez Hrista, zar to, onda, ne oduzima nešto od naše vrednosti kao ljudskih bića? Zar nismo stvoreni po Božjem liku? Zar nas On nije stvorio sa slobodnim izborom? Ne zvuči kao sloboda izbora ako ništa ne možemo da ostvarimo bez Njega.“

Tako smo se pobrinuli da povučemo granicu između *bezvrednosti* i *bespomoćnosti*. Pričali smo o činjenici da, dok smo *bespomoćni* da proizvedemo pravednost, u očima Neba smo vredni svega.

U tom trenutku, mladić u zadnjem delu učionice podigao je ruku. „Zašto je onda“, upitao je, „tako lako osetiti bezvrednost, ali tako teško osetiti *bespomoćnost*“?

Šta od ova dva češće osećate? *Bespomoćnost* ili *bezvrednost*? Đavo je uzeo svaku istinu i nekako ju je izvrnuo, zar ne? Bog kaže: „Ti si vredan svega, ali si *bespomoćan* odvojeno od mene“. Đavo kaže: „Ti si *bezvredan*. Ali trudi se da se promeniš i možda ćeš nekako, jednog dana, biti vredan nečega“.

Jedan od najčešće ispoljivanih strahova u vezi sa temom spasenja samo kroz veru u Hrista je strah da će to imati za posledicu „ne čini ništa“ vrstu religije. Mnogi ljudi su zabrinuti zbog prihvatanja „pasivne“ vere koja ima za posledicu potpunu neaktivnost. Možemo da pogledamo koliko smo malo toga postigli za sve godine svog napornog pokušavanja da proizvedemo pravednost, i možemo da pretpostavimo da, ako prestanemo da se borimo, onda ništa ne bismo postigli. Ali baš obrnuto je istina. Umesto da smatramo da se rast zaustavlja onda kada

prestanemo da pokušavamo da rastemo, uvidećemo da tek tada istinski rast može da počne. Isus nije stao kod svoje izjave u Jovanu 15,5, da bez Njega ne možemo činiti ništa. On nam je takođe dao dobru vest da kroz Njega možemo činiti sve.

Služba isceljenja to ovako izražava: „Nema ograničenja korisnosti onoga koji, sklanjajući sebe u stranu, stvara prostor za delovanje Svetog Duha na svoje srce i živi život potpune posvećenosti Bogu“ – str. 159 orig.

Sveto pismo je puno priča o ljudima koji su živeli u potpunoj zavisnosti od Boga. Da li su oni bili pasivni? Bili su, kada se to odnosilo na oslanjanje na svoje sopstvene snage. Međutim, nemojte nikada da zaboravite koliko [onaj ko je] pasivan može da bude aktivan! Jer onaj koji prepoznaje svoju sopstvenu bespomoćnost i prihvata Božju kontrolu, jeste onaj koga će Bog iskoristiti da učini velika dela za Njega.

Ima već nekoliko godina kako skupljam priče o ljudima u Bibliji koji su učinili gluposti! Sećate li se Jonatana i momka koji mu je nosio oružje, kako su se uhvatili u koštac sa celom filistejskom vojskom? A Isus Navin koji je izašao da osvoji Jerihon obilazeći oko njega svaki dan, nedelju dana? Ili kada je naredio Suncu da se zaustavi, jer mu je trebalo još nekoliko sati da završi određenu bitku? Nije bila u pitanju pametna vojna strategija da Gedeon pošalje kući 99% svoje vojske i da onda napadne sa krčazima i bakljama. Ilija je bio budalast kada je kofama vode polio svoju žrtvu, gore na planini Karmil, umesto da Bogu olakša koliko je to moguće. A tu je i Josafat koji je išao u bitku na čelu hora!

Da se bilo koji od ovih biblijskih junaka oslanjao na svoju snagu, umesto na Božju, bio bi ili glup ili samoubilački nastrojen! Ali kada se ljudska slabost ujedinila sa božanskom snagom, Bog je iskoristio ove osobe da ostvare nemoguće za Njega.

Kada nas Bog poziva da se u potpunosti oslonimo na Njega, kada traži da prepoznamo svoju bespomoćnost odvojeno od Njega, On ne otvara vrata za neaktivnost. Život pod Božjom kontrolom je život najveće korisnosti i službe. A to je život koji svedoči o rastu i plodnosti. Taj život može biti vaš, ako upamtite da bez Njega ne možete činiti ništa, ali da sa Njim možete činiti sve – upoznajte Ga (zblížite se sa Njim), u ličnoj zajednici i razgovoru.

TEZA BROJ 71

**SOTONA NEMA MOĆ DA UČINI DA ONI KOJI SE OSLANJAJU
NA BOGA ZGREŠE, ALI ONE KOJI SE OSLANJAJU NA SEBE,
LAKO JE PORAZITI.**

Verovatno ste u crkvi čuli priču o baki svetici, koja nikada nije rekla lošu reč ni o kome. Jednog dana, jedan član crkve je, gotovo frustriran, rekao: „Kladim se da biste mogli da nađete nešto dobro da kažete i o samom đavolu“.

Na to je ona odgovorila: „Pa svakako morate da se divite njegovoj upornosti!“

Mogao bih ovome nešto da dodam i kažem da đavo svakako zna kako da kuša ljude! To je za njega vekovima bio predmet proučavanja broj 1 i on je majstor te umetnosti. On tačno zna kako naš um funkcioniši i kako da nas obmane, prevari i učini da popustimo pred njegovim sugestijama. A mi, naravno, znamo da bez Gospodnjeg Duha koji podiže zastavu (aludira na Isaiju 59,19) protiv njega, ne bismo imali šanse.

Međutim, kada se oslanjamo na Božju silu, đavo je onaj koji nema šanse i on to zna. „Svaki koji u njemu prebiva (stoji – Karadžić; ostaje – Stvarnost) ne greši“ – 1. Jovanova 3,6 (Sinod SPC). A *Velika borba*, na strani 530 originala, proširuje istu misao: „Sotona je svestan da je i najslabija duša, koja prebiva u Hristu, više nego dostojan suparnik za vojske tame i, ako bi se on javno otkrio, ta duša bi ga dočekala i suprotstavila mu se. Zato on teži da borce krsta izvuče iz njihovog jakog utvrđenja.“

Ako sotona zna da je čak i onaj najslabiji koji prebiva u Hristu više nego dostojan suparnika za njega, onda bi bilo izuzetno važno da shvatimo šta to znači prebivati u Hristu.

Pogledajmo najpre reč *prebivati*. Šta znači prebivati? Ako proučavate reč *prebivati* u Pismu, otkrićete da ona znači jednostavno *ostati*. Dakle, sotona je svestan da je i najslabija duša, koja ostaje zavisna od Hrista, više nego dostojan suparnik za vojske tame.

Međutim, to nas dovodi do problema. Već smo zapazili da je potrebno vreme za rast, da predaja do koje je došlo prilikom obraćenja može često da bude „toplo-hladno“ iskustvo, dok iz dana u dan učimo da upoznajemo Boga i da imamo savršenije poverenje u Njega. Ponekad ćemo gledati u Njega i oslanjati se na Njegovu silu i tada doživljavamo pobedu. Ali ponekad odvratimo pogled od Njega i pokušavamo da se oslonimo na svoju sopstvenu silu i tada padnemo, posustanemo i zgrešimo.

Zato je važno napraviti razliku između dve vrste prebivanja koje se pojavljuju u Pismu. Ovo ćemo više proučavati u sledećih nekoliko teza, ali ukratko, postoji postojan (stalan) svakodnevni odnos sa Hristom, a postoji i neprestano oslanjanje na Njega – iz trenutka u trenutak.

Ponekad dođemo na pomisao da ćemo, ako prebivamo, ili ostajemo u odnosu sa Njim, iz dana u dan, doživljavati neprekidnu pobedu. Ali moguće je stalno ostajati sa Hristom, iz dana u dan, kroz svakodnevni odnos sa Njim, a ipak *ne* ostajati zavistan od Njegove sile u svakom datom trenutku. Dokle god ostajemo zavisni od Božje sile umesto od svoje sopstvene, sotona je poražen. Međutim, u svakom trenutku kada se oslanjamo na svoju sopstvenu silu za snagu protiv iskušenja, *mi* smo poraženi.

Bog nema period čekanja, nema vreme za probu, nema odlaganja pobeđe koju nam daje. Od prvog dana kada Mu dođete, moguće je doživeti potpuno nadvladavanje, potpunu vlast nad grehom, potpunu pobedu i poslušnost koje On ima da ponudi – sve dok se stalno oslanjate na Njegovu silu.

Međutim, svaki put kada odvratite pogled sa Hrista i pokušate da stojite u svojoj sopstvenoj, slabšnjoj snazi, sigurno ćete pasti, posustati i zgrešiti. To će se desiti čak i ako ste u odnosu sa Bogom iz dana u dan 119 godina i šest meseci! Tako se desilo i Mojsiju. On je poznao Boga, pričao je s Njim kao sa prijateljem, licem u lice. Izveo je izraelski narod iz Egipta i vodio ga skoro do granica Obećane zemlje. Ali jednog dana je popustio pred pokušajima đavola da mu skrene pažnju sa Hrista i pokušao je da reši stvari u svojoj sopstvenoj sili. Izgubio je strpljenje, uzeo za sebe slavu koja je trebalo da pripada samo Bogu i na kraju je udario u stenu, umesto da joj progovori.

Ako dođe vreme da udarite u stenu, u kakvoj god to formi bilo u vašem sopstvenom životu, zasigurno možete znati jedno – nekako, u tom trenutku, prestajete da se oslanjate na Božju silu i počinjete da se oslanjate na sebe same. Međutim, bez obzira koliko ste slabi, čak i ako ste „najslabija duša“, dok učite da prebivate u Hristu iz trenutka u trenutak, sotona neće imati moć nad vama.

TEZA BROJ 72

POSTOJAN (STALAN) SVAKODNEVAN ODNOS SA BOGOM VODI DO POSTOJANE (STALNE) PREDAJE, OSLANJANJA NA NJEGA IZ TRENUTKA U TRENUTAK.

Pretpostavimo da ste u liftu i da idete ka vrhu Svetskog trgovinskog centra. Dok se lift ravnomerno kreće nagore, vi se sagnete da vezete cipelu, okliznete se i padnete. Otišli ste dole, čak i dok ste išli gore.

Ovo je možda slaba ilustracija dve različite vrste prebivanja. Mi možemo da dolazimo Bogu iz dana u dan i da prebivamo u Njemu iz dana u dan. To je postojan svakodnevni odnos koji Bogu daje kontrolu nad našim smerom [kretanja]. Ako prebivamo u Njemu iz dana u dan, kroz svakodnevni odnos sa Njim, naš smer kretanja će biti uzlazan (nagore). Mi biramo da li ćemo prebivati u odnosu sa Njim iz dana u dan, kao što biramo da li ćemo provoditi taj sadržajan sat u razmišljanju o Hristovom životu i u molitvi i razgovoru sa Njim. I dokle god Mu dolazimo u postojanom svakodnevnom odnosu, pozivajući Ga da preuzme kontrolu nad našim životom, naš smer će biti uzlazan.

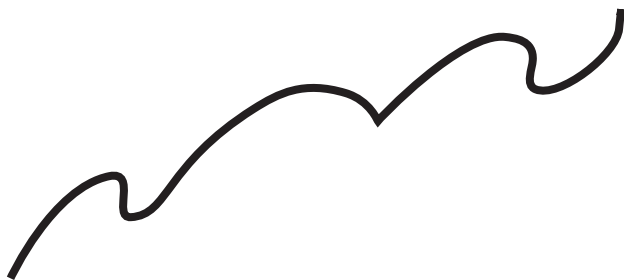
Međutim, mnogi hrišćani postaju bolno svesni da čak i kada izaberu postojan svakodnevni odnos sa Hristom, ponekad još uvek umeju da skrenu pogled sa Njega ka sebi. I tada oni padnu, posustanu i zgreše. To nas dovodi do druge vrste prebivanja – neprestanog oslanjanja na Njega – iz trenutka u trenutak. Čak i kada je postojan svakodnevni odnos nenarušen, moguće je da prebivanje oslanjanjem na Njega – iz trenutka u trenutak bude toplo-hladno.

Hajde da utvrdimo, za početak, da je postojan svakodnevni odnos ono što određuje naš smer i našu sudbinu. *Put Hristu*, na stranama 57 i 58 originala, kaže: „Karakter se ne otkriva slučajnim dobrim ili lošim delima, nego *sklonostima* koje se pokazuju uobičajenim rečima i postupcima“.

Međutim, neprestano oslanjanje – iz trenutka u trenutak je ono što određuje pobedu ili poraz u hrišćanskom životu. Svaki put kada gledamo u Isusa i oslanjamo se na Njegovu silu, mi ćemo iskusiti po-

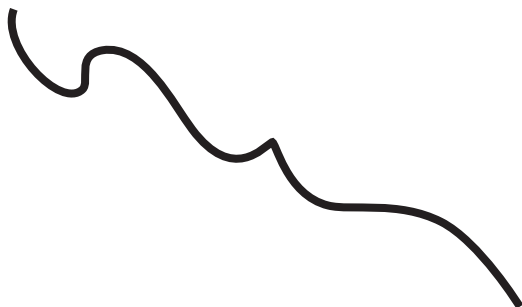
bedu. Svaki put kada gledamo u sebe i oslanjamo se na svoju sopstvenu silu, mi smo poraženi. U zavisnosti od toga da li smo jaki ili slabi, poraz može biti ili samo iznutra ili i iznutra i spolja. Ako smo jaki, mi se možda ponašamo ispravno, ali padnemo, posustanemo i zgrešimo na unutrašnjem planu. Ako smo slabi, poraz će biti spolja, kao i iznutra. Ali ako se oslanjamo na sebe, umesto na Isusovu silu, mi nemamo nikakvog izbora nego da padnemo, posustanemo i zgrešimo.

Ako ćemo pokušati da nacrtamo grafikon hrišćanskog života, on bi izgledao otprilike ovako:

Onaj koji se nalazi u postojanom svakodnevnom odnosu sa Hristom ima rastući trend u životu, uprkos povremenim neuspesima.

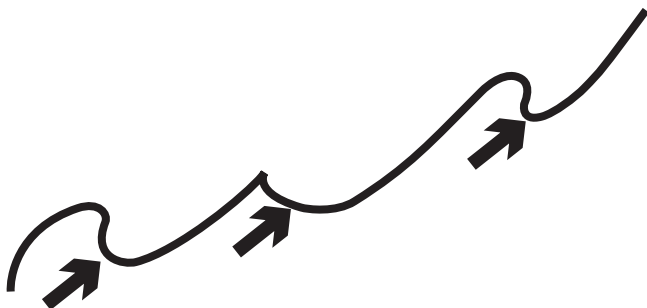
Međutim, ako neko *nije* u postojanom svakodnevnom odnosu sa Hristom, linija bi išla ovako:

On možda ima povremene podsticaje koji idu prema Bogu, ali opšti trend života je nadole.

Ako je neko u postojanom svakodnevnom odnosu sa Hristom, onda Hristos ima kontrolu nad Njegovim *smerom* kretanja. Ako neko nije u postojanom svakodnevnom odnosu, onda đavo ima kontrolu nad njegovim *smerom* kretanja.

Ljudi često pitaju: „Ko onda ima kontrolu u trenutku kada koraci idu nadole, čak i kada je opšti smer nagore?“

Odgovor je da đavo ima kontrolu, iz trenutka u trenutak, svaki put kada skrenemo pogled sa Hrista i odustanemo od oslanjanja na Njegovu silu. Naravno, đavo mora da ima kontrolu svaki put kada zgrešimo. Ali moguće je da đavo stekne vlast nad našim životima na trenutak, dok Bog još uvek upravlja našim smerom kretanja. A šta je ono što čini razliku kada Bog ima kontrolu nad našim smerom kretanja? Još jednom, to je postojan svakodnevni odnos sa Njim.

Božji cilj za nas je da nas vodi upravo onoliko postojano i brzo koliko je moguće, do mesta gde ćemo Ga upoznati i verovati Mu dovoljno, tako da se nikada nećemo okrenuti od Njega, čak ni na trenutak. A kada dođe to vreme, naši životi će izgledati ovako:

TEZA BROJ 73

GLEDANJE U SEBE JE UVEK TAČKA RAZDVAJANJA OD BOGA I ONO PREKIDA OSLANJANJE NA NJEGA – IZ TRENUTKA U TRENUTAK.

Da li se sećate kada ste počeli da učite da vozite auto? Morali ste da vodite računa o mnogo toga, zar ne? Morali ste da kontrolišete brzinu, papučicu za gas, retrovizor, put ispred sebe, znakove pored puta, druge automobile na putu i da slušate uputstva koja vaš instruktor vožnje pokušava da vam da! Moguće je da se toliko bavite tehnikom vožnje, da zaboravite najvažnije pravilo: gledaj gde ideš! Kada ne gledate gde idete, onda ne idete tamo gde ste nameravali da idete.

Kada sam jednu od svojih ćerki pokušavao da naučim da vozi, skrenuli smo iza ugla i završili na travnjaku crkve. To baš nije bio onaj put kojim sam planirao da idemo! Međutim, vratili smo se i pokušali ponovo i došao je dan kada je umela da vozi dovoljno dobro, da dobije svoju vozačku dozvolu. Ali jedna stvar je sigurna: potrebno je više od vozačke dozvole, da se osigura bezbedna vožnja. Ako postanete preokupirani okolnim dešavanjima, drugim automobilima na putu, ili različitim očitavanjima na kontrolnoj tabli, neće proći mnogo vremena, pre nego što izletite sa puta. Ako gledate sebe u retrovizoru i na to usredsredite svoju pažnju, umesto na to gde idete, bićete u problemu.

Ponekad, kada postanemo hrišćani, imamo iste probleme kao i vozač početnik. Mi se bavimo tehnikom vožnje. Mi stalno gledamo sebe, da bismo videli kako nam ide. Gledamo druge ljude, da bismo videli kako njima ide. Okolna dešavanja, životna zadovoljstva ili iskušenja ovde na Zemlji, odvrćaju našu pažnju. I ne prođe mnogo pre nego što se nađemo u jarku, u duhovnom smislu. Pravilo je da, kad god skrenemo svoj pogled sa Hrista i fokusiramo se na nešto drugo, skrećemo sa puta.

Put Hristu nam kaže: „Kada smo zaokupljeni sobom, naš um se okreće od Hrista, izvora snage i života. Stoga sotona stalno ulaže napor da pažnju odvrati od Spasitelja i tako spreči vezu i zajednicu duše sa Hristom“ – str. 71 orig.

Svaki put kada đavo uspe da odvрати naš pogled od Hrista, neizbežno je da padnemo, posustanemo i zgrehimo. Naša pažnja mora biti na Bogu i, sve dok gledamo u Njega, bezbedni smo. Ali kada, umesto toga, gledamo u sebe, stavili smo sebe na mesto gde bi trebalo da bude Bog. A „kada čovek sebe stavi na mesto gde bi trebalo da bude Bog, on je upravo tamo gde sotona i želi da ga ima“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, January 3, 1899.

Petar je ovo načelo otkrio na jedan dramatičan način, one noći na jezeru. To je zabeleženo u Mateju 14,28-30. Isus je tog dana nahranio 5000 ljudi i delovalo je da je Nebo sišlo na Zemlju. Ali baš kada je izgledalo da bi na tom mestu i u tom trenutku moglo da se uspostavi novo carstvo, Isus je poslao učenike preko jezera, a oni su više nego ikada bili razočarani Njime.

Pojavila se oluja i učenici su se uplašili za sopstvene živote. Međutim, Isus je došao k njima, hodajući po vodi, i Petar je rekao: „Gospode, ako si to Ti, reci mi da dođem k Tebi po vodi. I On je rekao: Dođi. A kada je izašao iz čamca, Petar je hodao po vodi, da bi došao do Isusa. Ali kada je video žestok vetar, uplašio se; i počevši da tone, viknuo je govoreći: Gospode, spasi me.“

Dokle god je držao pogled usmeren na Hrista, bio je siguran. Ali kada je, umesto toga, pogledao u talase i nazad ka čamcu, da se uveri da su ga drugi učenici primetili, potonuo je.

U prethodnoj tezi sam pričao o dve vrste prebivanja, o postojanom svakodnevnom odnosu nasuprot neprestanom oslanjanju – iz trenutka u trenutak. Kada skrenemo svoj pogled sa Hrista, *narušeno* je neprestano oslanjanje iz trenutka u trenutak – a ne postojani svakodnevni odnos. Kada padnemo, posustanemo i zgrehimo, moramo doći Isusu za pokajanje i oprostjenje.

Međutim, večna sudbina se ne odlučuje trenutnom greškom. „Ako neko ko svakodnevno ima zajednicu s Bogom [postojan svakodnevni odnos] pogreši na tom putu, ako na trenutak skrene čvrst pogled sa Isusa [neprestano oslanjanje iz trenutka u trenutak] to nije zato što on namerno zgrehi; jer kada uvidi svoju grešku, on se ponovo okreće i usmerava svoj pogled na Isusa, a činjenica da je pogrešio, ne čini ga manje dragim Božjem srcu“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, May 12, 1896.

TEZA BROJ 74

BOG SE NIKADA NEĆE ODVOJITI OD NAS. ALI MI MOŽEMO DA IZABEREMO DA SE ODVOJIMO OD BOGA.

Bog nikada ne podnosi zahtev za razvod! On nam je dao dozvolu da pokrenemo brakorazvodnu parnicu u slučaju da je naš partner neveran bračnim zavetima, ali čak kada je Njegov narod Njemu neveran – kada je Njegov narod *iznova i iznova* Njemu neveran – On sâm nikada ne koristi to pravo. Prekidanje odnosa između Boga i čoveka je uvek pokrenuto od strane ljudskog roda, nikada od strane Boga.

Božje obećanje Njegovom narodu je uvek bilo: „Nikada te neću napustiti, nikada te neću ostaviti“ – Jevrejima 13,5 (SSP).

U istoriji Izraela vidimo gotovo neograničen broj prilika koje je Bog imao da izabere da ostavi svoj narod. Oni su mu bili neverni stalno iznova. Ne samo da su prekršili zapovesti koje su bile izgovorene sa Sinaja i zapisane Njegovom sopstvenom rukom, već su učestvovali i u obožavanju drugih bogova, zaboravljajući jedinog istinitog Boga, koji ih je izveo iz Egipta i uveo u Obećanu zemlju. Izveštaj Starog zaveta iznova i iznova beleži pokvarenost i pobunu careva i naroda. *Čežnja vekova* na strani 28 originala kaže: „Od vremena njihovog ulaska u zemlju Hanan, oni su se udaljili od Božjih zapovesti i pošli putevima neznabožaca. Uzalud im je Bog slao upozorenja preko svojih proroka. Uzalud su trpeli kazne neznabožackog ugnjetavanja. Svaka reforma je bila praćena još dubljim otpadom“.

Do Hristovog vremena, „greh je postao nauka, a porok je bio posvećen kao deo religije. Pobuna je pustila svoje korenje duboko u srcu i čovekovo neprijateljstvo je bilo najokrutnije [upereno] protiv Neba“ – *Isto*, str. 37 orig. Đavo se radovao da je toliko dobro uradio svoj posao, da će Božje strpljenje konačno nestati i ljudski rod biti uništen. Međutim, Bog je imao bolji plan. Umesto uništenja, poslao je Spasitelja. Isus je došao na Zemlju da lično ponudi pomirenje, da pokuša da premosti jaz između ljudskog roda i njegovog Boga.

Ponuda milosti koju je izraelski narod odbio, i dalje se nudi pojedinačno, i svaka osoba koja živi na ovoj Zemlji još uvek može da prihvati tu ponudu. Sve dok svaki pojedinac ne napravi konačan izbor za ili protiv Boga, ponuda neće biti povučena. Kada Hristos napusti nebesku svetinju i vreme probe se završi, Božje trpljenje će konačno doći do kraja. I čak i tada, Bog nas ne ostavlja svojevóljno. On nevoljno prihvata našu odluku da mi ostavljamo Njega. Pogledajte *Veliku borbu*, str. 614 orig.

Da li vas je ikada brinulo to što vam je potrebno previše vremena da naučite lekcije kojima On pokušava da vas poduči? Da li ste se ikada molili: „Bože, molim Te, ne odustaj od mene“? Možete biti uvereni da On nikada neće odustati. Možda bi bila bolja ovakva molitva: „Bože, molim Te, pomoz mi da ne odustanem od Tebe“. Jer kada su u pitanju dar spasenja i naš odnos sa Njim, mi držimo većinski deo glasova. Samo naš tvrdoglavi izbor može da nas spreči da dođemo u Njegovo prisustvo i primimo ono što čezne da nam da.

„Ko će nas rastaviti od Hristove ljubavi? Zar nevolja (žalost – Sinod SPC), ili pritešnjenost (tuga – Karadžić; teskoba – Sinod SPC; beda – D. Stefanović), ili progon, ili glad, ili golotinja, ili opasnost (strah – Karadžić; pogibao – Čarnić), ili mač?“ „Ali, u svemu tome nadmoćno pobeđujemo (više smo nego pobednici – KJV) kroz Onoga koji nas je zavoleo. Ubeđen sam, naime, da nas ni smrt ni život, ni anđeli ni poglavarstva, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile, ni visine ni dubine, ni bilo šta drugo što je stvoreno, ne mogu rastaviti od Božije ljubavi, koja je u Hristu Isusu, našem Gospodu“ – Rimljanima 8,35.37-39 (SSP).

TEZA BROJ 75

RAZLOG ZAŠTO BOG ŽELI DA MI SVEDOČIMO JE PRVENSTVENO ZBOG NAŠEG DOBRA.

Pretpostavimo da jednog dana počnem da hodam od San Franciska do Pacific Union koledža – Obećane zemlje! Vi prolazite u svom automobilu, zaustavite se i ponudite da me povežete. Ako uđem i vozim se sa vama, stići ću u koledž brže, biću pošteđen mnogo žuljeva. A ionako sam se uputio tamo.

Hajde da to okrenemo. Jednog dana sam počeo da hodam od San Franciska do Renoa – drugog mesta! Vi prolazite u svom automobilu, zaustavite se i ponudite da me povežete. Ako uđem i vozim se sa vama, stići ću u Reno brže; biću pošteđen mnogo žuljeva duž puta (iako ću dobiti mnogo više žuljeva kada stignem tamo). A ionako bih stigao u Reno.

Ovo je jedan pokušaj parabole na temu svedočenja – i našeg udela u tome da idemo, govorimo i delimo Jevanđelje. Ponekad teolozi raspravljaju o *posebnom* otkrivenju nasuprot *opštem* otkrivenju. Oni koji zastupaju posebno otkrivenje kažu, da bi neko bio spasen, taj mora da čuje priču o Hristu i da je prihvati za sebe. Onaj koji veruje u posebno otkrivenje insistira da, ukoliko oni, koji su već došli Hristu, ne idu, ne govore i ne dele Jevanđelje, ljudi će biti večno izgubljeni.

S druge strane, onaj koji veruje u opšte otkrivenje, veruje da će Bog suditi svakom pojedincu na osnovu svetlosti koju je primio i da, ako je najviše što je neka osoba znala u svom životu, bilo da se odazove Bogu na osnovu svedočanstava o Njemu otkrivenih u prirodi, to će biti dovoljno.

Možete to da pogledate sa filozofskog stanovišta i da zaključite da, pošto je Bog – Bog ljubavi i pošto je Bog pošten i pravedan, On ne bi mogao da učini da neko drugi bude izgubljen, na osnovu toga što ja činim ili ne činim. Postoji prilično dobra potpora za ovo, sa pozicije nadahnutih izvora, takođe. Jovan 1,9 kaže da je Hristos Svetlost „koja obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet“ (Bakotić). Komentar u

Pregledu i Glasniku (Review and Herald), od 22. juna 1911. kaže: „Na dan suda, kada vam se postavi pitanje zašto niste slušali Božje zapovesti, ne možete da iznesete prihvatljivo opravdanje, pod izgovorom da je neko drugi bio neposlušan.“

Bez sumnje, možemo drugima da odnesemo dobre vesti o spase-nju i da budemo upotrebljeni kao Božja oruđa, kako bi doprli do njih za Njega. Kao u priči o hodaњу do Obećane zemlje, možemo njihovu potragu za Bogom da učinimo kraćom, možda godinama, ako idemo, govorimo i delimo. Ali Bog ne ostavlja na nama da se odluči njihova večna sudbina.

Ako je ovo istina, kakva je onda svrha hrišćanskog svedočenja? Često smo čuli molbe da pomognemo da se proširi Jevanđelje radi onih „u svetu“. Međutim, ako Bog može da dopre do njih bez naše po-moći, zašto traži da budemo uključeni. Zar nije bilo bolje ostaviti delo zadobijanja duša anđelima, koji su sigurno sposobniji nego što ćemo mi ikada biti? Rečeno nam je da će na kraju anđeli obavljati posao koji ljudi ne budu mogli. Pogledajte *Odabrane poruke*, 1. knjiga, str. 118 originala. Ako će se to desiti na kraju, zašto onda ne sada, kako bi se uštedele sve greške koje pravimo u svojim pokušajima da podelimo svoju veru.

Odgovor se nalazi u razumevanju Božjeg cilja, dajući nam ulogu da učestvujemo u hrišćanskom svedočenju. Ako želite najbolji rezime o hrišćanskom svedočenju, pročitajte jedno poglavlje u *Putu Hristu*: „Delo i život“. „Napor da budemo na blagoslov drugima, odraziće se i na blagoslov nas samih. To je bio Božji cilj, dajući nam ulogu da uče-stvujemo u planu otkupljenja“ – str. 79 orig. *Svedočanstva*, 3. sveska, str. 391 originala, izražava to još jasnije: „Kakva god potreba da postoji za našim učešćem u napredovanju Božje stvari, On je to uredio s namerom, za naše dobro“.

Ponekad se ljudi plaše da, ako prihvatimo ovu istinu, to će uništiti svu motivaciju da idemo, govorimo i delimo! Deluje sebično uključiti se u službu radi samih sebe, pre nego radi drugih. Ali, molim vas, za-pazite da postoji razlika između *Božjeg* cilja da nas uključi u hrišćansko svedočenje i *našeg* cilja da postanemo uključeni. Mi postajemo aktivni

u službi za Njega zato što imamo nešto da kažemo i nestrpljivi smo da to podelimo. Mi postajemo uključeni u službu zato što želimo da drugi razumeju istinu koja nas je oslobodila. Mi dopiremo do drugih zato što smo počastvovani prednošću da budemo radnici, zajedno sa Bogom.

Kako dopiremo do ljudi, radi njih i radi samog Boga, neizbežna posledica je da su i naše sopstvene duše blagoslovene. A iz Božje perspektive, to je ono što je On imao na umu sve vreme!

TEZA BROJ 76

ZA ISTINSKOG HRIŠĆANINA, ŽELJA DA DELI DOLAZI PRIRODNO (IAKO NAČINI, ODNOSNO METODE MOGU DA SE RAZLIKUJU).

Ne možete da držite svog papagaja zatvorenog u posudi sa poklopcem! Ne kažem da ne bi *trebalo*; kažem da ne *možete*. Ako pokušate tako nešto, nećete više imati papagaja. Imaćete jednu, malu gomilu perja!

Put Hristu, na str. 78 originala kaže: „Čim neko dođe Hristu, u njegovom srcu se rađa želja da objavi drugima kakvog je dragocenog prijatelja našao u Isusu; spasonosna i posvećujuća istina ne može da ostane zatvorena u njegovom srcu. Ako smo obučeni u Hristovu pravednost i ispunjeni radošću Njegovog stalno prisutnog Duha, mi nećemo moći da ostanemo mirni (da ćutimo). Ako smo iskusili i videli da je Gospod dobar, imaćemo o čemu da govorimo“.

Možete naći slične izjave svuda u duhu proroštva. „Isus nije ponudio učenicima: ‘*Nastojte* da vaša svetlost sija’. On je rekao: ‘*Neka sija*’. Ako Hristos prebiva u srcu, nemoguće je sakriti svetlost Njegovog prisustva“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 41 originala. „Prva težnja preporođenog srca jeste da i druge dovede Spasitelju“ – *Velika borba*, str. 70 originala.

Želja da se sa drugima podele dobre vesti, istinskom hrišćaninu dolazi prirodno. Želja da se podele dobre vesti, svakome dolazi prirodno! Možda se sećate priče o gubavcima u vreme gladi u Izraelu. Grad je bio pod opsadom i ljudi su gladovali. Jedna grupa gubavaca odlučila je da se izloži opasnosti i izađe van grada, nadajući se da će naći neki komad hrane. Razmišljali su da, ako i budu ubijeni u tom pokušaju, ionako bi uskoro umrli. Na njihovo iznenađenje, neprijatelj je pobjegao u noći, ostavljajući svoje šatore i zalihe. Gubavci su jeli i pili i potom su odneli srebro i zlato iz prva dva šatora u koja su ušli. A onda se pojavila prirodna želja da podele dobre vesti! Možete čitati o tome u 2. Carevima 7,9: „Tada rekoše među sobom: Ne radimo dobro; ovaj je dan dan

dobrih glasova; a mi ćutimo“ (Daničić). Tako su otišli u grad da podele ono što su otkrili.

Uprkos činjenici da želja da se nešto podeli dolazi prirodno, moguće je ne deliti. Ako se opirete prirodnoj želji da delite, vi je gubite – kao što izgubite svog papagaja, ako ga zatvorite u posudi sa poklopcem. „Božja blagodat neće dugo prebivati u duši onoga koji, imajući velike prednosti i prilike, ostaje nem. Takav čovek će uskoro shvatiti da nema ništa da kaže“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, August 22, 1899.

To nas dovodi do druge važne istine: nećemo svi deliti dobre vesti na isti način. Svi će imati prirodnu želju da dele, koju će svi i izgubiti, ako odbiju da deluju na osnovu nje. Ali neće se svi služiti istim metodama prilikom deljenja sa drugima.

Sveti Duh bira darove službe koje daje. Ne mogu svi da rade na isti način i ne može do svakoga da se dopre na isti način. Međutim, kao hrišćanski svedoci, svako od nas će imati da podeli nešto lično u vezi sa onim što je Isus Hristos učinio za nas. Neka osoba je možda društvena i oseća se prijatno dok zaustavlja strance na ulici, kako bi im govorila o Hristu. Druga osoba je možda povučenija i radi najbolje među onima koje već poznaje. *Služba isceljenja*, str. 143 originala: „Samo Hristova metoda će dati istinski uspeh u dopiranju do ljudi. Spasitelj se mešao sa ljudima, kao neko ko im želi dobro. Pokazao je svoje saosećanje prema njima, služio njihovim potrebama i zadobio njihovo poverenje. Onda ih je pozvao: ‘Sledite me’“.

Teorija o „bombi jevanđelja“ bi trebalo da eksplodira! Možda ste gledali film „Balon jevanđelja“, satiru o nekim metodama svedočenja, koje su koristile nezrele osobe. Ljudi se ne spasavaju kao deo mase; oni se spasavaju kao pojedinci. I lično svedočanstvo o onome što je Isus učinio za vas je i dalje najubedljiviji argument koji možete da iznesete.

TEZA BROJ 77

NAJSREĆNIJA OSOBA NA SVETU JE ONA KOJA JE NAJVIŠE UKLJUČENA U SLUŽENJE DRUGIMA. NAJNESREĆNIJA OSOBA JE ONA KOJA JE NAJVIŠE UKLJUČENA U SLUŽENJE SEBI.

Da li ste srećni? U vrtiću smo pevali jednu pesmu: „Ja sam ispravan, upotpunjen, uspravan, savršen (igra reči na engleskom – *prim. prev.*), srećan sve vreme“! Šta mislite o ideji da se bude srećan sve vreme? Ne uspeva mnogo nas u tome, zar ne? Čak je i Poliana¹ (Pollyanna) pro-našla trenutak u kome se završilo njeno beskrajno dobro raspoloženje!

Ali jedno je sigurno: kakvu god sreću da otkrijete u svom životu, ona dolazi kao rezultat zaboravljanja sebe i angažovanja na pomaganju drugima. Osoba koja je najviše uključena u služenje sebi, uvek je naj-nesrećnija.

„Jedino se u životu službe nalazi istinska sreća. Onaj koji živi be-skorisnim, sebičnim životom, taj je nesrećan“ – *Na nebeskim mestima*, str. 229 orig. „Oni koji se najviše trude da obezbede svoju sopstvenu sreću su najnesrećniji. Na srca onih koji zaboravljaju sebe, svojim in-teresovanjem za druge, reflektuje se svetlost i blagoslov koje oni dele drugima“ – *Isto*, str. 325 orig.

Jedan od Božjih ciljeva za Njegov narod je da budu srećni. Ponekad su religiozni ljudi previđali tu činjenicu i mislili su da onaj koji nosi tamnu odeću i izgleda svečano, jeste onaj koji je najbliži Bogu. Međutim, to nije tako. Dok je istina da je za sreću potrebno više od blještavila koje prikazuju ljudi u reklamama, takođe je istina da hrišćani treba da budu najsrećniji ljudi na svetu.

Postoji priča o uzdržanom i mračnom „hrišćaninu“ koji je pokušao da podeli svoju veru. A njegov prijatelj je odgovorio: „Mislim da ne želim da postanem hrišćanin. Ti me podsećaš na čoveka sa glavoboljom. Ne želiš da se rešiš svoje glave, ali te boli ako je zadržiš!“

¹ Junakinja istoimenog klasika američke dečje književnosti s početka 20. veka, au-torke Elenor Porter (Eleanor H. Porter). Poliana je devojčica koja i u najgorim situa-cijama pokušava da primeni načelo koje naziva „igra radosti“ (engleski: *glad game*), odnosno da pronađe razlog za radovanje – *prim. prev.*

Šta je to u našem ljudskom rasuđivanju što čini da mislimo da su oni trenuci kada smo najbliži Bogu, zapravo trenuci kada treba da budemo najformalniji? Da li ste se ikada osvrnuli tokom službe pričešća u crkvi? To je služba koja je namenjena i osmišljena da bude proslava opraštanja greha i osiguranja mira sa Bogom. Ali nemojte se usuditi da se nasmejete! Ako to učinite, bićete jedini!

Ponekad sam pokušavao da uverim ljude da nije greh smešiti se tokom Večere Gospodnje – ali nikada nisam bio baš uspešan u tome. Dok đakoni dele simbole [Hristovog tela i krvi] između klupa, atmosfera je veoma blizu one na sahrani. Neki od nas su u iskušenju da se nasmeju tim uzdržanim licima oko nas, ali se brzo savladamo.

Služba pričešća treba da bude radosno iskustvo! Obožavanje Boga treba da bude radosno iskustvo! Božja služba treba da bude radosno iskustvo. Hrišćani bi trebalo da budu najsrećniji ljudi na svetu – a glavni razlog da to može da bude istina je da istinski hrišćanin uvek razmišlja o drugima, dopire do drugih i tako gubi sebe iz vida.

A to delo dopiranja do drugih neizbežno donosi blagoslov onome ko tako čini. „Jer ko hoće život svoj da sačuva, izgubiće ga; a ko izgubi život svoj mene radi i jevanjelja, taj će ga sačuvati“ – Marko 8,35 (Bakotić). Davati znači dobijati.

„Veliki Pastir će služiti onima koji služe drugima. Oni sami će piti od vode života i ugasiće žeđ. Oni neće težiti za uzbudljivim zadovoljstvima niti za nekom promenom u svom životu. Najveći predmet njihovog interesovanja biće kako da spasu duše koje se nalaze pred propašću“ – *Čežnja vekova*, str. 641 orig. Da li ste srećni? Ili ste nesrećni? Vaše angažovanje u donošenju blagoslova drugima na to utiče.

TEZA BROJ 78

HRIŠĆANSKA SLUŽBA U DUHOVNOM ŽIVOTU ODGOVARA VEŽBANJU U FIZIČKOM.

Kada se avion kapetana Edija Rickenbeka (Eddie Rickenbacker) srušio u Pacifik tokom Drugog svetskog rata, preživeli su plutali na splavu za spasavanje nekoliko nedelja bez hrane i vode, pre nego što su konačno bili spaseni. Rickenbeker i njegov poručnik, Džejms Vitaker (James Whittaker), pisali su o svom iskustvu u knjizi *Mislili smo da čujemo anđele koji pevaju* (We Thought We Heard the Angels Sing). Jedan od članova njihove posade umro je tokom ovog teškog iskušenja, a ostali su proveli neko vreme raspravljajući da li da pojedu njegovo telo ili ne, pre nego što su ga konačno sahranili u moru.

Ali pretpostavimo, baš pre nego što su ovi ljudi spaseni, da se desilo da ja prolazim u svom gliseru. Ljudi na splavu bulje u mene ispijenih očiju, pitajući se da li sam ja samo još jedna optička varka. Međutim, ja im se približim i kažem: „Vi, momci, imate problem. Ne izgledate baš zdravo. Ono što vam je potrebno je više vežbe“.

A oni odgovore: „Ono što je *tebi* potrebno je više mozga“.

Već duže vreme mislio sam da je način da se ljudi zainteresuju za duhovne stvari, uključiti ih u svedočenje i službu i širenje vesti. U novoj parohiji sam, stoga, angažovao pomoć najboljih trgovačkih putnika među članstvom i pokušao da izmamim sve da idu i kucaju [ljudima] na vrata ili dele literaturu ili drže časove biblijskog proučavanja.

Oko 5% ljudi se odazvalo i zaista pokušalo da svedoči. Ali to je zapravo donelo štetu. U stvari, to je učinilo da se mnogi odvoje, kako bi izbegli da se osećaju krivima zato što se nisu uključili.

Glupo je ubeđivati ljude da vežbaju, ako su skoro mrtvi. Glupo je, i uistinu uzaludno, ubeđivati ljude da vežbaju, ako još nisu ni rođeni¹.

Onda sam odlučio da probam sa drugom metodom. Kada bih odlazio u neku novu crkvu, učinio bih sve što je moguće da se ljudi zain-

¹ Autor aludira na novorođenje – duhovno rođenje, tj. početak novog života u Hristu – *prim. izdavača*

teresusju za duhovne stvari. Počinjao bih ističući naš odnos sa Bogom i stvari koje treba uraditi u vezi sa verom, predajom i nadvladavanjem. Odziv je bio ogroman – u početku. Ali onda je dostigao svoj vrhunac i zamro. A ja sam otišao dalje, u novu crkvu!

Konačno sam shvatio problem. Od životne je važnosti početi sa naglaskom na duhovnim stvarima – ali to mora biti praćeno, što je brže moguće, ohrabriranjem ljudi da postanu aktivni u hrišćanskoj službi. Mi možemo održati novi život u Hristu živim, jedino dok ga delimo. A jedina stvar koja će sprečiti da to probuđenje izbledi, jeste da dobre vesti odmah počnu da se dele sa drugima.

Ova ravnoteža je opisana u knjizi *Put Hristu*, na stranama 80 i 81 originala: „Snaga dolazi kroz vežbu; aktivnost je osnovni uslov života. Oni koji nastoje da održe hrišćanski život pasivno prihvatajući blagoslove koji dolaze kroz sredstva blagodati i ne čineći ništa za Hrista, jednostavno pokušavaju da žive hraneći se bez rada. A u duhovnom, isto kao i u fizičkom životu, ovo uvek ima za posledicu degeneraciju i raspadanje. Čovek koji bi odbio da izlaže naporu svoje udove, uskoro bi izgubio svaku sposobnost da se njima služi. Tako i hrišćanin koji ne želi da vežba svoje snage koje je dobio od Boga, ne samo da neće uspeti da uzraste u Hristu, već će izgubiti i snagu koju je već imao“.

Hristos je koristio najbolji način u radu sa svojim učenicima. Prvo, pozvao ih je da Ga slede. Pogledajte Matej 4,19. Onda, nakon nekog vremena, dao im je zadatak: „Idite, dakle, i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha“ – Matej 28,19 (Bakotić).

Samo dok učimo kako da Ga sledimo – i kako da nastavimo da Ga sledimo – mi smo spremni da idemo.

TEZA BROJ 79

NE MOŽEMO DA DAMO DRUGIMA ONO ŠTO NI MI SAMI NEMAMO.

Zamislite sa mnom scenu iz sudnice. Svedok polaže zakletvu, slažući se da će govoriti „istinu, samo istinu i ništa osim istine“. Zauzima svoje mesto na klupi za svedoke i ispitivanje počinje.

„Gde ste bili u noći zločina?“

„Kod kuće.“

„Šta ste radili?“

„Spavao sam u krevetu.“

„Da li ste videli nešto neobično?“

„Ne.“

„Da li ste čuli nešto?“

„Ne, prespavao sam sve.“

„I vi ste *svedok*?“

U tom trenutku „svedok“ se šalje iz sudnice, zar ne?

Postoji zanimljiva priča u Starom zavetu o svedoku koji nije imao šta da kaže. Avesalom je radio na tome da preuzme carstvo svog oca Davida. Došlo je do bitke i u žaru borbe Avesalomova mazga je prošla ispod niske grane i Avesalom je ostao da visi zakačivši se kosom na granu! Neki čovek, po imenu Husi, bio je svedok i rečeno mu je da ode i kaže caru Davidu šta je video.

Međutim, drugi čovek je takođe želeo da otrči. Njegovo ime je bilo Ahimas. On je otišao do zapovednika i rekao: „Dozvoli da i ja otrčim.“

Zapovednik je odgovorio: „Zašto želiš da trčiš? Ti nemaš nikakve vesti da preneseš“.

Ali Ahimas je insistirao. I trčao je dobro, uprkos tome što nije imao informaciju! U stvari, trčao je tako dobro, da je prestigao pravog svedoka, Husija, i stigao pre njega. Pao je na lice pred carem i rekao: „Sve je dobro“ – a nije bilo. Međutim, kada ga je David pritisnuo za detalje u vezi sa Avesalomom, sve što je mogao da odgovori bilo je: „Video sam veliki metež, ali nisam znao šta je“ – 2. Samuilova 18,29 (KJV).

Mnogi ljudi u okviru hrišćanske vere trče sa Ahimasom! Njihova revnost je velika, ali njihova poruka je slaba. Da biste bili efikasan svedok, morate da imate nešto za svedočenje! „Bez žive vere u Hrista kao ličnog Spasitelja, nemoguće je da se naš uticaj oseti u skeptičnom svetu. Mi ne možemo da damo drugima ono što ni sami ne posedujemo. U srazmeri je sa našom privrženošću i posvećenošću Hristu da utičemo na blagoslov i uzdizanje ljudskog roda. Ako nema prave službe, istinske ljubavi, stvarnog iskustva, nema ni sile koja će pomoći“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 37 orig.

Prvi korak da se postane svedok za Hrista je imati lično iskustvo sa Njim. Nije dovoljno videti promenu u životima drugih ljudi niti osetiti silu i uzbuđenje Jevanđelja. Hrišćansko svedočenje mora uvek da se temelji na prvom licu. Niko neće biti impresioniran hrišćanskim svedokom koji jedino ume da kaže: „Video sam veliki metež, ali nisam znao šta je“.

Svedočanstvo koje svet danas čeka je svedočanstvo koje je Isus poverio čoveku iz Gadare iz kojeg je isterao demone, da iznese [drugima]. On je rekao: „Idi kući svojim i javi (ispričaj – SSP) im šta ti je učinio Gospod i kako se smilovao na tebe“ – Marko 5,19 (Čarnić).

TEZA BROJ 80

PRAVI PROBLEM U ISKUŠENJU JE DA LI ŽIVETI ŽIVOT ODVOJENO OD HRISTA.

Da li ste ikada bili iskušavani? Da li ste se ikada našli u situaciji da se borite sa iskušenjem? Mogao bih da dodam još jedno pitanje: Da li ste vi ljudsko biće? Iskušenje je životna činjenica na ovoj Zemlji, zar ne? I mnogi od nas su ličnim iskustvom otkrili da postoji đavo, mnogo pre nego što smo ličnim iskustvom otkrili da postoji Bog.

Kao tinejdžer, zaključio sam da bi moji problemi sa iskušenjem trebalo da se završe do mojih dvadesetih godina. Međutim, kada sam bio u dvadesetim godinama, rešio sam da će biti potrebno još nekoliko godina. Iskusiću slobodu od iskušenja u svojim tridesetim, odlučio sam. Ali svaka nova dekada donela bi svoj sopstveni paket problema. Mrzim da priznam ka kojim godinama sada ciljам! Bolna je realnost to što živimo u svetu iskušenja, što je đavo živ i zdrav i što nikada nikoga ne ostavlja potpuno na miru. Njegova upornost je jednaka samo njegovoj zlobi i kada ne može da izazove nekoga da zgreši, on je spreman da se zadovolji time što će učiniti da taj pati. Iskušenje nije prijatno iskustvo! Jevrejima 2,18 govori o Hristu: „Jer u onome u čemu je i On sam patio i bio iskušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju“ (KJV).

Međutim, kada se iskušenje završi neuspehom, porazom i grehom, patnja je još gora. Kada bismo samo mogli da otkrijemo kako da se nosimo sa iskušenjem, mogli bismo da budemo u poziciji da odgovorimo na glavno pitanje koje mnogi ljudi postavljaju. Metode koje se predlažu za nošenje sa iskušenjem često zavise od toga koliko snage volje neka osoba ima ili nema, i ono što se ispostavlja da deluje kod jake osobe, neefikasno je za slabu.

Na početku razmatranja ovog predmeta, prisetimo se da se greh ne zasniva na ponašanju. Već smo proučavali činjenicu da *greh*, u jednini, znači živeti život odvojeno od Hrista, a da su gresi, u množini (činiti pogrešne stvari), posledica tog odvajanja.

Na isti način možemo da napravimo razliku između *iskušenja*, u jednini (iskkušenje da se živi život odvojeno od odnosa sa Hristom iz dana u dan) i *iskušenja*, u množini, koja bi imala veze sa pogrešnim postupcima ili pogrešnim ponašanjem.

Ako se borim sa iskušenjima, u množini, šta je onda moj pravi problem? Nedostatak neprekidnog poverenja u Boga. Zato đavo čini sve što može da nas odvoji od neprestanog odnosa sa Hristom, jer se tu razvija naše poverenje u Boga. Ako đavo može da nas ubedi da izaberemo da živimo život nezavisno od Isusa Hrista, iskušanja – u množini – biće po prirodi stvari uspešna.

„Duša koja voli Boga, voli da crpi snagu iz Njega, stalnom zajednicom sa Njim. Kada postane navika duše da razgovara sa Bogom, sila zlog je slomljena; jer sotona ne može da prebiva blizu duše koja je privučena Bogu“ – Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary*, vol. 7, p. 937.

Dakle, hajde da utvrdimo odmah na početku da je pravi problem u vezi sa iskušenjem živeti život odvojeno od Hrista. Ako popuštate pred iskušenjem i počinjete svaki dan bez odvajanja vremena za molitvu i proučavanje Božje Reči, ako živite život udaljen od Gospoda Isusa, onda ste već izgubili bitku. Iskušanja mogu da se nadvladaju samo u okviru odnosa sa Hristom. I dok nastavljamo da razmatramo kako da se nosimo sa iskušenjima, u množini, to uvek mora biti na temelju toga da smo prvo razumeli kako da se nosimo sa *iskkušenjem*, u jednini – iskušenjem da živimo odvojeno od Boga.

Ali hrišćanin koji se svakodnevno predaje Hristu i provodi vreme učeći da Ga upozna bolje i da Mu veruje više, još uvek može naći da, ne samo da je iskušán, već da je on taj koji je podlegao iskušenjima. Ako je to vaš slučaj, onda proučavanje mehanizma iskušanja može da napravi pomak.

TEZA BROJ 81

ISKUŠENJA POSTAJU GRESI KADA PRISTANEMO NA NJIH U SVOM UMU.

Pretpostavimo da ste, kada ste jutros ustali, izabrali da provedete sadržajan sat u molitvi i razmišljanju o Hristovom životu. Pozvali ste Ga da preuzme kontrolu nad vašim životom i prihvatili Njegove darove pokajanja i oprostjenja za novi dan. Položili ste svoje planove pred Njegove noge, pozivajući Ga da upravlja vašim putevima. I onda ste se posvetili svom poslu.

Međutim, pre večeri ste shvatili da ste zgrešili. Popustili ste pred jednim od đavoljih iskušenja i kada ste se osvrnuli na ono što se dogodilo, pitali ste se: „Zašto? Kako? Kada sam pogrešio?“

Razmotrite nekoliko trenutaka „anatomiju“ iskušenja.

Već smo proučavali činjenicu da, sve dok vaše oči ostaju usredsređene na Hrista, greh nema moć nad vama. Kada ste počeli svoj dan sa Bogom, vi ste sebe stavili pod Njegovu kontrolu. Sve dok nastavljate da budete zavisni od Njega, đavo nema moć da učini da zgrešite. U stvari, kada zavisite od Hrista (kada se uzdate u Hrista), gresi će vam biti mrski. Stoga đavo ume nešto bolje, nego da gubi vreme pokušavajući da vas iskuša da učinite pogrešne stvari. Najpre mora nekako da skrene vašu pažnju sa Isusa i oslanjanja na Njega. *Misli s Gore blagoslova*, str. 92 originala, kažu: „Popuštanje iskušenju počinje kada dozvoljavamo umu da se koleba, da bude nestalan u svom poverenju u Boga“.

Već smo zapazili da je đavolja taktika da skrene naš pogled sa Isusa (pogledajte nabranje u *Putu Hristu*, na strani 71 originala). On čini da postanete zaokupljeni zadovoljstvima, brigama, nedoumicama i žalostima, greškama drugih, svojim sopstvenim manama i nedostacima ili strepnjom u vezi sa tim da li ćete biti spaseni. Kada se okrenete od Hrista i počnete da se oslanjate na sebe, vaša zaštita se udaljava od vas i tada đavo može da pristupi sa svojim iskušenjima da učinite pogrešne stvari, koje ćete neizbežno smatrati dopadljivim.

Ovo preusmeravanje pažnje sa Hrista na sebe, ova promena od neprestanog oslanjanja na Boga do oslanjanja na sebe, često se dešava

neprimetno. Prvi znak da se nešto promenilo može da se pojavi onda kada vam je prikazano neko od iskušenja neprijatelja, a vi ga smatrate privlačnim.

Edvard Vik (Edward Vick), u svojoj knjizi *Dozvolite mi da vas uverim* (Let Me Assure You), daje pet koraka u iskušenjima: iskušenje, razmatranje, pristajanje, plan, delovanje. Pogledajmo svaki korak.

1. *Iskušenje*: Đavo prikazuje svoj mamac za činjenje greha. On ne može da nas prisili; može samo da nas pozove. Nije greh biti iskušan. I Isus je bio kušan.

2. *Razmatranje*: Bog ne zaobilazi naš um. Mi ne zadobijamo pobedu odvojeno od svoje sopstvene inteligencije. Čak je i Hristos razmišljao o iskušenju koje mu je đavo prikazao, dovoljno dugo da vidi kakve su posledice. Razmišljanje o tome šta je u igri i prepoznavanje šta je svrha iskušenja, ne podrazumeva greh.

Ako se oslanjate na Isusa u vreme iskušenja, zaustavićete se upravo tu. Gospodnji Duh će podići zastavu protiv neprijatelja i biće vam data pobeda. Ali ako skrenete svoju pažnju sa Isusa na sebe i oslanjate se na svoju sopstvenu snagu, onda nemate izbora osim da nastavite ka sledećem koraku, a tamo iskušenja postaju gresi – tačka saglasnosti.

3. *Saglasnost*: Šta je saglasnost? To je odgovor kojim se kaže: „Hej! To deluje zabavno!“ Ne mora obavezno da bude: „Da, učiniću to“. *Jer gresi počinju pre nego što počnu dela*. Isus je u Mateju 5 rekao da, ako ste gnevni, krivi ste za ubistvo i da, ako osećate požudu, krivi ste za preljubu. Nije neophodno ići dalje od koraka 3, da biste pred Bogom bili krivi za greh. „Preovladavanje grešne želje pokazuje da je duša obmanuta“ – *Misli s Gore blagoslova*, str. 92 orig.

4. *Plan*: U zavisnosti od prirode iskušenja, ovaj korak može biti kratak ili prilično komplikovan. Ponekad će, čak i osoba jake volje, koja čistom hrabrošću i odlučnošću može da se sačuva da ne pređe na korak 5, ipak provesti neko vreme ovde, zato što može biti zabavno praviti planove! Slabi će planirati i onda nastaviti dalje sa tim planovima.

5. *Delo*: Konačno, plan postaje akcija, barem za slabog. Ali pazite da ovo *nije* korak koji odlučuje da li je osoba zgrešila. Greh je počeo na koraku 3, kada je dat pristanak.

Dobra vest je da u bilo kojoj tački duž puta u ovih pet koraka, možete prepoznati svoju opasnost i okrenuti se Hristu za pokajanje i oprostjenje. On je uvek spreman da nas prihvati, bez obzira kada Mu dođemo. Dokle god nastavljamo da tražimo odnos i zajednicu sa Njim, iz dana u dan, On će nas dovesti do tačke gde ćemo zavisiti od Njega sve vreme, a ne samo deo vremena. Kada to vreme dođe, neprijatelj će nam uzalud nuditi svoja iskušenja.

TEZA BROJ 82

ISUS JE BIO ISKUŠAVAN DA ČINI ONO ŠTO JE ISPRAVNO, ALI U SVOJOJ SOPSTVENOJ SILI, A TAKO SE I MI ISKUŠAVAMO.

Da li ste ikada bili kušani da pretvorite kamenje u hleb? Ja sam se borio sa mnogo iskušenja, ali nikada sa ovim! Zašto? Zato što đavo zna da bi gubio svoje vreme. Ja to ne bih mogao da uradim, čak ni kada bih želeo.

Ima li nečeg pogrešnog u pretvaranju kamenja u hleb? Da li ima nečeg pogrešnog u tome da si gladan, ako nisi jeo šest nedelja? Isus je, kasnije u svojoj službi, a pod vođstvom svog Oca, natprirodnom silom umnožio vekne hleba i ribe i njima nahranio ljude koji nisu jeli još od doručka! Đavo nije iskušao Hrista da pretvori kamenje u čokoladne kolače ili sladoled. On Ga je kušao da pretvori kamenje u hleb – i to zvuči kao prilično dobra stvar, kada ništa niste jeli četrdeset dana i noći.

Sva iskušenja sa kojima se đavo pojavio, da bi okrenuo Isusa od Njegove misije, imala su jednog zajedničkog imenitelja. Svako je bilo osmišljeno da ubedi Isusa da prestane da se oslanja na silu svog Oca i iskoristi silu sa kojom je rođen.

Gresi su Isusu bili odbojni. Jevrejima 1,9 kažu jasno da je On „voleo pravednost i mrzeo bezakonje“ (KJV). Dakle, đavo ne bi mogao da ga privuče iskušenjima, da učini pogrešne stvari. Njegova jedina mogućnost je bila da Ga natera da uradi ono što je ispravno – ali u svojoj sopstvenoj sili.

Bavićemo se Hristovom prirodom detaljnije u tezama 90-94. Ali da bismo razumeli temu iskušenja, treba da znamo barem ovoliko: Isus nije bio iskušan da uradi pogrešne stvari. On je bio iskušan da uradi ispravne stvari, ali da ih uradi u svojoj sopstvenoj sili – i mi smo kušani istim.

Otkrivenje 3,14-22 beleži poruku laodikejskoj crkvi. Laodikeji ne fale dela, ali nedostaje joj odnos sa Isusom. Isus je prikazan kako je na polju i kuca da bi ušao. Vernik Laodikeje mora da se pokaje zbog svog

greha – ne zbog svojih greha. On je živeo svoj besprekoran život odvojeno od Hrista. On je zaboravio da „bez Boga, spoljašnji prikaz (spoljašnja pobožnost) ne vredi ništa. Spoljašnje forme religije, bez Božje ljubavi u srcu, potpuno su bezvredne“ – Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary*, vol. 7, p. 958. Laodikeja je crkva ispunjena jakim ljudima koji ne osećaju potrebu za Spasiteljem.

Međutim, postoji dobra vest za Laodikeju, u stihu 21 – obećanje onome koji nadvlada (*pobedi* u srpskim i hrvatskim prevodima – *prim. izdavača*). A način da bi se nadvladalo? Možemo nadvladati na isti način na koji je i Hristos nadvladao. Pošto se Hristos oslanjao na silu iznad sebe, umesto na silu u sebi, tako možemo i mi.

Đavo će pokušati da nas nadvlada na isti način na koji je pokušao da nadvlada i Hrista. I, kao što smo bolno svesni, on je često uspešan u skretanju naše pažnje sa Spasitelja. On ne dođe k nama i pita da li bismo bili zainteresovani da počinimo neki gnusni greh. On samo pokušava da ispuni naše dane, sate i minute mnoštvom stvari, koje su dobre same po sebi, ali odvrćaju našu pažnju od Isusa. On pokušava da nas drži previše zauzetima da bismo provodili vreme u zajednici i odnosu sa Hristom. Njega nije briga ni ako smo zauzeti radeći za crkvu, sve dok smo suviše zauzeti za Isusa Hrista. To je suština. On nije zabrinut zato što činimo „dobre“ stvari, sve dok ih činimo u svojoj sopstvenoj snazi.

Međutim, mi smo upozoreni na opasnost. Ne samo da je Isus došao da umre za nas, On je došao da nam pokaže kako da živimo. On je došao da nam pokaže kako da se odupremo iskušenju neprijatelja da se povučemo iz svog odnosa sa Bogom i da se oslanjamo na sebe. Kada budemo razumeli stvari koje su uključene u greh i iskušenje, znaćemo gde leži naša snaga. Pošto odbijemo da se odvojimo od zavisnosti od Hrista, čak i iz „dobrog“ razloga, bićemo pobednici kroz Božju silu.

TEZA BROJ 83

GOSPOD ZNA KAKO DA OSLOBODI POBOŽNE IZ ISKUŠENJA, ALI NE I BEZBOŽNE.

Već dugi niz godina radim kao pastor u crkvama na koledžima. Podučavanje po jednog razreda na koledžu svakog semestra pomoglo mi je da ostanem u kontaktu sa studentskom populacijom. I to me stalno podseća na glupost u sistemu ocenjivanja! Studenti rano nauče da se služe smicalicama da bi pobjegli od učenja upravo onih predmeta koje su, navodno, došli da uče! Oni pokušavaju da analiziraju nastavnika i njegove tehnike. Provlače se veći deo semestra i onda pokušavaju da u poslednjem trenutku nabubaju onoliko koliko im je potrebno, da prođu sa prelaznom ocenom.

Moji studenti pokušavaju da nadmudre moje pokušaje da ih nečemu naučim, tako da sam ja počeo da se trudim da nadmudrim njih! U toku tog nadmudrivanja predložio sam „ugovor o ocenjivanju“. Svakom studentu, koji bude redovno pohađao moju nastavu i posvećeno radio domaći iz dana u dan, garantujem prelaznu ocenu – bez obzira koliko se loše pokazao na testovima i ispitima.

Neverovatna (i zabavna) stvar je da, nakon godina podučavanja i stotina studenata, nijednom se nije desilo da student koji je redovno pohađao nastavu i svakodnevno predavao domaći, ne uspe da dobije prelaznu ocenu. Kada sedne da pređe lekcije i uradi domaći, on nema problem da prođe testove i ispite!

Ali moje obećanje i dalje važi. Oni koji predano rade iz dana u dan biće spaseni u vreme ispita!

Bog je obećao da izbavi pobožne od iskušenja. Možete to pročitati u 2. Petrovoj 2,9. „Gospod zna kako da pobožne izbavi od iskušenja“ (SSP).

Ali ko su „pobožni“? Da li ste ikada pomislili da, kada biste bili „pobožni“, ne bi vam bila potrebna nikakva pomoć da se nosite sa iskušenjem? Psalam 1,6 kaže: „Gospod zna put pravednog (pravednički – Daničić); ali put bezbožnog će propasti“ (KJV). Dakle, pobožni su

pravedni – a bezbožni su nepravedni. Oni koji su pobožni, ili pravedni, jesu oni koji se ne oslanjaju na sebe niti na svoju sopstvenu pravednost, već na Hristovu pravednost. To su oni koje Bog zna kako da spase iz iskušenja. Oni koji su bezbožni, ili nepravedni, jesu oni koji se oslanjaju na svoju sopstvenu pravednost i svoju sopstvenu silu. Ali oni nemaju ni jedno ni drugo! Čak ni Bog ne može da spase iz iskušenja one koji insistiraju da se uzdaju u sebe.

Da li bi bilo ispravno reći da Gospod *ne* može da spase bezbožnog iz iskušenja? Koliko često ste bili poraženi u pokušajima da živite hrišćanskim životom zato što, kada dođe do neke krize, pokušavate da izvučete rezervnu silu koju nemate? To je kao da pokušavate da položite ispit za koji se niste pripremili. Ili da ispišete ček kada nemate novac u banci da to pokrijete.

Služba isceljenja, na strani 510 originala, kaže nam da „kada dozvolimo da se naruši naša zajednica sa Bogom, naša zaštita je udaljena od nas. Ni sve vaše dobre pobude i namere neće vam omogućiti da se oduprete zlu. Vi morate biti ljudi molitve“.

Dok tražite Gospoda iz dana u dan i bivate promenjeni posmatrajući Ga, vi saznajete da je uzaludno da se oslanjate na svoju sopstvenu slabu snagu. Kada prestanete da pokušavate da se sami borite protiv greha i đavola, onda Gospod konačno može da donese izbavljenje. On ima svu silu na Nebu i na Zemlji i, kada se oslonite na Njegovu silu, pobjeda je osigurana.

TEZA BROJ 84

ISKUŠENJA SE NE NADVLADAVAJU (POBEĐUJU) U VREME ISKUŠENJA, VEĆ UVEK PRE TOGA.

Jednom sam čuo da propovednik za propovedaonicom daje nekoliko primera kako misli da bi trebali da savladamo iskušenje. „Recimo da imate problem sa alkoholom“, rekao je. „Odeti do prodavnice pića i tražite bocu vina. Vratite se u svoj auto, skinete poklopac boce i podignete je do svojih usana. Iznenada, svesni ste da ste iskušani“.

Pa, pretpostavljam da je tako!

Ali on je nastavio. „Recimo da imate problem sa drogama i obratite se svom dileru i kupite zalihu najjače droge. Vratite se u svoj stan, izvadite špric, zagrejte smesu i upravo kada se spremate da zaronite iglu u svoju ruku, shvatite da ste iskušani. Šta radite?“

Možda je jedan od najvećih problema sa iskušenjem to što čekamo do trenutka koji je opisao ovaj propovednik i *onda* pokušavamo da odlučimo šta da radimo. Međutim, tada je prekasno! Ako greh počinje u našem umu, kada dozvolimo da se naruši naše poverenje i zavisnost od Hrista, onda je iskušenje ponuđeno i popustili smo mu mnogo pre. Ako gresi nisu samo pogrešna dela, već i pogrešne misli, planovi i želje (kao što smo videli u poslednjih nekoliko teza), onda je iskušenje bilo efikasno čak i pre odlaska u prodavnicu pića ili kod dilera. Iskušenje je već postalo greh u trenutku davanja saglasnosti u umu. Usledilo je planiranje i ispoljavanje greha, a to je bila jednostavno neizbežna posledica greha koji se već desio.

Misli s Gore blagoslova, na strani 60 originala, kažu nam: „Vreme iskušenja pod kojim, možda, neko padne u ozbiljan greh, ne stvara zlo koje se otkriva, već samo razvija ili omogućava da se vidi ono što je bilo pritajeno i prikriveno u srcu. Onako kako čovek ‘misli u svom srcu, takav je’, jer iz srca ‘izlaze životne stvari’ – Priče 23,7; 4,23 (KJV)“.

Ako se nađete u situaciji da padnete na ispitu iz više matematike, pravi problem se desio onda kada ste propustili da naučite tablicu množenja ili ste zanemarili da rešite svednodnevne zadatke. Ako se ne-

očekivano nađete u minusu u banci, pravi problem se desio onda kada niste zapisali čekove koje ste poslali ili niste ispravno dodali ili oduzeli iznos. Ako se nađete u situaciji da se davate u dubokom delu bazena, pravi problem je što niste prvo naučili kako da ostanete na površini u plitkom delu.

Jaki ljudi koriste sve vrste tehnika da pokušaju da savladaju greh u vreme iskušenja. Slabi pokušavaju sa istim tehnikama i shvataju da nema razlike u ishodu. Problem nije naći prave reči koje ćete reći niti molitvu kojom ćete se moliti niti pesmu koju ćete pevati u vreme iskušenja. Problem je naći Izvor sile, tako da, kada dođe iskušenje, Gospodnji Duh će, u vaše ime, podići zastavu protiv neprijatelja.

Bilo koja metoda koja pokušava da izazove ispravno ponašanje u određenom trenutku iskušenja, usredsrediće vašu pažnju na vas same, a to je slepa ulica. Jedini način na koji će neko ikada nadvladati greh i đavola jeste kroz gledanje u Isusa – a ne u sebe. Čak i oni jaki otkrivaju da, kada su odvojeni od Hrista, sve što mogu da očekuju da će kontrolisati, jeste spoljašnje delovanje. Oni ne mogu da promene želju svog srca.

Kada je Isus došao kod svojih učenika u vrt i našao ih kako spavaju, rekao im je: „Ustanite i molite se Bogu da ne dođete u iskušenje“ – Luka 22,46 (Čarnić). Da li su oni bili kušani u tom trenutku? Pa, bili su iskušani da spavaju. Ali ono što ih je pripremio za poraz, kada je došlo iskušenje, bila je činjenica da su popustili pred iskušenjem da zanemare raspoloživu silu odozgo. A zbog svog nemara, kada je došla kriza, svi oni su Ga ostavili i pobjegli.

Jevrejima 4,16 nam kaže: „Da pristupimo, dakle, slobodno k prestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat *za vreme* [u budućnosti – *prim. izdavača*] kad nam zatreba pomoć“ (Čarnić). Prečesto smo, umesto toga, čitali da treba da dođemo slobodno k prestolu blagodat *u vreme* kada nam zatreba pomoć. Istina je da nas Isus uvek prihvata kada Mu se okrenemo (obratimo), ali samo ako tražimo Njegovu milost na prestolu blagodat *sada*, imaćemo blagodat da nam pomogne onda kada dođe vreme da nam zatreba pomoć. On uvek nudi oproštenje od greha – ali ako budemo oslobođeni od grešenja, to će biti

zato što smo došli Njemu, za Njegovu silu, pre nego što je stiglo vreme iskušenja. Mi stičemo pobjedu učeći da prebivamo u Njemu iz dana u dan, iz trenutka u trenutak.

TEZA BROJ 85

POBEDA NIJE NEŠTO ŠTO MI POSTIŽEMO. TO JE NEŠTO ŠTO MI PRIMAMO.

Jedna tema se provlači kroz sve poruke za sedam crkava u Otkrivenju 1-3. Nadvladavanje (pobeđivanje). Svakoj crkvi se daje posebno obećanje, obećanje onima koji nadvladaju. Efeskoj crkvi: „Onome ko pobjedi (nadvlada – KJV) daću mu da jede od drveta života koje je u raju Boga moga“ – Otkrivenje 2,7 (Sinod SPC). Smiranskoj crkvi: „Onome koji pobjedi (nadvlada – KJV) neće nauditi druga smrt“ – stih 11 (Sinod SPC). Pergamskoj crkvi: „Onome koji pobjedi daću da jede od mane sakrivene, i daću mu kamen beli, i na kamenu novo Ime napisano, koje niko ne zna osim onoga koji ga prima“ – stih 17.

Tijatirskoj crkvi: „I onome koji pobjedi i održi dela moja do kraja, daću vlast nad neznabošcima (narodima – KJV)“ – stih 26. Sardskoj crkvi: „Tako će onaj koji pobjedi biti obučen u haljine bele, i neće izbrišati ime njegovo iz Knjige života, i priznaću ime njegovo pred Ocem mojim i pred anđelima njegovim“ – Otkrivenje 3,5.

Filadelfijskoj crkvi: „Onoga koji pobjedi učiniću stubom u hramu Boga moga, i više neće izaći napolje; i napisaću na njemu Ime Boga moga, i ime grada Boga moga, novoga Jerusalima, koji silazi s neba od Boga moga, i novo Ime moje“ – stih 12.

I konačno, crkvi Laodikeje: „Onome koji pobjedi daću da sedi sa mnom na prestolu mome, kao i ja što pobjedih i sedoh sa Ocem mojim na prestolu njegovom“ – stih 21.

Zvuči kao da je prilično važno biti pobjednik, zar ne? Gospod onima koji nadvladaju (pobjede) svakako daje snažnu motivaciju da to učine: da mogu da jedu sa drveta života, skrivenu manu, da prime novo ime, da imaju vlast nad narodima, da budu obučeni u belu odeću, da budu stub u Božjem hramu i da sede sa Hristom na Njegovom prestolu.

Ponekad, kada kažem da je pobjeda dar, ljudi pomisle da kažem da je to nešto što, na neki način, i nije toliko važno. Ništa ne bi moglo biti

dalje od istine. Spasenje je dar – da li je spasenje važno? Vera je dar – da li je vera važna? Pokajanje je dar – da li je pokajanje važno? Božji cilj za nas je pobjeda – i čak više od pobjede. On želi da budemo „više nego pobjednici“ kroz Njega – Rimljanima 8,37 (KJV).

Kada Bog govori o dobijanju pobjede, i čak o nečemu što je „više“ nego pobjeda, koja je to pobjeda koju On opisuje? Da li je to pobjeda nad gresima? Ne. To je pobjeda nad nečim daleko težim za kontrolisanje. *Misli s Gore blagoslova*, str. 141 originala: „Hrišćanski život je bitka i marš (pohod). Ali pobjeda koja treba da se stekne ne osvaja se ljudskom silom. Područje sukoba je u oblasti srca. Bitka koju treba da vodimo – najveća bitka koju je čovek ikada vodio – jeste predaja sebe Božjoj volji, potčinjavanje srca vrhovnoj vlasti ljubavi“.

Obratite pažnju da je u pitanju predaja *sebe*, odustajanje od nas samih i davanje kontrole Bogu, u tome je stvar – a ne predaja pogrešnih stvari.

To je možda jedina bitka u svemiru, u kojoj put do pobjede leži u odustajanju! A pošto je to istina, onda je neizbežno da bi pobjeda morala da bude dar, jer je i predaja dar. „Mi ne možemo sami od sebe pobediti zle želje i navike koje teže da gospodare. Ne možemo nadvladati moćnog neprijatelja koji nas drži u ropstvu. Samo Bog može da nam da pobjedu“ – *Isto*, str. 142 orig.

Već smo zapazili način za dobijanje pobjede koji Bog daje u poruci laodikejskoj crkvi. „Onome koji nadvlada (pobedi – srpski i hrvatski prevodi) daću da sedne sa mnom, na mom prestolu, *kao što sam i ja nadvladao* i seo sa svojim Ocem na Njegov presto“ (KJV). Kako je Isus nadvladao?

Kroz zavisnost od sile svog Oca i kroz odnos sa svojim Ocem – ne kroz borbu protiv đavola u svojoj sopstvenoj snazi, iako je On imao snagu, koju mi nemamo. Kroz poverenje u silu i moć svog Oca, Isus je bio Pobjednik. A kroz poverenje u Njega, kroz veru u Njega, i mi ćemo steći pobjedu. „Ovo je pobjeda koja nadvladava svet – baš naša vera“ – 1. Jovanova 5,4 (KJV).

TEZA BROJ 86

U HRIŠĆANSKOM RATU SMO AKTIVNI ŠTO SE TIČE BORBE VERE, A PASIVNI ŠTO SE TIČE BORBE SA GREHOM.

Tržište su danas preplavile sve vrste programa za vežbanje. Vežbanje je postalo toliko popularno, da su neki ljudi ozbiljno narušili svoje zdravlje preterujući sa tim. Ali ja imam jednu vežbu koju bih voleo da probate u svom duhovnom životu. Vežbu koja će vas ojačati da steknete pobedu! Da li ste spremni? Želim da mirno stojite i da se krećete napred u isto vreme.

Ovu posebnu vežbu Gospod je namenio Izraelcima, baš na početku njihovog puta u Obećanu zemlju. Možete čitati o tome u 2. Mojsijevoj 14,13-15. Oni su bili na obalama Crvenog mora, odsečeni planinama s jedne strane, a neprijatelj je nadirao s leđa. Upravo kada su bili na korak od potpune panike, Gospod je poslao poruku kroz Mojsija. „Ne bojte se, mirno stojte i gledajte Gospodnje spasenje, koje će vam pokazati danas; jer Egipćane koje vidite danas, nećete više nikada videti do veka. Gospod će se boriti za vas, a vi ćete biti mirni. I Gospod je rekao Mojsiju: Zašto vičeš k meni? Reci sinovima Izraela da krenu napred“ (KJV).

I to je to – Biblija je odredila program vežbi! Stanite mirno i krećite se napred. To je sve što je potrebno.

Da li je moguće stajati mirno i kretati se napred u isto vreme? Pa verovatno ste to već radili ranije! Da li ste ikada stajali u autobusu, vozu ili avionu, dok se on kretao napred? Da li ste mirno stajali? Većina ljudi shvata da je uzaludno trčati gore-dole po prolazima u autobusu ili avionu, dok je on u pokretu. Ne samo da je to protraćen napor, već ćete verovatno izgubiti ravnotežu i pasti! I onda samo stojite mirno. Ali, u isto vreme, krećete se napred – i ne samo to, već se krećete napred pri mnogo većoj brzini nego kada biste izašli iz vozila i pokušali da trčite u svojoj sopstvenoj snazi.

Kako je to trebalo da izraelski narod mirno stoji i da se, u isto vreme, kreće napred? Trebalo je da mirno stoje, što se tiče borbe protiv neprijatelja – ali je trebalo da idu napred u veri! To je razlika između

borbe vere i borbe sa grehom. Bog nas poziva da se uključimo u borbu vere. On nas upozorava da se ne upuštamo u borbu sa grehom.

Borba vere je borba da se svaki dan odvoji to sadržajno vreme za molitvu i proučavanje Hristovog života, za razgovor sa Njim. Borba sa grehom je borba da se nadvladaju iskušenja i gresi, to je rat protiv đavola i njegovih moći. Ako pokušamo da se borimo u borbi sa grehom, gotovi smo na samom početku. Efescima 6,12 nam kaže da se mi „ne borimo protiv tela i krvi, već protiv poglavarstava, protiv moći, protiv vladara tame ovog sveta, protiv duhovne pokvarenosti na visokim mestima“ (KJV). Ako se, čak, ne borimo protiv tela i krvi, kako *mi* onda možemo da se borimo? Kako se borite protiv duha? Postoji samo jedan način. Morali biste da angažujete pomoć drugog Duha da biste bitku za vas.

A to je ono što je Bog obećao da će učiniti za nas. „Čovek nije u stanju da spase sebe, ali Božji Sin nije njegove bitke za njega i stavlja ga u povoljan položaj, dajući mu božanske osobine“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, February 8, 1898.

Tačno je da nam Pavle kaže da obučemo sve Božje oružje – što deluje kao da će biti borbe! Ali ako pogledate oružje koje je opisano u Efescima 6,11-18, to je oružje za *stalni* rat¹. U stvari, to je ono što se govori iznova i iznova. „Obucite sve Božje oružje, da biste mogli da stojite (da se održite).“ „Urativši sve, *stajaćete (održaćete se)*.“ „*Stanite*, dakle.“ Zapazite da je svaki komad naoružanja koji obučemo, povezan sa odnosom vere sa Bogom, ili sa borbom vere. Ono je za odbranu – nije oružje za napad. Različiti delovi opreme predstavljaju istinu, pravednost, jevanđelje mira, veru, spasenje, molitvu i Božju Reč. Osoba koja je tako opremljena biće spremna da *mirno stoji* pokušavajući da se bori protiv neprijatelja – ali i da se *kreće napred*, u odnosu vere i poverenja u Boga.

Ne pokušavajte da idete napred, ukoliko ne stojite mirno – budite sigurni da ćete pasti! Ne pokušavajte da stojite mirno, a da ne idete napred – ili ćete imati samo pasivnu religiju koja će se uskoro pokvariti. Stojte mirno *i* idite napred. To je jedini put do pobeде!

1 *Standing war* (eng.) – neprestani, stalni rat; postoji i izraz *standing army* koji označava stalnu, često profesionalnu vojsku, koja se sastoji od redovnih vojnika (profesionalaca ili regruta) i ne raspušta se u mirnodopskom periodu – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 87

PRAVA POBEDA JE OSTVARIVANJE POBEDE NAD POKUŠAJEM DA SE OSTVARI POBEDA.

Josafat je upravo primio vest da neprijatelj dolazi. Umesto da sazo-
ve ratno veće i naredi trupama da se odmah pripreme za veliki napad,
on je učinio nešto veoma zanimljivo. Možete čitati o tome u 2. Dnevni-
ka 20. On je sazvaio molitveni sastanak!

Na tom molitvenom sastanku, jedan čovek je ustao, vođen Božjim
Duhom, i predložio plan. Rekao je ljudima da treba da izađu u susret
neprijatelju, ali da neće morati da se bore, da će se Gospod boriti za
njih. Tako su se rano sledećeg jutra skupili da izađu u susret neprijate-
lju i, nakon kratkog dogovora, odlučili su da pošalju hor na čelu svog
mnoštva (vojske), da peva hvale Gospodu, na putu ka bojnom polju.

Kako bi vam se dopalo da budete član tog hora? Bila bi to prava
pobeda ostvariti pobeđu nad pokušajem da se ostvari pobeda, zar ne?
Možete li da zamislite nekoga u bas sekciji sa zataknutom praćkom
ispod horske odore?

Da ste tog dana bili tamo, bilo bi vam potrebno daleko više vere
da ostavite praćku kod kuće i izađete u Gospodnje ime, pevajući Mu
hvale, zar ne? Ali ljudi su nekako uspeli da urade ono što je Josafat za-
povedio i Gospod je za njih ostvario moćnu pobeđu tog dana.

U duhovnom životu, takođe, pobeda se uvek ostvaruje gledanjem
u Isusa i oslanjanjem na Njegovu silu. Nikada se ne ostvaruje pokušava-
njem da se borimo protiv greha i đavola. Nikada se ne ostvaruje pokušava-
vanjem da „pomognemo“ Bogu, dozvoljavajući Mu da obavi deo posla,
dok mi nasumice gađamo neprijatelja sa strane. Pobeda je Božji sektor.
Mi možemo da sarađujemo sa Njim jedino kroz traženje odnosa sa Njim
iz dana u dan i tako Mu dozvolimo da se bori protiv neprijatelja *za* nas.

Možda ste probali da izvedete onaj trik koji izvode školarci kada
održavaju ravnotežu metle na svojoj ruci. Ako gledate u svoju ruku, u
problemu ste. Ali ako usredsredite svoju pažnju na metlu i podignete
pogled, to iznenada postaje lako.

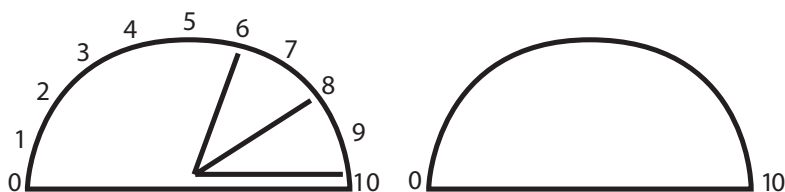
Kada gledamo u sebe, neizbežno gubimo pobjedu – ali kada pogledamo u Hrista, pobjeda dolazi kao posljedica. Kako ide ona pjesma? „Pogledao sam u Hrista i golub mira je doleteo. Pogledao sam u goluba i on je ponovo odleteo.“

Većina nas je izgubila pobjedu, ne zato što se nismo dovoljno potrudili da je dobijemo, već zato što smo se *trudili previše*. Mi radimo na samoj pobjedi i baš u toku tog procesa gubimo ono što smo se nadali da ćemo steći.

Uzrastajući u hrišćanskom životu, moguće je svaki dan raditi na postizanju pobjede – i gubiti je; ili gledati u Hrista, umesto rada na pobjedi – i steći pobjedu.

Pobjeda je kao predaja, jer se zasniva na predaji. To je sve ili ništa. Ne postoji ništa poput delimične pobjede.

Možemo da ilustrujemo ovu istinu koristeći „seizmograf za greh“.

Prvo zapazite ovaj sa leve strane. To je način na koji često pokušavamo da merimo pobjedu. Recimo da na početku svog hrišćanskog života imam užasnu narav. Ali počinjem da pokušavam da ostvarim pobjedu i, nakon prvih nekoliko puta, moji izlivi besa mere samo 9 na skali. Posle nekoliko godina otkako sam hrišćanin, moj bes iznosi samo 6. Posle još nekoliko godina ozbiljnog napora, kazaljka ide samo do 3. I neposredno pre nego što ću umreti, naiđe mi jedan dobar dan i kazaljka čak i ne zatreperi. To *nije* pobjeda!

Umesto toga, obratite pažnju na sliku sa desne strane. Ona ima samo dva broja, nulu i deset. Kad god se oslanjam na sebe, umesto na Hrista, bez obzira da li sam hrišćanin jedan dan ili celog života, kazaljka će skočiti na deset - svaki put. Svaki put kada se oslanjam na

Hrista, umesto na sebe, bez obzira da li prvog ili poslednjeg dana svog hrišćanskog života, kazaljka neće čak ni zatreperiti.

Božji cilj za nas je da naučimo da se [u potpunosti] oslanjamo na Njega sve vreme. To je moguće za nas, kao što je bilo i za Hrista. *Čežnja vekova*, na strani 679 originala kaže: „On je znao da će život Njegovih vernih učenika biti kao Njegov, niz neprekidnih pobeda, koje ovde nisu smatrane da su takve, ali će kao takve biti prepoznate u velikoj budućnosti“.

Šta donosi neprekidnu pobedu? Biti *veran* učenik. I samo dok učimo da Ga poznajemo, možemo da naučimo da Mu verujemo sve vreme. Kada Mu verujemo i gledamo u Njega, pobeda je osigurana.

TEZA BROJ 88

SAVRŠENSTVO KARAKTERA NIJE NAŠ POSAO. TO JE BOŽJI POSAO U NAMA.

Da li ste ikada kupili nov auto? Sećate li se kakav je bio osećaj kada ste ga odvezli kući prvi put, sa njegovom sjajnom spoljašnjošću i besprekornim presvlakama? Kako ste se osećali kada je neko prvi put ulubio vaš branik ili kada je neko od vaše dece prosulo milkšejk na zadnje sedište?

U svakom ljudskom biću postoji urođen nagon za savršenstvom. Mi čeznemo za savršenstvom i razočarani smo kada se ošteti nešto „savršeno“. Mi nismo voljni da platimo punu cenu za oštećenu robu. Još kao deca učimo da, kada se jednom neka stvar pokvari, uživanje je upropašćeno. Naši roditelji nas teraju da se brinemo o svojim stvarima, da što je moguće duže odlažemo dan kada će se pohabati i više neće imati vrednost za nas.

Mi radimo na tome da zadržimo fizičko savršenstvo. Roditelji se raduju savršenstvu svog novorođenog deteta i tuguju nad svakim ožiljkom, fizičkim ili emocionalnim. Mi činimo sve što možemo da prikrijemo dokaze starenja i uzdišemo nad borama, opuštenom kožom, proređenom kosom, gubitkom okretnosti. Čeznemo za vremenom proslavljenja, kada će taj proces biti ukinut i mi ćemo živeti u savršenim telima.

Savršenstvo je važno svakome od nas – a važno je i Bogu. On nam je obećao večnu mladost, bez bolesti i patnje, kao što živimo za večnost u savršenom zdravlju i lepoti. Pričao nam je o našem nebeskom domu, savršenom do poslednjeg sitnice – čak je i cveće tamo savršeno i neće venuti. Mi smo uvereni u savršenu sreću, jer nam On kaže da neće više biti suza, žalosti niti plača.

Međutim, ne moramo da čekamo do Neba za jednu vrstu savršenstva. Bog je takođe obećao savršenstvo karaktera – a to treba da se razvije ovde. Bog je obećao savršenstvo, *zapovedio* je savršenstvo. Njegova je volja za nas da budemo savršeni!

Bog je rekao Avramu: „Hodaj preda mnom i budi savršen“ – 1. Mojsijeva 17,1 (KJV). Isus je rekao svojim sledbenicima: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ – Matej 5,48 (Karadžić). Pavle je napisao: „Pohitajmo ka savršenstvu“ – Jevrejima 6,1 (Sinod SPC).

Savršenstvo je važno; savršenstvo je moguće; savršenstvo je neophodno za hrišćanina. Ali nikada ne zaboravite da je savršenstvo *Božji* posao, a ne naš. Obratite pažnju na neke od biblijskih izjava:

„Bog je moja snaga i sila; i on čini moj put savršenim“ – 2. Samuilova 22,33 (KJV).

„Bog je taj koji me opasuje snagom i čini moj put savršenim“ – Psalam 18,32 (KJV).

„A Bog svake blagodati, koji nas je pozvao u večnu slavu preko Hrista Isusa, pošto malo postradate, da vas učini savršenima, da vas učvrsti, ojača, utemelji“ – 1. Petrova 5,10 (KJV).

„A Bog mira, koji je krvlju večnoga saveza izveo iz mrtvih velikog pastira ovaca, Gospoda našega Isusa, da vas usavrši (učini savršeni – KJV) u svakom dobru, da činite njegovu volju, tako da on čini u nama ono što je ugodno pred njim - posredstvom (kroz – KJV) Isusa Hrista, kome slava u sve vekove. Amin“ – Jevrejima 13,20.21 (Čarnić).

Da li ste zainteresovani za savršenstvo karaktera? Možete da ga imate. Dobra je vest znati da, čak i ako se naša fizička tela raspadaju, a naša materijalna dobra, upotrebom, propadaju, naš unutrašnji život može da se obnavlja iz dana u dan. Pogledajte 2. Korinćanima 4,16. Savršen karakter nam je na raspolaganju na ovoj strani neba. Bog je taj koji oblikuje naše živote, sve dok ostajemo u odnosu sa Njim. A „Njegovo delo je savršeno“ – 5. Mojsijeva 32,4 (KJV).

TEZA BROJ 89

SAVRŠENSTVO MOŽE BITI OPASNA TEMA, AKO USREDSREĐUJE NAŠU PAŽNJU NA NAS SAME I NAŠA SOPSTVENA DELA.

UPOZORENJE: Proučavanje teme savršenstva može biti opasno za vaše duhovno zdravlje!

Ipak, ne bi trebalo da izbegavamo proučavanje savršenstva, jer *je* savršenstvo biblijsko učenje. Ali to bi moglo da bude opasno proučavanje, ako fokusira našu pažnju na nas same. Svaki put kada je naša pažnja na nama samima, umesto na Hristu, mi ćemo pasti, posustati i zgrešiti. Možemo bezbedno da proučavamo savršenstvo tek kada zapamtimo da je to Božje delo u nama, a ne naše sopstveno delo. A ako je savršenstvo isključivo Božje delo, onda će proučavanje savršenstva usredsrediti našu pažnju na Njega i skrenuti je sa nas.

Biblija opisuje tri vrste savršenstva. Možemo biti savršeni po rođenju, savršeni u rastu (uzrastanju) i savršeni po karakteru. Ponekad čujete ljude kako diskutuju o nekom tekstu kao što je Matej 5,48: „Budite, stoga, savršeni, kao što je savršen vaš Otac koji je na Nebu“ (KJV). I oni će reći: „To ne znači ‘savršen’, to znači ‘zreo’“.

Međutim, *zreo* je jača reč nego *savršen*¹. Neka beba može biti savršena beba, jer grgolji i guguče. Neko dete može biti savršeno dete, jer sedi na trotoaru i brblja nešto susedovoj deci prekoputa. Ali, kada bi se i u 20. godini tako ponašali, bili bismo zabrinuti!

Biti savršen po karakteru ne znači samo biti savršen po rođenju i u rastu (tokom uzrastanja), već i u zrelosti.

Matej 4,28 kaže: „Prvo stabljika, onda klas, posle toga žito ispuni klas“ (KJV). Stabljika može biti savršena stabljika; klas može biti savršen klas. Ali žito u klasu podrazumeva da je i savršeno i zrelo. *Hristove*

1 Savršen – krajnji (najbolji) na određenom stepenu razvoja; postoji mogućnost daljeg rasta i daljeg savršenstva na višem stepenu rasta. Zreo – u značenju krajnje savršenstvo, posle koga više ne postoji mogućnost daljeg napretka – više, bolje i savršenije od postignutog nije moguće – *prim. izdavača*

očigledne pouke, na strani 65 originala kažu da možemo biti savršeni u svakoj fazi svog razvoja.

Dakle, Sveto pismo uči da je savršenstvo moguće. Sveto pismo takođe uči da je savršenstvo Božje delo, a ne naše, kao što smo zapazili u prethodnoj tezi. I Sveto pismo uči da nikada ne bi trebalo da tvrdimo da imamo savršenstvo – u stvari, takva tvrdnja bi dokazala da *nismo* savršeni! Jov 9,20: „Ako se pravdam, moja sopstvena usta će me osuditi; ako kažem: savršen sam, to će takođe dokazati da sam pokvaren“ (KJV).

„Niko ko tvrdi da je svet nije zaista svet. Oni koji su zabeleženi kao sveti u nebeskim knjigama, nisu svesni te činjenice i poslednji su koji će se pohvaliti svojom sopstvenom dobrotom“ – *Vera po kojoj živim*, str. 140 orig. „Istinski pravedan čovek.... nesvestan je svoje dobrote i pobožnosti“ – *Posvećen život*, str. 11 orig. „Što se više približite Hristu, to ćete izgledati više krivi u sopstvenim očima; jer će vaše zapažanje biti jasnije i vaša nesavršenstva će se videti u upadljivoj i očiglednoj suprotnosti sa Njegovom savršenom prirodom. Ovo je dokaz da su sotonine obmane izgubile svoju moć; da vas životvoran uticaj Božjeg Duha budi“ – *Put Hristu*, str. 64 i 65 orig.

Što se više približimo Isusu, izgledaćemo manje savršeni po svojoj sopstvenoj proceni, a onda savršenstvo nikada ne može da pretenduje da zaokupi našu pažnju, jer nećemo znati kada smo ga primili. Naša uloga u procesu savršenstva je da nastavimo da se približavamo Hristu i zadržavamo pogled na Njemu. On će se pobrinuti za ostalo.

„Svako će imati blisku borbu da nadvlada greh u svom sopstvenom srcu. To je ponekad veoma bolan i obeshrabrujuć posao, zato što, pošto vidimo nedostatke u svom karakteru, mi nastavljamo da ih gledamo, onda kada bi trebalo da gledamo u Isusa i obučemo odeću Njegove pravednosti“ – *Svedočanstva*, 9. sveska, str. 182 i 183 orig.

Ali sve dok imamo na umu da je savršenstvo Božje delo za nas i sve dok gledamo u Njega da ostvari šta god treba da se uradi u toj oblasti, možemo bezbedno da proučavamo Njegova obećanja o tome. Možemo da se radujemo izobilnom otkupu koji je učinio da nas vrati iz greha.

TEZA BROJ 90

**ISUS JE BIO KAO ADAM PRE PADA, PO TOME ŠTO JE
IMAO BEZGREŠNU[†] PRIRODU – ON NIJE ROĐEN ODVOJEN
OD BOGA. ISUS JE BIO KAO ADAM NAKON PADA U
FIZIČKOJ (TELESNOJ) SNAZI, MENTALNOJ (UMNOJ) MOĆI I
MORALNIM VREDNOSTIMA (JAKOM KARAKTERU).**

Ljudi ponekad postavljaju pitanje da li je Isus bio kao Adam pre pada ili kao Adam posle pada. Odgovor je Da!

Da bismo razumeli odgovor, moramo da razumemo o kojim aspektima Isusovog života govorimo. Mogli bismo da podelimo Njegovu ličnost, kao ljudskog bića, na četiri aspekta: duhovnu prirodu, fizičku (telesnu) snagu, mentalnu (umnu) moć i moralne vrednosti ili jak karakter.

Isus je bio kao Adam pre pada, po svojoj duhovnoj prirodi. „Hristos se naziva drugim Adamom. U čistoti i svetosti, povezan sa Bogom i voljen od Boga, *On je počeo tamo gde je i prvi Adam počeo*. Voljno je prošao putem na kojem je Adam zakazao i otkupio je Adamov pad“ – S.D.A. Bible Commentary, vol. 7A, p. 650.

Hristos je bio u potpunosti čovek, ali u potpunosti bezgrešan – jedino ljudsko biće, od Adama, koje može tako nešto da tvrdi. Neosporno je na kraju svoje službe mogao da kaže: „Ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa“ – Jovan 14,30 (Karadžić). U *Odabranim porukama*, 1. knjizi, na strani 256 originala, piše: „Ne bi trebalo da imamo sumnje u pogledu savršene bezgrešnosti Hristove ljudske prirode.“ A u *Biblijskim komentarima*, 7. svesci, na strani 912, Elen Vajt kaže: „On je trebalo da preuzme svoj položaj na čelu ljudskog roda, prihvatanjem čovekove prirode, ali ne i čovekove grešnosti“.

Na prvi pogled možete ovde videti protivrečnost, jer ima smisla u tome da je Hristos uzeo na sebe našu krivicu, naš greh i čak našu grešnu prirodu. Iako je uzeo našu krivicu, On nije postao krivac, inače bi i Njemu bio potreban Spasitelj. Kada je uzeo našu grešnu prirodu, to nije Njegovu prirodu (misli se na Njegovu duhovnu prirodu, tačnije

Njegov bezgrešni um – *prim. izdavača*) učinilo grešnom. On je uzeo našu krivicu i greh, kao naša Zamena.

Kada je anđeo došao da poseti Mariju sa vestima da će uskoro biti rođen Mesija, rekao je: „Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; zato će i ono sveto što će se roditi od tebe biti nazvano Sin Božji“ – Luka 1,35 (kombinacija prevoda Karadžić-KJV). Isus je rođen drugačije od načina na koji se mi rađamo. Niko od nas nikada ne bi mogao biti nazvan „onim svetim“. Kao i Adam pre pada, Isus je imao čovekovu ljudsku prirodu, sa *mogućnošću* da popusti pred iskušenjem. Ali, pošto On nikada nije popustio pred grehom, *ostao je bezgrešan*. Pogledajte *Čežnju vekova*, str. 117 orig. Tako je On postao drugi Adam i otkupio nas od pada prvog Adama. Pogledajte 1. Korinćanima 15,21.22.

Međutim, Isus je bio rođen drugačije i od Adama. Pre svega, On je bio rođen! Adam nije; Adam je bio stvoren! Ali Isus nije započeo sa prednostima sa kojima je Adam započeo. „Tokom četiri hiljade godina ljudskom rodu je opadala fizička snaga, umna moć i moralna vrednost; Hristos je uzeo na sebe slabosti degradiranog ljudskog roda. Jedino na taj način mogao je da spase čoveka iz najvećih dubina njegove degradacije (poniženja)“ – *Čežnja vekova*, str. 117 orig.

Tako je Hristos prihvatio manju fizičku (telesnu) snagu nego što ju je Adam imao. On nije bio tako visok kao Adam, jer su se ljudi stasom smanjivali od vremena Stvaranja. Nije bio tako jak kao Adam. Umarao se i bio Mu je potreban odmor onda kada Adamu verovatno ne bi – kao što je bilo one noći na jezeru i kod izvora u Samariji, kada su čak i Njegovi učenici bili u stanju da nastave dalje.

Hristos kao ljudsko biće nije bio tako pametan kao Adam! Mudrost viđena u Njegovoj službi došla je iznad Njega, a ne iz Njega. On nije koristio svoj božanski „koeficijent inteligencije“. On je zavisio od svog Oca za mudrost i, čak, za svoje svakodnevne planove.

Hristos nije imao ni meru moralne vrednosti kakvu je Adam imao. Šta je moralna vrednost? Elen Vajt, koja je koristila taj izraz, nije ga definisala. Ali moralna vrednost ima veze sa tim koliko jak karakter ima neka osoba, koliko ima kontrole nad svojim ponašanjem. Ako je Hristos imao manje moralne vrednosti nego Adam, onda je bio slabiji

od Adama, manje sposoban da se odupre iskušenju u svojoj ljudskoj prirodi, odvojeno od sile odozgo.

Kakvo iskazivanje Božje ljubavi, da je On bio spreman da dozvoli svom Sinu da dođe i preuzme takav rizik u naše ime! *Čežnja vekova* nam kaže da je Otac dozvolio Hristu „da upozna životne opasnosti svojstvene svakoj ljudskoj duši, da vodi borbu koju mora da vodi svako ljudsko dete, izložen riziku od neuspeha i večnog gubitka“. Mi čeznemo da zaštitimo naše voljene od sotonine moći. Ali „Bog je dao svog jedinorodnog Sina da se nađe u još žešćem sukobu i mnogo strašnijoj opasnosti, da bi životna staza za našu decu mogla biti sigurna. ‘U ovo-me je ljubav.’ Čudite se, nebesa! Divi se, Zemljo!“ – str. 49 orig.

† Tačnije, imao je bezgrešni a ne grešni, „telesni“ um. Po mišljenju srpskog izdavača ove knjige (koje ne mora biti tačno), pored umnih sklonosti ka grehu (grešnih želja tj. sklonosti ka zlu) postoje i telesne sklonosti ka grehu – to su jednostavno prirodne potrebe tela koje su u ovom grešnom telu izopačene, grešne tj. sebične i koje muče um tražeći da ih po svaku cenu zadovolji.

Da bismo pokušali da pojasnimo šta je autor zaista mislio, s obzirom da on svojim objašnjenjem u nastavku knjige to nije uspeo da postigne, navešćemo odlomak s početka 17. predavanja knjige Poruka trećeg anđela – Bilten GK 1895, A. T. Džonsa:

„Što se tiče Hrista koji nije imao ‘iste strasti (sklonosti)’ kao mi: u celom Svetom pismu On je, kao i mi, i s nama – po telu. On je po telu Davidovo seme (potomstvo). Došao je u obličju grešnog tela (tela grehovnoga – Karadžić) – Rim. 8,3. Međutim, nemojmo ići predaleko. **Jeste došao u obličju grešnog tela, ali ne i u obličju grešnog uma. Ne uvlačite u to Njegov um. Njegovo telo je bilo naše telo, ali um je bio ‘um Isusa Hrista’.** Zato je napisano: ‘Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima’ (Filibljanima 2,5 – eng. prevod KJV). Ako je On uzeo naš um, kako je mogao da nam bude upućen poziv: ‘Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima’? On bi već bio takav. Ali, kakav je zapravo naš um? On je izopačen grehom (tj. grešan, telesan um).“

Jednostavno, smatramo da je autor mislio na Hristov um a ne telesnu prirodu. U protivnom, izdavači se ne bi mogli složiti sa tim stavom, niti ga podržati, ali smatraju da to ne umanjuje izuzetnu vrednost ostalih Vendenovih stavova – *prim. izdavača*

TEZA BROJ 91

ISUS NIJE IMAO PREDNOST U ODNOSU NA NAS U NADVLADAVANJU ISKUŠENJA.

U današnjoj ekonomskoj situaciji, mnogi ljudi se suočavaju sa finansijskim problemima. Ako se pronađete u toj grupi ljudi, možda biste želeli da pohađate seminar pod nazivom „Kako živeti u okvirima svojih prihoda“. Predavanja drži Džon D. Rokfeler. Da li ste zainteresovani? Što se tiče studenata, šta kažete na lekciju pod nazivom „Kako uraditi domaći na lak način“. Predavač ima „koeficijent inteligencije“ 200. Ili više volite nešto iz oblasti sporta? Šta kažete na čas padobranstva – podučava anđeo Gavriilo.

Ako je Isus došao samo da bude naš Spasitelj, onda možda ne bi bilo tako važno kako je On živeo svoj Život. Ali ako je došao da bude naš primer, da nam pokaže kako da živimo, onda i On mora da živi život kao što mi treba da živimo. U suprotnom, mi ne bismo bili u stanju da izvučemo korist iz Njegovog primera.

U *Čežnji vekova*, na strani 24 originala, piše: „Ako bismo morali da nosimo bilo šta što Isus nije podneo, sotona bi na toj pojedinosti Božju silu prikazao kao nedovoljnu za nas“.

U svim raspravama i polemikama koje se tiču Hristove prirode, dve glavne tačke izazivaju najviše neslaganja: pitanje o tome šta znači to da je Isus bio iskušan u svemu kao i mi, pa ipak nije zgrešio (videti Jevrejima 4) i kako je Isus mogao da bude rođen bezgrešan, a ljudskog porekla. Nijedno od ovih pitanja nema direktnu primenu u našim životima – i jedno i drugo su pitanja za koja nam kažu da su tajna, da ne bi trebalo da trošimo mnogo vremena pokušavajući da shvatimo. Pogledajte Elen Vajt, *Biblijske komentare*, 5. sveska, str. 1128 i 1129.

S druge strane, izgleda da se skoro svi slažu u vezi sa druge dve važne tačke ove teme: da Isus nije imao prednost u odnosu na nas u nadvladavanju iskušenja i da je nadvladao greh na isti način na koji možemo i mi to da učinimo. Ovo su praktična pitanja o kojima imamo mnogo nadahnutih informacija.

Čak ni jednom mišlju, Isus nije popustio pred iskušenjem – i ista ta pobjeda može da bude i naša. Pogledajte *Čežnju vekova*, str. 123 orig. Otkrivenje 3,21 kaže da možemo da nadvladamo (pobedimo) na isti način na koji je i Isus nadvladao. „Kroz Hristovu pobjedu, iste prednosti koje je On imao, obezbeđene su i za čoveka; jer on može da bude zajedničar sile koja je izvan i iznad njega, čak i zajedničar božanske prirode, kojom može da nadvlada pokvarenost koja je prisutna u svetu kroz požudu“ – Elen Vajt, *Znaci vremena*, 16. januar 1896.

Dakle, Isus nije imao prednost nad nama u nadvladavanju greha; stoga je On kvalifikovan da nam pokaže kako da živimo. On je došao i iskusio potrebe i slabosti ljudskog roda, kako bi mogao da ponudi pomoć onima koji moraju da žive unutar ograničenja ljudskog roda.

Nema sumnje da je Isus *posedovao* sve vrste prednosti u odnosu na nas, jer je On bio Bog, isto tako sigurno kao što je bio i čovek. Međutim, nikada *nije* iskoristio prednosti sa kojima je rođen i sve dok ih nije koristio, baš te prednosti su Ga stavile u isti ili *nepovoljniji* položaj u poređenju sa nama.

Na primer, Isus je imao pravu prednost u pogledu ponašanja, zato što, pošto nikada nije zgrešio, nikada nije mogao ni da bude iskušan da *nastavi* sa grehom – intenzitet prestupa je nešto što nas u najvećoj meri vuče nadole. S druge strane, On je bio u *nepovoljnom* položaju što se tiče odnosa sa svojim Ocem, jer je imao urođenu silu da živi život odvojeno od svog Oca – a mi nemamo. Ko ima veće iskušenje da živi nezavisno? Onaj koji ima silu da živi tako ili onaj koji je nema?

Elen Vajt u *Biblijskim komentarima*, 7. svesci, na strani 930, kaže: „Bio je to težak zadatak za Kneza života da sprovede plan koji je preuzeo za spasenje čoveka, zaodevajući svoju božansku prirodu ljudskom. On je primio čast u nebeskim dvorovima i bio je upoznat sa apsolutnom moći. Za Njega je bilo teško da održava nivo ljudske prirode, kao što je i za ljude teško da se izdignu iznad niskog nivoa svoje izopačene prirode i budu zajedničari božanske prirode.“

Dakle, što se tiče osnovnog pitanja o grehu i iskušenju – a to je odvajanje od odnosa sa Bogom – ne samo da Hristos nije imao prednosti u odnosu na nas, On je zapravo bio u nepovoljnom položaju. „Čovek

nije u stanju da sebe spase, ali Božji Sin nije njegove bitke za njega i stavlja ga u povoljan položaj, dajući mu božanske osobine“ – Ellen G. White, *Review and Herald*, February 8, 1898.

Isusov život je naša sigurnost da možemo da nadvladamo iskušenje. Kao što je On stekao pobjedu kroz [potpuno] oslanjanje na svog Oca, tako i mi možemo da steknemo pobjedu kroz [potpuno] oslanjanje na Njega. Mi danas možemo da budemo u „povoljnom položaju“.

TEZA BROJ 92

ISUS JE NADVLADAIO ISKUŠENJE NA ISTI NAČIN NA KOJI I MI MOŽEMO DA GA NADVLADAMO: SILOM ODOZGO, A NE SILOM IZNUTRA.

Isus je naporno radio celog dana, učeći i lečeći ljude. Kada je palo veče, krenuo je sa svojim učenicima preko jezera. Bio je iscrpljen. Tek što su započeli svoj put, On je zaspao u zadnjem delu čamca.

Učenici su jedva primetili. Oni su bili ribari – ne učitelji. Čitavog dana Isus je radio svoj posao; sada je bilo vreme da oni rade svoj. Oni su možda bili nespretni dok su pokušavali da služe ljudima kao što je On činio, iako su učili [to da rade]. Međutim, što se tiče onoga što ima veze sa morem i brodovima, to je bila njihova oblast i oni su bili puni samopouzdanja da mogu da se nose sa bilo čim što bi moglo da se desi.

U početku se nisu brinuli oko oluje. Videli su mnogo oluja, naročito na ovom moru¹, i sve su ih prebrodili. Borba da održe kontrolu nad brodom zaokupila je njihovu pažnju i, do vremena kada je oluja bila na vrhuncu, oni su zapravo zaboravili da je Isus i bio u čamcu. De-luje neverovatno, zar ne? Mi se čudimo kako su to mogli da zaborave.

Ali koliko puta mi zaboravimo Isusa? Da li vam se ikada to dogodilo? Da li vam se nekada umalo dogodila nesreća na auto-putu, a vi ste uhvatili sebe da se oslanjate na svoje vozačke sposobnosti da vas spasu, pre nego da zavapite za pomoć odozgo? Da li ste ikada bili u porodičnim problemima, kada su strasti bile povišene i reči oštre i vi ste pokušali da smirite oluju – a setili ste se da se pomolite *posle toga*? Kada je jedno od vaše dece žrtva povrede ili iznenadne bolesti, koga prvo zovete – porodičnog doktora ili Velikog Lekara? Moguće je da čak i danas zaboravimo da je Isus u čamcu, zar ne?

Iskustvo Isusa i Njegovih učenika te noći na jezeru je priča za nas danas o tome kako je Isus nadvladao iskušenje. *Čežnja vekova*, str. 336 originala, opisuje to na ovaj način: „Kada su probudili Isusa da se su-

1 U Svetom pismu se Galilejsko jezero nekad naziva morem; Videti Matej 15,29 – *prim. izdavača*

sretne sa olujom, On je bio savršeno miran. Nije bilo ni traga straha ni u rečima ni u pogledu, jer nije bilo straha u Njegovom srcu. Međutim, On nije počivao posедуjući svemoćnu silu. Nije počivao u miru kao 'Gospodar Zemlje i mora i neba'. Tu silu je odložio, jer kaže: 'Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe' – Jovan 5,30 (Karadžić). On se uzdao u Očevu moć. Isus je počivao u veri – veri u Božju ljubav i staranje – a sila te reči koja je umirila oluju bila je Božja sila. Kao što je Isus počinnuo verom u Očevoj brizi, tako i mi treba da počinemo u brizi našeg Spasitelja“.

Elen Vajt nastavlja da povezuje oluju na moru i oluje iskušenja koje dolaze na nas. „Koliko je iskustvo učenika često i naše iskustvo! Kada se skupe oluje iskušenja i žestoko sevaju munje, a talasi naviru preko nas, mi se sami borimo sa olujom, zaboravljajući da postoji Onaj koji može da nam pomogne. Uzdamo se u svoju sopstvenu snagu dok ne izgubimo nadu i gotovo ne izginemo. Onda se setimo Isusa i ako Ga pozovemo da nas spase, naš vapaj neće biti uzaludan. Iako sa žalošću prekoreva naše neverstvo i samopouzdanje, On nikada ne propušta da nam pruži pomoć koja nam je potrebna.“

Dobra vest je da je Isus nadvladao na isti način na koji i mi možemo da nadvladamo. To je dobra vest zato što je On živio život kakav i mi treba da živimo. On nije imao prednost u odnosu na nas što se tiče života zavisnosti od Oca. To je dobra vest zato što je On zadobio pobjedu – a kroz Njega i mi možemo da je zadobijemo. Kroz Njegovu opravdavajuću blagodat, Njegova pobjeda se uračunava nama, kada Mu dođemo za oproštaj. Ali On čini više od toga što nam stavlja na raspolaganje posredničku pobjedu. Kroz Njegovu silu u našim životima, mi isto tako možemo iskustveno spoznati Njegovu pobjedu. „Isus nije otkrio nikakve osobine, niti pokazao nikakve moći koje ljudi ne mogu da imaju kroz veru u Njega. Njegova savršena ljudska priroda je ono što svi Njegovi sledbenici mogu da imaju, ako budu u pokornosti prema Bogu, kao što je i On bio“ – *Isto*, str. 664 orig. A u prvoj knjizi *Odabranih poruka*, nalazimo ove reči: „On [Hristos] je izdržao iskušenje, kroz silu koju čovek može da dobije. On se čvrsto uhvatio² za Božji

2 Lay hold (eng.) – šćepati, zgrabiti – *prim. izdavača*

presto i nema osobe koja ne može da ima pristup istoj pomoći kroz veru u Boga. Čovek može da postane zajedničar božanske prirode; ne postoji duša koja u iskušenju i nevolji ne može da prizove pomoć Neba. Hristos je došao da otkrije izvor svoje sile, kako čovek nikada ne bi morao da se oslanja samo na svoje ljudske sposobnosti, bez pomoći drugih“ – *Isto*, str. 409 orig.

Hristos je odložio svoju božansku moć kada je došao na ovu Zemlju. Pa ipak, On je kroz božansku moć pobedio. On je prestao da koristi svoju urođenu božansku prirodu i umesto toga se [potpuno] oslanjao na silu iznad sebe. A ista sila je na raspolaganju i nama. Božanska priroda može da se spoji sa ljudskom u našim životima, kao što je i u Njegovom, i postajući „zajedničari božanske prirode“, možemo da nadvladamo (budemo pobednici) – 2. Petrova 1,4.

TEZA BROJ 93

ISUS JE GREH SMATRAO ODBOJNIM. DOKLE GOD SE OSLANJAMO NA BOGA, I MI GREH SMATRAMO ODBOJNIM.

Pošto je Isus čitav svoj zemaljski život živio u zavisnosti od svog Oca, pošto nikada nije popustio pred iskušenjem da se odvoji od svog Oca, čak ni na trenutak, đavo nije mogao da Ga kuša gresima, u množini. On je grehe smatrao odbojnim.

Ova činjenica se iznova i iznova iznosi u nadahnutim spisima. U Jevrejima 1,9 o Hristu piše: „Zavoleo si pravednost i omrzao si beza-konje“ (Čarnić). *Čežnja vekova*, str. 111 originala: „Svaki greh, svaka nesloga, svaka oskrnavljujuća požuda koju je prestup doneo, bila je mučenje za Njegov duh“. *Odabrane poruke*, 1. knjiga, str. 322 originala: „Mrzeći greh savršenom mržnjom, On [Isus] je ipak u svojoj duši skupio grehe celog sveta“. Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary*, volume 5, page 1142: „Njegov karakter je otkrivao savršenu mržnju prema grehu“. Sedma sveska, str. 904: „Hristos je uvek zadržavao najveću mržnju prema grehu“. Sedma sveska, str. 927: „Kad bismo samo mogli da shvatimo značenje reči da je Hristos ‘stradao (patio) bivajući iskušavan’. Pošto je bio slobodan od mrlje greha, istančani osećaji Njegove svete prirode činili su kontakt sa zlom neopisivo bolnim za Njega“. *Čežnja vekova*, str. 88 originala: Isus „je na svetu mrzeo samo jedno, a to je bio greh. On nije mogao da bude svedok nekog lošeg dela, a da ne doživi bol koji je bilo nemoguće sakriti“. *Čežnja vekova*, str. 700 originala: Isus je „patio u srazmeri sa savršenstvom svoje svetosti i mržnje prema grehu... Za Njega je bilo strašno biti okružen ljudskim bićima pod vlašću sotone“.

Ponekad će ljudi pokušati da dokažu da je Hristos bio iskušavan zlom na isti način na koji se i grešan čovek iskušava kada živi odvojeno od Hrista. Oni kažu da su gresi i iskušenja koje je đavo ponudio Hristu na ovom svetu Njemu bili privlačni, ali da je stisnuo zube, ispravio kičmu i odbio da deluje onako kako su ga Njegove prirodne želje pozivale da uradi. Ništa ne bi moglo biti dalje od istine.

Druga teorija je da su Hrista privlačile loše stvari, da je On doživeo požudu i pohlepu i bes, ali zbog ljubavi prema svom Ocu, odbio je da učini ono što bi inače bio srećan da učini. Nadahnuti tekst ne podržava ni ovaj stav. Dok je istina da je Njegova ljubav prema Ocu bila snažna, Njegova mržnja prema grehu je takođe bila snažna. On je greh smatrao odbojnim, a ne privlačnim.

Dok proučavamo život i prirodu Hrista, dobra vest je da je Njegov pogled na greh i ono što je pogrešno i nama na raspolaganju. Mi ne treba da živimo svoj hrišćanski život priželjkujući da možemo da se pridružimo svetu u njegovim gresima, ali stisnemo zube i primoramo sebe da to ne činimo. Mi ne treba da pokušavamo da razvijemo dovoljno ljubavi prema Bogu, tako da smo spremni da poreknemo svoje prirodne nagone, kako bismo Njega usrećili. Mi možemo da iskusimo istu vrstu pobeđe koju je Isus iskusio – ne samo pobeđu nad grešnim delima, već i nad grešnim željama. Pobeđu koja prevazilazi ponašanje, do samih želja i ukusa srca. I mi možemo grehe smatrati odbojnim, kao što ih je smatrao i Isus.

I ponovo, činjenica u nadahnutim spisima je neosporna. *Poruka za mlade*, str. 338 originala: „Kada smo obučeni u Hristovu pravednost, nećemo nalaziti slast u grehu. ... Možda ćemo praviti greške, ali ćemo mrzeti greh koji je izazvao patnju Božjeg Sina“. *Velika borba*, str. 649, 650 originala: „Iz svog vlastitog bolnog iskustva upoznali su zlo greha, njegovu moć, njegovu krivicu, njegovu bedu; i sa odvratnošću su gledali na njega“. *Velika borba*, str. 508 originala: „U obnovljenom srcu je mržnja prema grehu“. *Svedočanstva*, 2. sveska, str. 294 originala, govore o obraćenoj osobi: „Njen prošli život čini [joj] se odvratnim i mrskim. Ona mrzi greh“. I *Čežnja vekova*, str. 668 originala: „Kada upoznemo Boga, onako kako imamo prednost da Ga upoznemo, naš život će biti život stalne poslušnosti. Kroz poštovanje Hristovog karaktera, kroz zajednicu sa Bogom, greh će nam postati mrzak“.

Da li se naslađujete gresima ili ih smatrate odvratnim i mrskim? Razlika je u tome da li poznajete Boga, onako kako imate prednost da Ga poznajete, ili ne. Vi ne mrzite greh, trudeći se da mrzite greh. Vi učite da mrzite greh, ulažući neophodan napor da upoznate Boga

i razgovarate sa Njim iz dana u dan. Bez obzira gde počinjete da proučavate spasenje verom u Isusa Hrista, uvek završavate na istom mestu. Da li Ga poznajete? Poznavati Njega, osnova je svega onoga što sledi. Poznavati Njega, to je večni život.

TEZA BROJ 94

MI NIKADA NE MOŽEMO BITI KAKAV JE ISUS BIO, ALI MOŽEMO ČINITI ONO ŠTO JE ISUS ČINIO.

Sećate se kako ste pevali pesmu „Kao Isus ja bih bio“?

Pesma je moja, budi kao Isus,
Kod kuće i gde god bio;
Svaki dan budi kao Isus!
Kao Isus ja bih bio.

Da li je moguće biti kao Isus? Ili je ta pesma pogrešila? Da li je moguće biti kao Isus na jedan način, a na drugi ne?

Za početak, znamo da postoji jedan način na koji nikada ne možemo biti kao Isus – jer je On Bog, a mi nismo. On je naš Stvoritelj, a mi smo samo stvorenja. Mi možemo da postanemo zajedničari Njegove božanske prirode kroz Njegovo stalno prisustvo u našim životima. Ali mi nikada nećemo biti ništa više od ljudskih bića. Dakle, u tom smislu, mi nikada ne možemo da budemo kao Isus.

„Hristovo utelovljenje je uvek bilo i uvek će biti misterija. Ono što je otkriveno, to je za nas i našu decu, ali neka svako ljudsko biće bude upozoreno da ne čini Hrista u potpunosti čovekom, kao jednim od nas; jer to ne može biti“ – Ellen G. White Comments, *S.D.A. Bible Commentary*, vol. 5, p. 1129.

Međutim, čak i kada ograničimo poređenje sebe sa ljudskim aspektom Isusove prirode, mi i dalje nalazimo da nikada ne možemo biti baš kao On. On je bio rođen kao „ono sveto“, od rođenja *bezgrešan*¹ po prirodi, kao što smo zapazili u tezi 90. Mi smo rođeni odvojeni od Boga, od rođenja *grešni* po prirodi. Dokle god živimo na ovom svetu, postojaće ta razlika u samim našim prirodama. Pogledajte *Hristove očigledne pouke*, str. 160 orig.

Drugi način na koji nikada ne možemo biti kao Isus je naša grešna prošlost. Mi imamo lošu istoriju. Kroz večnost ćemo uvek imati potre-

1 Videti endnotu u tezi br. 90 – *prim. izdavača*

bu za opravdavajućom i opraštajućom Hristovom blagodaću, da pokrije naše prošle grehe. Pošto Isus nikada nije zgrehio, On nikada nije imao grešnu prošlost.

Međutim, još uvek je moguće da budemo kao Isus! Mi možemo da živimo kao što je Isus živio i da činimo kao što je On činio. Možemo da imamo pobjedu nad iskušenjima na isti način kao što je i On imao, kroz zavisnost od sile odozgo, a ne od sile iznutra. Možemo živjeti u odnosu sa Bogom kao što je On živio i tako ustanoviti da razlike između nas ne predstavljaju razliku!

Isus je živio kao čovek. Tokom čitavog svog života na ovoj Zemlji, On nikada nije iskoristio svoju božansku silu, sve do jutra vaskrsenja.

Sva čuda koja je Isus učinio – podizanje mrtvih, lečenje bolesnih, čišćenje gubavih, isterivanje demona, hodanje po vodi, čitanje ljudskih misli – sve to su činili i Njegovi sledbenici. Dela koja je Isus činio, bila su dela učinjena od strane Njegovog Oca. Isus je tako rekao u Jovanu 14,10: „Otac koji prebiva u meni, on (ta – KJV) dela čini“ (Bakotić).

Knjiga *Čežnja vekova* 11 puta spominje da je „božanka priroda bljesnula kroz ljudsku prirodu“. Prvi put je to bilo kod prvog čišćenja hrama, kada je, na trenutak, izgledalo da je veo ljudske prirode skliznuo i ljudski rod je na trenutak video božansku prirodu ispod toga. Ali čak je i tu formulacija od velikog značaja. Piše da je božanska priroda bljesnula *kroz* – a ne *iz*. Čak i tada, Otac je imao kontrolu i bila je to Očeva božanska priroda koja se otkrila kroz Njegovog Sina.

Međutim, čak važnija od čuda koje je Isus činio, jeste pobjeda koja Mu je data u Njegovoj borbi sa neprijateljem. Kroz zajednicu sa svojim Ocem, kroz zavisnost od svog Oca, On je stekao pobjedu. A Njegova pobjeda može da bude i naša. Kao što su se Očeva dela ispoljila u Isusovom životu, tako i On može da deluje u nama, „da hoćemo i činimo ono što je Njemu ugodno“ – Filibljanima 2,13 (KJV).

TEZA BROJ 95

PROBLEM GREHA JE NARUŠEN ODNOS IZMEĐU BOGA I ČOVEKA. CILJ SPASENJA JE DA OBNOVI ODNOS IZMEĐU BOGA I ČOVEKA.

Isus želi da se venča! Otkrivenje 19,6-9 nam govori o tome: „I čuh nešto kao glas mnogog naroda i kao šum mnogih voda i kao grmljavinu jakih gromova, kako govore: aliluja, jer se zacari Gospod Bog naš, Svedržitelj. Radujmo se i kličimo i odajmo mu slavu, jer dođe Jagnjetova svadba i žena njegova pripremi se, i dade joj se da se obuče u svetlo, čisto platno; jer je platno pravednost svetaca. I reče mi, Napiši: Blagosloveni su oni koji su pozvani na svadbenu večeru Jagnjeta“ (kombinacija prevoda Čarnić-KJV).

Odnos između ljudskog roda i Boga bio je narušen u Edemu. Kada su Adam i Eva zgrešili, oni su se sakrili i više nisu željno dolazili da se sretnu sa Bogom; više nisu mogli da hodaju sa Njim u hladu večeri.

Adam i Eva su izabrali da nemaju poverenja u Onoga koji je jedini bio dostojan poverenja i tako je odnos sa Bogom bio narušen.

Ali Bog nije hteo da se priča tu završi. Zajednica sa Njegovom stvorenom decom bila Mu je toliko važna da je bio spreman da ide na krst, da bi obnovio taj narušeni odnos. Lično je došao da hoda među ljudima, ovog puta pokriven velom ljudske prirode, da bi premostio jaz koji je greh stvorio.

„Pošto je Isus došao da prebiva među nama, znamo da je Bog upoznat sa našim iskušenjima i saoseća sa našim žalostima. Svaki Adamov sin i ćerka mogu da shvate da je naš Stvoritelj prijatelj grešnika. Jer, u svakoj nauci o blagodati, svakom obećanju radosti, svakom delu ljubavi, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se pokazala u Spasiteljevom životu na Zemlji, mi vidimo da je ‘S nama Bog’ – *Čežnja vekova*, str. 24 orig.

A sada Isus želi da se venča. Šta to znači venčati se? To znači spojiti se lično i trajno.

Na tokijskom aerodromu moja žena i ja smo jednom sreli Šveđanina koji je išao da se sretne sa svojom mladom u Seulu, u Južnoj Ko-

reji. Oni se nikada [pre toga] nisu sreli. Mnogo su komunicirali putem prepiske. Ali ovo je bio prvi put da će videti jedno drugo uživo. Razumljivo je da je on bio željan da je sretne. Jedva je čekao da se venčaju, jedva je čekao da se spoji sa njom lično i zauvek.

Kroz molitvu i proučavanje Njegove Reči, mi smo u prepisci sa Isusom. Naučili smo da Ga volimo, zato što je prvi On zavoleo nas. Ali možemo da Mu se pridružimo, radujući se braku, do vremena kada ćemo moći da se sretnemo sa Njim, lično i zauvek.

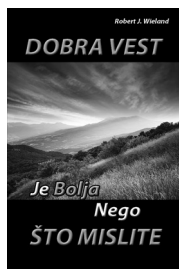
Ponekad su ljudi zabrinuti da odnos iz dana u dan sa Hristom postaje samo još jedna zamka dela (zamka opravdanja delima). **ALI ODNOS NIJE JEDNOSTAVNO NEKO SREDSTVO ZA POSTIZANJE CILJA. ON SAM JE Taj CILJ! MI NEMAMO ODNOS SA HRISTOM, DA BISMO BILI SPASENI. MI SMO SPASENI, DA BISMO MOGLI DA IMAMO ODNOS SA HRISTOM!**

„Pošto kroz Hrista ulazimo u odmor (počinak), Nebo počinje ovde. Mi odgovaramo na Njegov poziv; ‘Dodite, učite od mene’ i u tom dolaženju otpočinjemo večni život. Nebo je neprekidno približavanje Bogu kroz Hrista. Što smo duže u blaženstvu Neba, to će nam se sve više i više otvarati slava; i što više poznajemo Boga, utoliko će silnija biti naša sreća. Dok hodamo sa Isusom u ovom životu, možemo biti ispunjeni Njegovom ljubavlju, zadovoljni Njegovom prisutnošću. Sve što ljudska priroda može da podnese, možemo ovde da primimo. Ali šta je to u poređenju sa onim što će biti posle?“ – *Čežnja vekova*, str. 331 i 332 orig.

Isus želi da se venča! Želite li vi?

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove verre i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznada i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆA IZDANJA:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalaženje Božjeg mesta sigurnosti.

Dobre Vesti

*Od Isusa
Sa Ljubavlju*

Lako razumljiv vodič
za proučavanje Svetog Pisma
*"Ja sam pravi život. Bez mene život nije čisto ni svet!"
"Dobra vest donosi gladnom i on koji pomaže, i on se raduje dnu."
Matej 11:1-12"*

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohnberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

Autor Džim Honberger, u želji da pronađe autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitate li se hoćete li ikada doživeti pobjedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hristov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobjede, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA,

Robert J. Wieland

U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

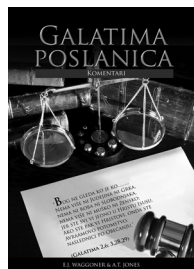
Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

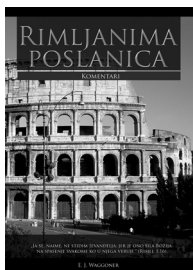
Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

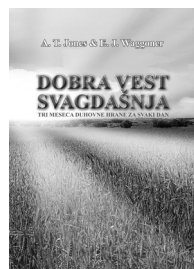
Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vagoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA,

A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karakteristično, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

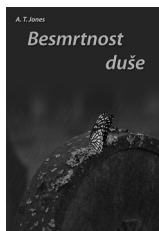
I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

BESMRTNOST DUŠE,

A. T. Jones

Brošura odgovara na pitanje da li je ovo biblijska doktrina. Uz to, daje i biblijski odgovor koji baca svetlo na ono što se događa posle smrti.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

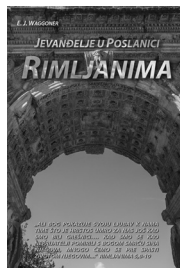
Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA,

E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?
- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?
- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?
- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?
- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?
- Da li nam Božja blagodat (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?
- Da li Bog čezne da sa nama ima najbližiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

Na sajtu **www.najvaznijevesti.com**, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-472

ВЕНДЕН, Морис Л., 1932-2013

Upoznajmo Boga II : 95 teza o opravdanju verom : (Martine Lutere, izvini!) / Morris L. Venden. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2017 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 247 str., [7] str. s tablama ; 21 cm

Prevod dela: 95 Theses on Righteousness by Faith / Morris L Venden.

- Tiraž

50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-920741-2-7

COBISS.SR-ID 230230540

Opravljanje verom

Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potrebnija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj pravednosti.

Mladi rimokatolički monah po imenu Martin Luter znao je to. Kada je prikucao svojih 95 teza na masivna vrata dvorske crkve u Vitenbergu, u Nemačkoj, 31. oktobra 1517. godine, rođena je protestantska reformacija.

Pastor Moris Venden takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodat, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o opravdanju verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.

Pročitajte ovaj Vendenov klasik i pronađite odgovore na pitanja kao što su:

- Da li su hrišćanstvo i spasenje zasnovani na tome šta radite ili koga znate?
- Da li nas Bog smatra odgovornima za to što smo rođeni grešni?
- Da li činimo greh zato što smo grešni ili smo grešni zato što činimo greh?
- Da li Biblija uči o ideji „jednom spasen, zauvek spasen“?
- Da li je pobeda nešto što mi ostvarujemo ili je to nešto što primamo?

I još mnogo toga...

Najnovija knjiga Morisa Vendena iz njegove popularne serije na temu opravdanja verom, koju čine i naslovi: Delotvorna vera, Spasenje verom i vaša volja, Živeti verom - Kako, Poslušnost verom, Moderne parabole, Teško je biti izgubljen, Upoznajmo Boga...